

မမာဒွါမောင်

ကြယ်တွေရေတွက်ပြစေချင်

အခန်း (၁)

အပြီးသပ်ချုပ်ပြီးသည့် ချည်စကို ကပ်ကြေးအသေးဖြင့်
ဆားမှာရုပ်နေပါသည်။ အကူဆရာဝန်က အလိုက်သင့်ဖြတ်ပေးပြီးမှ
သက်ပြင်းကို ရဲရဲချလိုက်မိပါ၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်တာ
ဆရာတ်ပေမယ့် VIP Patient မို့ တာဝန်ကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။
ခန်းထဲမှ မထွက်မီ အသုံးပြုထားပါသည့် လက်အိတ်ကို ဆွဲချွတ်၍
ထဲထည့်လိုက်၏။

သန့်စင်ခန်းကို အရင်ဆုံးဝင်လိုက်ပြီး Mask နှင့် Cap
ကို ခွဲစိတ်လိုက်ပါသည်။ ခွဲစိတ်မှု Ok၊ လူနာ Ok တာဝန်ယူခွဲစိတ်
ဆရာတ်ပါသည်။ 'ဒေါက်တာထက်အာကာဟိန်း' လည်း Ok ရမှာ
ဆရာတ်ပါလား။ နောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည့် အကူဆရာဝန်တွေကို
ဆရာတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သန့်စင်ခန်းမှထွက်ခဲ့ပါသည်။ လူနာရှင်

တွေ စောင့်မျှော်နေမည့်နေရာသို့ သူ ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

“ဟော!”

မျှော်လင့်တကြီးစောင့်နေပါသည် အုပ်စုကို ပင်ပန်းနေပေမယ့် သူ ပြုံးပြလိုက်ရလေ၏။ အမြဲတမ်း အပြုံးဆောင်ထားပါသည် “ဖိုးမြတ်” “ဒေါက်တာမြတ်သောကို” လိုမဟုတ်ဘဲ သူက အတော် မျက်နှာတည်လွန်းသည့်သူပါ။ တည်ရသည်ထက် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး စူးခနဲကြည့်လေ့ရှိသည့် မျက်နှာမာကြောင့် တော်ရုံလူ ရှိန်ရသည် ရုပ်ရည်မျိုးပါပဲ။

“ဒေါက်တာ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ အခြေအနေလေး”

“အားလုံး Ok ပါတယ် ... Operation Ok တယ် Patient က နဂိုအားသန်တဲ့သူမို့ သွေးသွင်းစရာမလိုဘဲ drip ချိတ်ပြီး ခွဲစိတ်ပေးလိုက်ရတာပါ။ စိတ်ချလို့ရပါပြီ။ နောက်နှစ်နာရီလောက်မှ လူနာကို ကြည့်ခွင့်ရှိပါမယ်”

“ဒါဖြင့်”

“ကျွန်တာကို သိချင်ရင် နောက်က ဆရာဝန်တွေကိုမေးပါ။ ကျွန်တော် duty ပြီးပြီ”

“ဟင်!... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အေးလေ ... ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောရဘူး”

တီးတိုးပြောဆိုနေပါသည် စကားသံတို့က နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ နားနေခန်းရှိရာဆီသို့သာ ခြေကုန်သုတ်ချိတက်၍ လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။ တကယ်ဆို Night duty ပြီးပြီမို့ ဒီအချိန် သူ အိမ်ပြန်နားနေရမှာလေ။ အခုတော့ ဒီလူနာကို မနက် (၉) နာရီ မှာ ခွဲစိတ်ဖို့အတွက် တခြားဆရာဝန်တွေက တာဝန်ယူခဲ့သဖြင့် သူက ထက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

တကယ့်ပါရဂူတွေရှိပေမယ့် သိပ်ပြီး အရေးမကြီးသည့် ခွဲစိတ်မှုတွေကို သူတို့လူငယ်ဆရာဝန်တွေကိုသာ တာဝန်ယူစေတာပါ။ သားဖွားမီးယပ် ယူထားပါသည့် ‘သော်’ (ငွေသော်တာကြည်) နှင့် စာလေး special ယူထားသည့် ‘ဖိုးမြတ်’ က သူ့လောက် အလုပ် မရှုပ်၊ တာဝန်မကြီးကြပါလေ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ စာအတော်ဆုံး စိတ်တိုစိတ်ဆတ်မှုအဖြစ်ဆုံးကို ပြပါဆိုလျှင် သူ့ကိုသာ ထက်ညှိုးညွှန်ပြကြမှာ အမှန်ပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဪ... ဒေါက်တာပြန်ပြီထင်နေတာ”

“အခုပြန်တော့မလို့ဘဲ မြကြေးမုံ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“Thanks ပါလို့”

“ဘာကိုလဲ ...”

“မြယူရတဲ့ duty ကို အစားဝင်ပေးလို့ပါ”

“ဪ... ရပါတယ်”

သူ့နောက်မှရောက်လာသည့် Junior Doctor ‘မြကြေးမုံ’ က နားနေခန်းသို့ ရောက်လာပြီး ချိုမြိန်စွာ ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ ရော်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလူတပတ်ဆရာဝန်မလေးက အကြောင်းရှာပြီး စကားလာပြောနေရတာပါလိမ့်။ ခုံမှာ ခဏထိုင်နားနေတာ အဆင်မပြေပါလား ‘ထက်အာကာ’။

“ဘာပြောစရာကျန်သေးလို့လဲ”

“မကျန်တော့... အဲ! မနေ့က meeting မှာ ဒေါက်တာ မရှိဘူး ထင်တယ်”

“ဘယ်အချိန်လုပ်တဲ့ meeting လဲ”

“ညနေဘက်”

“ဟုတ်မယ်... ကိုယ်က Night မှစတင်တာပါ”

“မြတို့ဆေးရုံကို ပါရဂူတွေရော နှာစ်တွေပါ ထပ်ရောက်ပါ့မယ်။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာပါ”

“Nurse တွေက ကျွမ်းကျင်တဲ့ specialist တွေပဲလား”

“သင်တန်းဆင်းကာစတွေ များမှာပါ”

“ကျစ်!”

သိပ်မကျွမ်းကျင်သည့် အကူနာစ်တွေနှင့် သူ တွဲမလုပ်ချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူက အချိန်တိကျသလို အလုပ်ကိုလည်း မြန်မြန် ဆန်ဆန်ပြီးစီးအောင် လုပ်တတ်သဖြင့် လာဘ်မမြင်သည့် အင်္ဂလိပ်စကား ‘ကြောင် သူနာပြုတွေနှင့်ဆို အလုပ်တွင်ကျယ်မှာ မ’ Schedule အင်းပေါ့လေ။ Specialist မဟုတ်မှတော့ သူနဲ့အလုပ် လိုတာဘဲ။

“ဒီတစ်ပတ်ဆိုတော့ လဆန်ဘယ်၊ ကိုထက်ပဲ မှန်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပါရဂူသုံးဦး”

နှာစ်တွေက ဒီမှာလိုအပ်တာနဲ့ စေ ချိန်တူတာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းလေ” စွယ်တော်ရွက်လို အမြဲပူးနေပြီး”

“Sorry ဒေါက်တာ၊ ကားကိုကြည့်ပြော ကိုမြတ် သိရင်”

“ရပါတယ်” :တာပေါ့”

‘မြကြေးမုံ’ က အပတ်ပိုမို သည်းခံပေးတာနော်။ ကိုထက် အဲ။ အခုမှပင် ဆုံလည်ခုံကို အဖြောင့်အတိုင်းကြီးပဲ။ နားထဲကို ကန် Coat က တစ်ညလုံး

ညစ်ပေတာထက် ရွေးနဲ့လို အိညောင် အိညောင်မှ မပြောတတ်တာ” မှ သေချာလျှော်ခိုင်းရမ/ စကားပြောတာ လေသံပျော့ရုံပါနော်။ ဘယ် တင်ထားတာပါ။ အနဲ့”

ဝင်နေကြပြီ နားနေခန်းက သူ့ရှင်းနေလေ၏။

“ဟင်းဟင်း... အဲဒါနဲ့ ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရတာပေါ့ ဇင်ဇင်ရဲ့၊ ဖုံးထားလို့မှ
က နားနေ

ရော်! ဘယ်လိုပြောလဲ အသက်ကြီးမှ”

စကားလာပြောနေရတာ... နှိပ်ဆောင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ထားပုံပဲ
ပါလား ‘ထက်အာကာ’။ နေတုန်းပဲလား”

“ဘာပြောစရာကျန်နေ

“မကျန်တော့... အဲ! ‘လာတာပေါ့လေ”

မရှိဘူး ထင်တယ်”

“ဘယ်အချိန်လုပ်တဲ့ meet က်ခန်းမှာ တစ်ရေးလောက်
“ညနေဘက်”

“ဟုတ်မယ်... ကိုယ်က Nurse နေမှတော့ ငါ အိပ်လို့ရ

“မြတို့ဆေးရုံကို ပါရဂူတွေရော

မယ်။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာပါ”

“Nurse တွေက ကျွမ်းကျင်တဲ့ ‘က်’ နှင့်အတူ သူရှိနေ

“သင်တန်းဆင်းကာစတွေ များမှာ က်ရင် နှစ်ယောက်တွဲ

“ကျစ်!”

တ်” ကအစ ဘေးမှာ

တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်နှင့် ရယ်မောပြောဆိုနေတာပါ။
သူ့မှာဖြင့် ဘယ်တော့မဆို တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ဘေးမှာ ဘယ်သူ
ရှိရှိ မစောင့်ဘဲ ရှေ့ကကြိုလျှောက်လေ့ရှိသည့် ‘ထက်အာကာဟိန်း’
နှင့် မည်သူမှ တွဲမလုပ်ချင်ပါ။ Duty ချိန်တူတူ ခွဲခန်းဝင်ရန် Schedule
ကျသည်နှင့် နာခေါင်းရှုံ့သွားကြတာချည်းပါလေ။

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုထက်ပဲ မှန်တာပါ”

“ဖိုးမြတ် မလာသေးဘူးလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ Duty ချိန်တူတာမှ မဟုတ်တာ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်က စွယ်တော်ရွက်လို အမြဲပူးနေပြီး”

“ကိုထက်နော်... စကားကိုကြည့်ပြော၊ ကိုမြတ် သိရင်”

“သိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“တွေ့လား။ သော်တို့မို့ သည်းခံပေးတာနော်။ ကိုထက်

စကားပြောလိုက်ရင် အဲဒီလို အပြောအတိုင်းကြီးပဲ။ နားထဲကို ကန့်
လန့်ကြီးဝင်တယ်”

“ငါက ဖိုးမြတ်လို အိညောင် အိညောင်မှ မပြောတတ်တာ”

“ဪ... စကားပြောတာ လေသံပျော့ပျော့ပါနော်။ ဘယ်

က အိညောင်ဖြစ်ရမှာလဲ”

“အဲဒါပဲ ပြောလိုက်ရင် မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းတယ်။ ပြီးရင် သူ့ဘက်ကရှေ့နေလိုက်ပေးပြန်ရော”

“ကြည့်!... ဒီအတိုင်း သူငယ်ချင်းပါ ဆိုနေမှပဲ”

‘သော်’ ထံမှ မျက်စောင်းကြောင့် သူ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်မိ၏။ ‘ငွေသော်တာကြည်’ က သူတို့အုပ်စုမှာ အသွက်ဆုံးဖြစ်ပြီး ‘ဖိုးမြတ်’ က စိတ်အရှည်ဆုံးကောင်ပါ။ သူနှင့် ‘သော်’ အဘယ်မျှ ဘုဘောက် ကျကျ ‘ဖိုးမြတ်’ က ကြားဝင်ရှင်းပေးနေကျ ရွှေပြည်အေးသမားပါ။

“ဇင် သွားနှင့်ပြီ သော်တာ”

“Ok!”

‘ဇင်မာသက်’ က ခဏသာနေပြီး တာဝန်ချိန်ပြန်ဝင် ထွက်သွားလေတော့၏။ သူလည်း ပြန်ချိန်တန်ပြီပဲ ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေမှ ထရပ်လိုက်ရလေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ကျောင်းတည်း အတူပြီးခဲ့ပြီး တစ်ဆေးရုံဆီ House ဆင်းခဲ့ကာ အခု ဤပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံမှာမှ ပြန်ဆုံရတာပါ။ ဒါတောင် ဌာနချင်းကွဲသွားသလို နားဆောင်ချင်းတူတာကြောင့် မကြာခဏ တွေ့ရခြင်းပါပဲ။ သို့သော် အရင်လို စနောက်ပျော်ရွှင်ချိန်တို့ကဖြင့် မရနိုင်တော့ပြီ။

“ပြန်တော့မယ်”

“ကားကိုကြည့်မောင်းဦးနော်”

“ငါ့ကိုပူမနေနဲ့။ နင့်ဖိုးမြတ်ကိုသာ ပူ။ အခုလည်း ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေပြီလဲမသိဘူး။ ဖိုးစွံက”

“စေတနာကို ဥပေက္ခာပြုပြန်ပြီ။ ကိုမြတ်က တွဲခတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဖော်ရွေတဲ့သူမို့ လေဒီတွေက ကြွေချင်နေတာပါ”

“ပြောပြန်ပြီ၊ နင် OG မလုပ်ဘဲ ရှေ့နေလုပ်ဖို့ကောင်းတာ သိလား”

“ကြည့်!... ကိုထက်နော်”

စားပွဲဘေးမှ ပတ်ထွက်လာသည့် သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ‘သော်’ ကထုလိုက်လေ၏။ သူငယ်ချင်းမို့ သူ ဘာမှမပြောတော့ပါ။ တကယ်ဆို ဤသို့ လက်ပွန်းတတီးနေတတ် ပြောတတ်တာမျိုး ‘မြတ်သောကို’ မှာသာ အကျင့်ရှိတာ မဟုတ်လား။ သူက သောက်ပွဲလေးချင်းပါမက မိန်းကလေးတွေနှင့်ပါ ခပ်ကင်းကင်း နေလေ့ရှိသည့် Type ပါပဲ။

“ဖိုးစွံကို မပါသွားစေနဲ့ဦး”

“ဘယ်သူနောက်ပါမှာမို့လို့လဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သူက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲဟာ”

“ဒါဖြင့် ကိုထက်ကရော... ဘေးမှာ တစ်ယောက်တောင် မရှိလား။ ပြောပါဦး”

“အပျော်ရှာဖို့ ငါ အချိန်မရှိဘူး”
 “အပျော်မဟုတ်တဲ့ အတည်ကိုပြောနေတာ”
 “အတည်ရော အကြည်ရော လိုမှမလိုအပ်တာ”
 “တွေ့လား။ ရှင့်မှာ Plastic Heart ပဲပါလာတာပဲ ဖြစ်မှာ”

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ‘သော်’ကတော့ သူ့ကို နိုင်အောင်ပြောတာပါပဲ။ နေလည်းမြင့်ပြီး အချိန်လည်း လင့်ပြီ ပြန်ဖို့သင့်လေပြီ။ နားနေဆောင်မှထွက်ပြီး ဆေးဆုံဝင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ကားတွေရင်ထားရာနေရာသို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး အကြည့်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ကားက အဖြူ ‘သော်’ကားက အဝါနှင့် ‘ဖိုးမြတ်’ ကားက အနီရဲရဲလေးမို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှာ ရပ်ထားသည်ကို ထင်းခနဲ မြင်သာလေ၏။ ဒီကောင်ရောက်နေပြီပဲ။

ကားတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး ဘေးခုံမှာပင် လက်ထဲပါလာသည့် ပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ duty coat ကို တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ကားစက်ကိုနိုး၍ ထွက်ပေါက်သတ်မှတ်ထားရာဘက်သို့ ဦးတည်လျှင် မောင်းလာခဲ့လေ၏။ ပန်းခြံပုံစံ (ဆေးရုံရှေ့ရှိ) အဝိုင်းကို ပတ်မော်လိုက်စဉ် ပလက်မောင်းထက် ရပ်ရင်း စကားပြောနေပါသည်။ စုံတစ်တွဲကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင့်မားသည့် အရပ်နှင့်အတူ သွားတက်ပေါ်အောင် ပြီး

ပါသည့် ဆရာဝန်မို့ ‘ဖိုးမြတ်’ မှန်း သူ့သိလိုက်ပါ၏။ ကားပတ်မောင်းတာတောင်မှ မနှုတ်ဆက်ဖြစ်ရင် မကောင်းသဖြင့် ကားကိုအရှိန်လျှော့လိုက်မိသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကွေ့လိုက်စဉ် ‘ဖိုးမြတ်’ နှင့် မိန်းကလေးတို့ ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် မြင်လိုက်ရပါ၏။

ကြည့်စမ်း! ဒီကောင် မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းထက်ပိုသာသည့် အရယ်အပြုံးတွေ တွေ့နေရပါလား။ ကားဟွန်းတီးလိုက်ချင်ပေမယ့် နှင်ယောက်စလုံးကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်မှာစိုး၍ မတီးဖြစ်တော့ပါလေ။ မျက်နှာချိုပါသည်ဆိုသည့် ‘မြတ်သောကို’ ၏အရယ်က တစ်စုံတစ်ခုကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပုံမျိုး မဟုတ်ပါလား။

“ဟင်”

‘ဖိုးမြတ်’ ကို မော့ငေးရင်းပြောနေပါသည့် လည်တိုင်ရှင်းရှင်း၊ နဖူးထက် ဆံစလေးတွေကျနေပြီး ကျစ်ဆံပြီးအရှည်ကြီးကျစ်ထားမိသည့် ဆံနွယ်နက်လေးများ။ ကျောရှင်းသွယ်လျ၍ ကြည့်ကောင်းသွန်းပါသည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်က မြန်မာဆန်ဆန် လက်စကားကျီနှင့် လုံချည်ရှည်ကြောင့် ပေါ်လွင်နေသလိုပါ။

ဘုရားရေ! ပန်းပုဆရာထုဆစ်ထားသည့်နှယ် ပြစ်မျိုးပွဲမထင် ဘုလွန်းပါသည် ယမင်းရွှေစင်ရုပ်လေးက ဘယ်သူပါလဲ။

(၂)

အကြည့်တို့ကို မျက်နှာနုနုထက်မှ မဖယ်ခွာချင်လို့ပါ။ ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှ ခုန်ပေါက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေရပါသလဲ။ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သည့် မိန်းကလေးကို အရွယ်ရောက်တင့်တယ်သည့် အလှတရားတို့အပြည့်ဖြင့် ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့လိုက်ရတာမို့ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မှုက ပြောမပြနိုင်အောင်ပါလေ။

ကြည့်ပါဦး။ သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည့် ကလေးအရွယ်ကောင်မလေးက ယခုတော့ အပျိုကြီးဖားဖားနှင့် ကြည့်ကောင်းနေလေပြီ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အရှည်ထားခဲ့ပါသည့် ဆံနွယ်တို့က ပေါင်လယ်တောင်ကျော်နေပါပေလိမ့်။ ရင်စေ့လက်စက အင်္ကျီအပြာနုလေးနှင့် လုံချည်

အဖြူခံမှာ အပြာရင့်အတုံးလေးတွေပါသည့် အပျော့သားလုံချည်က ထိုမိန်းကလေး၏အလှကို ပို၍ ပေါ်လွင်အောင် ပံ့ပိုးပေးနေသည့်နယ်ပါ။

လှလိုက်တာ 'ရှုတိုင်းယဉ်' ရယ်။

“ယဉ်ယဉ်လည်း လှမ်းသာခေါ်လိုက်မိတာ။ စိတ်ထဲ သိပ်မရဘူး။ တော်ကြာ လူမှားသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ကိုယ့်ရုပ်က ဆင်တူတဲ့သူမှ မရှိတာ ယဉ်ယဉ်ရဲ့။ မှားစရာလား။ ဒါနဲ့ ကျော်ကျော်ရော၊ အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကိုကိုက အခု ဆိုက်ထဲမှာ အလုပ်ခေါင်းဖြစ်နေပါပြီ။ ကန်သရိုက်ရဲ့လက်အောက်မှာလို့ ပြောပါတယ်”

“ဪ... ဒေါ်လေးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရင်လို စက်ချုပ်နေတုန်းပဲလား”

“စက်တော့ သိပ်မချုပ်တော့ပါဘူး။ အသက်လည်း ကြီးနေပြီမို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာရင်းတဲ့သူတွေ လာအပ်ရင်တော့ လက်ခံချုပ်ပေးပါတယ်”

ယဉ်လိုက်တာ။ သိပ်မွေ့လွန်းလိုက်တာနော်။ တအားကြီးအရှက်သည်းတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် စကားကို တိုးတိုးလေးပြောတာ။

ပြုံးရုံလေး ဣန္ဒြေရှိစွာဖြင့် ပြုံးတတ်ပါသည် မျက်နှာလှလှလေးက အသည်းယားဖွယ်ရာပါလေ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို လေးစားအားကျစွာ မော့ကြည့်နေပါသည် မျက်ဝန်းနက်ကလေးတွေ၏ တလက်လက် တောက်ပနေမှုက နှလုံးသားကို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပေါက်လာစေတာပါ။ ပိုပြီးတော့ လှလာလိုက်တာ 'ကလေး' ရယ်။

“ကိုကိုမြတ် duty ဝင်ရပြီမဟုတ်လား။ ယဉ်ယဉ်ကြောင့် အချိန်ကုန်နေပြီ”

“ရပါတယ် ယဉ်ယဉ်ရဲ့။ Lunch စားခါနီးမို့ အားနေပါပြီ”

“တကယ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်တော့ထွက်လို့မရဘူး”

“ဪ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အလုပ်ရပြီမို့ ပျော်နေပြီလား”

“ဟုတ်”

“အစိုးရဆေးရုံမှာ အကြာကြီးလုပ်ခဲ့တာပေါ့လေ”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပါ”

“ဒီမှာဆို ကိုယ်နဲ့ မကြာခဏတွေ့နေရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယဉ်ယဉ် အဆင်ပြေမှာပါ။ ဒီမှာက lunch ကျွေးတယ်”

right ဆင်းရင်လည်း ညစာကျွေးတာမို့ ထမင်းဘူးယူရတာ သက်သာတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြည့်ပါဦး... အရပ်ကြီးကလည်း ထွက်လာလိုက်တာ။ နို့ယုံကို မိတော့မယ်”

“မမိသေးပါဘူးနော်။ ကိုကိုမြတ်အရပ်က အမြင်ကြီးကို”

ကျောနှပ်မိပြန်၏။ အရင်က သနပ်ခါးကို မျက်နှာထက် ထူပိန်း

နေအောင် လိမ်းတတ်သည့် ကောင်မလေးက ခုတော့ဖြင့် မျက်နှာ

ဆက်မှာ ပါးပါးမှုန့်မှုန့်လေးသာ သနပ်ခါးလူးတော့တာလေ။ သို့သော်

နံ့ခပ်ပါးပါးသနပ်ခါးနဲ့လေးကပင် အနီးနားမှာ သင်းပျံ့နေတာ မဟုတ်

ဘူး။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆေးနဲ့တွေ့ အရက်ပျံ့နဲ့တွေ့သာ အမြဲလိုလို

ချွန်ချွန်နေရပါလျက် ဤမွှေးရနံ့လေးက ရင်ကို အလိုလို ငြိမ်းချမ်း

အားပြသွားစေတာ အမှန်ပါ။

“ကျောင်းပြီးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဝေးသင်တစ်ဖက်နဲ့ Nursing တက်ခဲ့တာပါ”

“တော်လိုက်တာ၊ ဘယ်သူညီမလေးလဲ”

“ဟင်းနော်... ဆရာဝန်ဖြစ်နေတဲ့သူက ပြောရတယ်လို့”

“Private Hospital ပြောင်းလုပ်မယ်ဆိုတော့ ကျော်ကျော် ဘာပြောသေးလဲ”

“ယဉ်ယဉ်သဘောပါတဲ့”

“ညီမလေးကို စိတ်ချတယ်ပေါ့လေ”

“အလုပ်လုပ်တာပဲ ကိုကိုမြတ်ရဲ့... စိတ်မချစရာမှမရှိတာ”

“ကိုယ်တို့လို ဒေါက်တာချောချောတွေ ရှိတဲ့နေရာကို စိတ်ချလို့လား”

ရှက်ပြီးလေးပြီးလျက် မျက်လွှာချသွားလေ၏။ အမည်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပါသည့် မိန်းကလေးကို တကယ်တမ်း စိတ်မချဖြစ်တာ က သူဆိုသည့် ‘မြတ်သောကို’ ဖြစ်နေလေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူတို့ နောက်မှရောက်လာသည့် Junior Doctor လေးတွေက ရုပ်သန့်ပါတိနဲ့။ ဒီချာတိတ်မလေးတော့ မလွယ်ပါလေ။

“အံမယ်... ပြုံးတယ်ပေါ့လေ”

“ယဉ်ယဉ်က အလုပ်လုပ်ပြီး မေမေ့ကို တစ်လှည့်ရှာကျွေးနဲ့ ပဲ ခေါင်းထဲရှိပါတယ် ကိုကိုမြတ်ရဲ့။ တခြားကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲမရှိပဲ ဘူး”

“အင်းလေ... စောင့်ကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။ ဟုတ် မဟုတ်”

“ယဉ်ယဉ်က ပြောတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားတတ်တာ ကိုကိုမြတ် သိပါတယ်”

“အင်း... ကိုယ်နဲ့ယဉ်ယဉ် တွေ့တုန်းက ဘယ်နှုတ်နန်း”

“ယဉ်ယဉ် (၇) တန်းပဲရှိသေးတာလေ”

“ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ချင် နေမှန်း”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးရယ်မိကြ၏။ လေးငါးခြောက်နှစ် အတွင်းလေးမှာ ဤမိန်းကလေးက ဤမျှအထိ တင့်တယ်လာသတဲ့ လား။ သွက်ပါသည်ဆိုသည့် ‘သော်’ လည်း တစ်မျိုးလေး ဆွဲဆောင် နှုတ်နေသလို ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ၏ ပျိုဖျစ်နုနယ်သည့်အလှကလည်း တစ်မျိုး တစ်ဖုံ လှလွန်းနေတာပါ။ အလို! အလှတရားကို သူ ဤမျှ ခံစားတတ် နေရင် ‘အာကာ’ တစ်ယောက်များ မည်သို့မြင်လေမည်နည်း။ ဒင်းက ‘သော်’ ကိုတောင် မိန်းကလေးဟု မမြင်တတ်တာလေ။

“ကိုကိုမြတ်”

“ဗျာ”

“ယဉ်ယဉ်ပြန်ပါဦးမယ်။ သန်ဘက်ခါမနက် အလုပ်စဆင်းရ မှာမို့ ပြင်ဆင်စရာတွေရှိလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ မျက်ခုံးနတ်ဖို့ ဆံပင်ဖြတ်ဖို့တော့ မဟုတ်

လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ... see you ယဉ်ယဉ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ပြီး ကျောခိုင်းလှည့်သွားပါသည် ‘ရှုတိုင်း ယဉ်’ ၏ကျောပြင်လေးကို ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ နောက်ဆို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း တွေ့ခွင့်ရမှာမို့ စိတ်ချမ်းမြေ့ရတော့မှာလေ။ သို့သော် ဤသို့ ယဉ်ယဉ်လေးလှလွန်းပါသည် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ကို သူများတွေ ဦးသွားမှာ အရင်ဆုံး ချစ်ခွင့်ရသွားမှာကိုဖြင့် သူ စိုးရိမ်ရပါ၏။

“တမေ့တမော ငေးနေလိုက်တာများ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားဘူး”

ထမင်းစားဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ် ဆေးရုံထဲမှ ထွက်လာသည့် ‘သော်’ နှင့် ဆုံလေ၏။ အလို! သူ့အမူအရာက ဒီလောက်တောင် သိသာနေပြီလား။ ခဏတစ်ဖြုတ်လေး စကားပြော တာကိုတောင် လူ ဘယ်နှယောက်တွေသွားကြပါသလဲ။

“အသိကလေးပါ သော်ရဲ့”

“အဲဒါ ကလေးလား”

“အင်းပေါ့။ ကိုယ်တို့အရွယ်နဲ့ဆို သူက ကလေးပဲ။ အခုမှ

(၂၀) စွန်းရုံလေး ရှိသေးတာကို”

“ငေးကောင်းတာနဲ့ပဲ ကိုထက်ကို မတွေ့လိုက်ဘူး မဟုတ် လား”

“အာကာ”

“အင်းလေ”

“Night ဆင်းတာ မနက်အစောကြီးပြန်သွားတာ မဟုတ် ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ ... မြကြေးမုံ duty ကို သူ အစားဝင်ပေး လိုက်ရတယ်။ VIP patient မို့ လက်မရဲဘူးဆိုတာနဲ့”

“ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ စောစောကမှ ပြန်သွားတာ။ ရှင့်ဘေးကနေ တားဖြတ်မောင်းသွားတာတောင် မမြင်ရအောင် ဖွန်ရလား။ နဂိုကမှ စိတ်က လက်တစ်ဆစ်နဲ့ လူကို”

ကြည့်စမ်း! ... သူ တကယ်ပဲ မမြင်လိုက်တာများလား။ သူ့ကို မြင်လျှင်ဖြင့် ‘အာကာ’ က နှုတ်ဆက်မှာပါ။ နေပါဦး ... မမြင် ဘဲ မောင်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဒါမှမဟုတ် ဧည့်သည်နှင့် ကောင်းပြောနေပါသည့် သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ချင်သဖြင့် တမင်ရှောင် သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒါဖြင့် ‘ယဉ်ယဉ်’ ကို ‘အာကာ’

မြင်သွားပါသလား။

“ဟယ်... ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်း၊ နောက်မှာ တာသီကြီးစောင့်နေကြပြီ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

Steel ပုံစံခွက်ဖြင့် ထမင်းဟင်းထည့်နေစဉ် အတွေးလွန်သွားပြန်၏။ ‘သော်’ သတိပေးနေသဖြင့် အရည်ဟင်းဖြစ်သည့် ပဲဟင်းချိုကို စတီးပန်းကန်လုံးထဲသို့ ခပ်ထည့်စဉ် အပူလောင်သွားတော့သည်။ ခွက်ထဲသို့ အရှိန်လွန်၍ ထည့်မိလိုက်သောကြောင့်ပါပဲ။

“ကျစ်!... သွားပါပြီ”

“လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုကြီးပဲ”

“သော်က နောက်ကနေ ရွတ်နေတာကို”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ရှင့်ဘာသာ စိတ်နဲ့လူ မကပ်ဖြစ်နေတာ”

“သိသာနေလို့လား”

နောက်သို့၌ မေးမိစဉ် ‘သော်’ ထံမှ မျက်စောင်းက ခိုင်းခနဲ ရောက်လာလေ၏။ ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို အတွင်းသိ အစင်းသိမို့ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထား၍ မရပါလေ။ ယုတ်ဆွအဆုံး ‘အာကာ’ အပေါ် အကြင်နာတွေယိုဖိတ်ရင်း သဒ္ဒါပိုချင်လာပါသည်။ ‘ငွေသော်တာကြည်’ ကို ‘ထက်အာကာဟိန်း’ က မရိပ်မိပေမယ့်

သူက ရိပ်မိနေတာပါ။

“နင့်လောက်တော့ ပေါ်တင်ကြီးမှ မဟုတ်တာ”

“မြတ်ကိုနော်... ရှင်တော့ နာတော့မယ်”

သူ ရယ်လိုက်ရင်း ‘သော်’ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ စားပွဲရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ထမင်းလင်ပန်းကို အရင်တင်ပြီးမှ ရေသန့်စင်စက်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပြီး steel မတ်ခွက်ဖြင့် နှစ်ခွက်ထည့်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးမှုမျိုးက သူထံမှာသာရှိပြီး ‘အာကာ’ ကဖြင့် လုပ်ပေးလေ့မရှိပါ။

သူနှင့် ‘သော်’ က မွေးနေ့နှစ်လခန့်သာ ကွာပြီး ‘အာကာ’ က သူထက် ခြောက်လနီးပါးကြီးပါ၏။ ‘သော်’ က ‘အာကာ’ ကို ခိုသေစွာခေါ်လေ့ရှိပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ရွယ်တူနယ် ပြောလေ့ရှိပါသည်။ သူနှင့် ‘အာကာ’ ကဖြင့် ယောက်ျားချင်းမို့ အခေါ်အဝေါ်ကို သိပ် အလေးမထားဖြစ်ကြပါလေ။ မိန်းကလေးတွေနှင့် လက်ပွန်းတတီး ခိုတတ်သည်က သူဖြစ်ပြီး ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်ပါသည့် ‘ထက်အာကာဟိန်း’ ကိုမှ ‘သော်’ က အဘယ့်ကြောင့် ပိုစိတ်ဝင်စားရပါသနည်း။

“မှန်တာပြောရင် ခံနိုင်ရမှာပေါ့”

“Shut up! please”

“ဒီကောင် တကယ်မသိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ဆောင်
နေလား မသိပါဘူး”

“မြတ်ကို”

“ဘာလဲ”

“အစားကို ကုန်အောင်စားစမ်းပါ”

“ကိုယ် ဘေးတီးပေးမှ သော်တို့ ပိုနီးလာမလားလို့ပါ သော်
ရဲ့”

“အေးအေးနေစမ်းပါ”

“အင်း... ဒီကောင်မှာ နှလုံးရော ပါရဲ့လားမသိတော့ပါ
ဘူး”

“ဟယ်... ကဗျာဆန်ဆန်ပြောမယ် မရှိဘူး။ ကိုထက်
လေသံအတိုင်း ပြောနေပြန်ပြီ”

“အဲဒါဆို ဆွဲဆောင်မှုရှိရောလား”

“တော်တော်တူတာကိုး”

“သော်”

“What?”

“အာကုကို ဘာလို့ ပိုစိတ်ဝင်စားကြတာလဲ သိလား”

“ဪ... မေးစရာလား”

“အဲဒီ မြကြေးမုံကရော”

“ရှူး! မပြောတော့နဲ့”

“ဒါဆို သော်နဲ့ရန်သူပေါ့လေ”

‘သော်’ က သူဖိနပ်ကို သူဖိနပ်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲတိုက်ရင်း
သတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဘေးစားပွဲမှာ ‘မြကြေးမုံ’ တို့အုပ်စု လာထိုင်နေ
ပြီမို့ အတင်းပြောသလိုအဖြစ်ကို ရပ်လိုက်ရတာပါ။ သူတို့ဆေးရုံက
ပါရဂူတွေထဲမှာ အမျိုးသားဆရာဝန်တွေ များပေမယ့် သူတို့ senior
တန်းမှာ မိန်းကလေးဆရာဝန်က များနေတာလေ။ ဒါကြောင့် လည်း
ခွဲခန်းထဲ အတူဝင်လျှင် ‘အာကာ’ တစ်ယောက် မျက်မှောင်ကြီး
ကြွတ်နေတော့တာ မဟုတ်လား။ ဒင်းက မိန်းမတွေနှင့် ပြောဆိုအရော
ဝင်ရမှာကို (‘သော်’ မှလွဲ၍) အင်မတန် ဝန်လေးတတ်သည်။

(၃)

“နောက်ကျလိုက်တာ သားရယ်”

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကိုစောင့်နေသည့် မာမိ ‘ဒေါ်သီရိဆွေ’ က ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ ဘေးမှာချထားပါသည့်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းကျုံး၍ ယူလိုက်ပါ၏။ မျက်စိတွေကိုနှိုးစပ်နေသော်ငြား အိပ်ဖို့ထက် ရေချိုးဖို့ကိုသာ အာသီသ ပိုရှိနေတာပါ။

“Coat က လျှော်တော့မှာလား”

“လျှော်ရမှာပေါ့ မာမိရဲ့။ ဒီလောက် ညစ်ပတ်နံ့ဟောင်းတာ”

“ဒီလောက်ပေအောင် ဝတ်ရလား သားရယ်။ Duty coat ဆိုလည်း ထည့်ပေးထားသားနဲ့”

“ရှိလည်း ဝတ်လို့မှမဖြစ်တာ။ ရေမချိုးရသေးဘဲနဲ့။ တွန့်တော် ပင်ပန်းနေပြီ မာမိ၊ ရေချိုးပြီး နားတော့မယ်”

“တစ်ခုခုစားဦးလေ”

“နီးမှပဲစားတော့မယ်”

“ညဆက်ဆင်းရဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီနေ့ Off ရက်ကို OT ဆင်းပေးလိုက်ရတာမို့ မနက်ဖြန် Off ပါ။ နောက်တစ်ရက် Morning ဆင်းရမယ်”

“အေးအေး”

အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းဖြင့် တက်လာခဲ့ပါ၏။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်စဉ် စားပွဲထက်တင်ထားပါသည့် ရေဖန်ချိုင့်ထဲမှ သောက်ရေတစ်ခွက်ကို (ဖန်ခွက်ထဲသို့) ငဲ့၍ သောက်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ပူလောင်နေရပါသလဲ။ အဝတ်အစားတွေချွတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေပန်းကို ခွင့်ချလိုက်ပါ၏။

“ဟား!”

ပါးစပ်ဖွင့်၍ အသံထွက်သည်အထိ ညည်းလိုက်မိလေသည်။

၃၂ ဖယဒွါမောင်

ရေတို့က ခေါင်းထက်မှတစ်ဆင့် ခြေဖျားအထိ တစ်ကိုယ်လုံးခွဲခွဲစိတ်
သွားတာပါ။ သို့သော် ရင်ထဲမှ ပူလောင်မှုက ဘာကြောင့်မအေးရပါ
သလဲ။ 'ဖိုးမြတ်'၊ ဒီကောင်နှင့်စကားပြောနေပါသည့် မိန်းကလေးက
ဘယ်သူများပါလိမ့်နော်။

ခဏတစ်ဖြုတ်လေး မြင်လိုက်တာတောင်မှ သူမပုံရိပ်က
မြင်လွှာထက် စွဲထင်ကျန်ရစ်နေပါ၏။ ဘေးတစ်စောင်းလေးအလှမှာ
တင် ဤမျှ စွဲမက်စရာ ဖြစ်နေပါက နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေပါသည့်
'ဖိုးမြတ်' စိတ်ထဲ မည်သို့ဖြစ်နေမည် မသိပါချေ။ ဘယ်လိုပါလဲ။
မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်အချိန်တုန်းကတည်းက ဒီလောက်
ထိ ရင်းနှီးနေတာပါလဲ 'ဖိုးမြတ်' ရယ်။

အနီးနားမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် 'မြတ်
သောကို' ကို ဘာကြောင့်များ သဘောကျကြတာပါလိမ့်။ 'ဖိုးမြတ်'
က စိတ်ရှည်သည်းခံ အပြုံးချိုသည်နေရာမှာ နာမည်ကြီးပေမယ့်
သူကဖြင့် သူလက်နှင့် ကုသခွဲစိတ်ပေးသည့်လူနာတိုင်း ယနေ့တိုင်
အသက်ရှင်နေနိုင် (ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်) အောင် ကုပေးခဲ့နိုင်သည့်
နေရာမှာ နာမည်တစ်လုံး တည်နိုင်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်မှာလည်း လူမှုရေးမှာ ညံ့ဖျင်းသည်ဟု
အမည်ဆိုးကတွဲလျက်ရှိလေ၏။ သူကလည်း သူပါ။ ဖြစ်ချင်တာထိ

ဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်သည့်နေရာမှာ ခေါင်းမာမာနှင့် ဆုံးဖြတ်တတ်
သဖြင့် အများနှင့်တွဲလုပ်ရတိုင်း ပြဿနာဖြစ်လေ့ရှိပါသည်။ ရာထူး
ညံ့သည်လူတွေက ပြန်မပြောရဲကြပေမယ့် Senior တွေကဖြင့်
ကခေါင်းရှုံ့ကြလေ၏။

ဤသို့ ဤနယ် 'ထက်အာကာဟိန်း' က ခပ်မာမာဒေါက်တာ
လေးပါပဲ။

လန်းသွားအောင် ခပ်ကြာကြာရေချိုးပြီးပြီမို့ ရေချိုးခန်းထဲမှ
ထွက်လိုက်ပါ၏။ ခေါင်းကိုရော ကိုယ်ကိုပါ ရေသုတ်ရင်းဖြင့် ဗီဂိုထဲမှ
အိမ်နေဝတ် T-shirt နှင့်ဘောင်းဘီစက ခပ်ပွပွကို ထုတ်လိုက်ပါ
သည်။ ရေသုတ်တာခြောက်နေပြီမို့ ခါးမှာပတ်ထားသည့် Towel
နှင့် ကိုယ်သုတ်နေသည့် Towel လျှော်တောင်းထဲမထည့်ခင် အဝတ်
အစားကို အရင်ဝတ်လိုက်ရလေ၏။

“အိပ်မယ် ... အိပ်မယ်၊ so tired!”

အိပ်ရာထက် လုံ့လျိုက်ရင်း ဖက်လုံးကို ပွေ့ပိုက်ကာ မျက်စိ
ပိတ်လိုက်ပါ၏။ လူက ချက်ချင်း မအိပ်ပျော်ဘဲ အတွေးတွေ ချာချာ
ထည့်နေတာက စိတ်ကို ပိတ်ပန်းစေလေသည်။ မဖြစ်တော့ဘူး 'ထက်
အာကာ'။ အခုမှ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်မအိပ်ဖြစ်ရင် တစ်နေကုန် ခေါင်း
တိုက်နေတော့မှာလေ။

“တောက်!”

ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ရင်း ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲအံ့ဆွဲကို လှမ်းဖွင့်လိုက်၏။ လွယ်လင့်တကူ သောက်လို့ရမည့် ဆေးဘူးတွေကို ထားတတ်တာမို့ အိပ်ဆေးဘူးကို မွေ့နှောက်ရှာလိုက်ပါသည်။ “အလျင်လို အနှေးတွေ့” ဆိုသည့်အတိုင်း သောက်ချင်သည့်ဆေးက ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ပါချေ။ ငါနော်၊ စိတ်ဆတ်သည့်လူကိုမှ ကြားအောင် နှောင့်ယှက်ရပါသလား။

“ကျစ်!... ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီလဲကွာ”

“ဘာရှာနေတာလဲ သား”

“အိပ်ဆေးဘူး”

“အဲဒါ မလိုအပ်ရင် မသောက်ရဘူးဆို”

သူ အသံထွက်အောင် ညည်းလိုက်သဖြင့် အပေါ်သို့တက်လာပါသည့် မာမိက ကြားသွားပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်လာလေတော့၏။ အိပ်မည်ဟုပြောထားသဖြင့် မနှောင့်ယှက်ချင်သည့် မာမိက သူညည်းသံကြောင့် ရောက်နေလေပြီ။ အချိန်အခါမဟုတ် အိပ်ရတိုင်း ဤအခက်အခဲက တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ် တွေ့နေကျဖြစ်နေလေသည်။

“အိပ်မရလို့သောက်မလို့ပေါ့ မာမိ”

“မလိုဘူးဆိုလို့ မာမိ ဆေးဘီရိုထဲမှာ သိမ်းထားပေးတယ်။

သူလာပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ၊ မယူနဲ့တော့ မာမိ”

“တွေ့လား... သားကတော့လေ၊ စိတ်တအားမြန်တာပဲ။

အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့”

“Please! ကျွန်တော် အရမ်းကို အိပ်ချင်လို့ပါ မာမိ”

“အိပ်ချင်မှတော့ ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်း ထိရုံနဲ့ အိပ်ပျော်မှာပေါ့ သားရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပါးစပ်ကနေ အိပ်ချင်တယ်ချည်း ပြောနေရတာလဲ”

“ဒီမျက်စိက အိပ်မရဖြစ်နေလို့ပေါ့ မာမိရဲ့”

“အဲဒါကိုက မဟုတ်တာ။ ဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ခုခုစားဖို့ပြောတာပေါ့။ သားဟာလေ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ။ ကလေးလည်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်ဆရာဝန် ဖြစ်နေတာရော သတိထားမိသေးရဲ့လား”

“မသိတော့ဘူးဗျာ”

အိပ်ရာထက် သူ မှောက်လှဲချလိုက်မိ၏။ ခေါင်းထဲမှာ ဘာကြောင့် ခုထိ မကြည်လင်ရပါသလဲ။ ခေါင်းကြည်ဆေးတွေ၊ ခေါင်းတိုက်ပျောက်ဆေးတွေရှိမှန်း သိနေပေမယ့် အိပ်ချင်တာ အိပ်ပျော်ချင်

တာကိုသာ အာသီသဖြစ်နေတော့ ခက်သားလား။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့် ခန္ဓာကိုယ် ပြဿနာဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူက လာဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာ တဲ့လဲ။

“ဟင်း... ငါ့သားနဲ့တော့ခက်ပါတယ်။ နားဝင်အောင်ပြော ပေးနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိသင့်ပြီ”

“မာမို့စကားက ဘာကြီးလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငွေသော်တာဖြစ်ဖြစ်၊ မြကြေးမုံဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ကို သေချာရွေးဆိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟာဗျာ... သော်က ဖိုးမြတ်နဲ့ ငြိနေတာဗျ”

“ဟုတ်လို့လား၊ သေချာရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ တတွဲတွဲ ရှိနေတာ မြင်နေရတာပဲ”

ဟုတ်ပါ့မလား။ ဒါဖြင့် ဒီမနက်တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကရော ဘာလဲ။ ဒီလိုပဲ ရိုးရိုးသားသားခင်တာများလား။ လူနာတွေနှင့် ဆက် နွယ်နေသည့် တစ်ယောက်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ အလို! ဤ မိန်းကလေးက အဘယ်ကြောင့်များ သူ့အာရုံကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေရပါသလဲ။ နာမည်မသိ၊ လူမသိ၊ ဘာမသိ၊ ညာမသိနဲ့ ဘာ ကြောင့်များ ဦးနှောက်စားခိုင်းနေရတာပါလိမ့်။

“ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ တတွဲတွဲတော့ ရှိမှာပေါ့ သားရယ်

ဘာလဲ မြတ်ကို့ကို မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

“အာ... မဖြစ်ပါဘူး မာမိရဲ့၊ သော့ကိုလည်း ဒီအတိုင်း သူငယ်ချင်းလိုပဲ မြင်နေတော့ မာမိပြောသလို မတွေးနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မြကြေးမုံကိုရော”

“မသိဘူးဗျာ၊ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“စိတ်မဝင်စားလို့ မရဘူးလေ။ အသက်ပဲ (၂၆) ကျော်နေပြီ။

ကိုယ့်နှလုံးသားလေး အိပ်မောကျနေတာကို လှုပ်နှိုးပေးပါဦး။ တကယ် ပဲ သူများတွေများ ဒီအရွယ်မှာ လက်ရှိတွဲလက်စနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီးသားနဲ့ အဆင်သင့်ကို ဖြစ်လို့။ ဒီအရွယ်လောက် လက်ထပ်ယူဖြစ်မှ ကိုယ် အရွယ်ကောင်း (၄၅) နှစ်လောက်မှာ ကလေးက ကိုယ့်ကို တစ်လှည့် ပြန်ရှာကျွေးပြုစုပေးတော့မှာပေါ့။ မင်း ဒီတိုင်း မိန်းမတွေကို ကျောပေး နေလို့ကတော့ ငှက်ပျောတုံးပဲ ပိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

“မာမိကလည်းဗျာ”

“မှန်တာပြောတာပဲဟာ။ ဆေးကျောင်းသားပေါက်စတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့သူကို အချစ်ဦးဆိုပြီး အရူးလဲနေတာ အိပ်မက်က နိုးထပါ တော့ ‘ထက်အာကာဟိန်း’ ရယ်။ ဟိုက မင်းကို ရိုတယ်လို့တောင်မှ ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်ဆို ကလေးသုံးယောက်လောက် ရနေလောက်ပြီ”

သေစမ်း! မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေပါသည့် အနာကိုမှ လာဆွရသတဲ့လား။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် (၁၆) နှစ်မှာ ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်ခွင့်ကို ရခဲ့ပါလျက် နီးတစ်ဝက် အိပ်မက်ကိုသာ မက်ခွင့်ရခဲ့တာ ပါလေ။ 'အချစ်ဦး' တဲ့။ 'အချစ်ဦး' အဖြစ်ရော ရှိခဲ့ပါသလား 'မ' ရယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သလို ချစ်စနိုးအဖြစ်နဲ့များ သူ့အပေါ် သဘောထားခဲ့ပါသလား။ 'မ' ၏ အလှ၊ 'မ' ၏ အပြုံး။ 'မ' ၏ အကြည့်ရေယာဉ်ကြောမှာ 'ထက်အာကာ' ဆိုသည့် ကောင်လေးတစ် ယောက် မျောချင်တိုင်း မျောလွင့်ခဲ့ရတာ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပါသလဲ။

“ပြောလိုက်ရင် မျက်နှာက မည်းနေပြီ။ မင်းကို ပြုံးတတ် အောင် သင်ပေးမယ့် သူတော့ လိုနေပြီ”

“တော်ပါတော့ မာမိရယ်။ အိပ်ဆေးလိုချင်ခါမှ သေဆေး ပေးနေသလိုပဲ။ မမအကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ပြောခဲ့လို့လဲ။ အစမဖော်ပေးပါနဲ့”

“မပြောလည်း မင်းရင်ဘတ်နဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ တွေးနေတာ နေရာပေးထားတာကို မာမိ မသိဘူးမထင်နဲ့ သားရဲ့။ ဟိုက ပိုစတင် ကျပြီး နယ်ဘက်ရောက်သွားကတည်းက မင်း သေလုမျောပါး ခံစားခဲ့ ရတာ မေ့သွားပြီလား။ ရူးချင်လည်း တော်ရုံသင့်ရုံပေါ့။ ကိုယ့်ကို အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ မေ့ခဲ့တာပဲ ကြာလှပြီ။ မင်းကိုက”

“ကျွန်တော် မိန်းမယူမှ ဖြစ်မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ယူမယ်ဗျာ။ ဘယ်နှယောက်နဲ့ပေးစားချင်လဲ။ ပေးစားသလောက် ယူရင် ပြီးရော မဟုတ်လား။ ယူမယ်”

“ကြည့်! ... ပြောရင် အရွဲကတိုက်ပြီ။ အဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့မာမိ မတည့်တာ”

အဲဒါပဲ။ သူနှင့်မတည့်တာက ကူတို့ယတွေ့ပါပဲ။ လေပြည် လေးနှင့် ပြောတတ်တာ၊ လေသံချိုချိုလေးဖြင့် နားဝင်ချိုအောင် ပြော တတ်ပါသည့် 'မ' လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဒီတစ်သက်မှာ ထပ်တွေ့ပါ ခြင်းလား။ ရွယ်တူဖြစ်ပြီး လပိုင်သားငယ်သည့် 'သော်' လည်း စကား ပြောချိုတာ မှန်ပေမယ့် တစ်ဖက်သားရင်ထဲထိ အေးမြသွားစေသည့် 'မ' ၏လေသံလာက်တော့ မချိုအေးတာအမှန်ပါပဲ။ အချစ်ဆိုတာက ခက်သားလား။

ဒီတစ်ယောက်ကိုမှ စွဲလန်းခဲ့လေတော့ 'သော်' လို သူငယ် ချင်းကိုတောင် ချစ်စရာဟု မမြင်နိုင်တော့တာမို့ သူ ဘာမှ မတတ် နိုင်တော့ပါချေ။

“မာမိက ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေတာကို ရောဂါထပ်တိုး အောင် ပြောနေတာကိုး”

“အမလေးနော်၊ Night duty လေးတစ်ပတ်ဆင်းပါတယ်။ စိတ်ကမာပြီး လူက ပျော့ဖတ်နေတာပဲ။ မင်းက ဆရာဝန်ပဲဟာ၊ ကိုယ့်ရောဂါ ကိုယ်သိရမှာပေါ့။ သူများကိုတော့ အသက်ကယ်ကုသပေး တတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျ မကုတတ်ဘူး။ ဘယ်လိုဆရာဝန်လဲ”

“စိတ်ရှုပ်လာပြီ မာမီရာ”

“ဘာစားမလဲ၊ ဘာလုပ်လာပေးရမလဲ ပြော”

“ဘာမှမစားဘူး”

“အေး... မစားလည်းနော်၊ ဒီလောက် ဒေါသကြီး အထွ ကြီးတဲ့ မင်းကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးက သည်းခံပေးမှာတဲ့လဲ။ သော်က မှ သူငယ်ချင်းမို့ နားလည်မှုရှိဦးမယ်။ ဘေးမှာရှိတာကိုလည်း လှည့် မကြည့်၊ ရှာပေးတော့လည်း မလိုချင်နဲ့ ဘယ်ခဏ်ကို မျှော်လင့်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ စောင့်နိုင်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေဦးမယ်။ ကဏန်းလို ကန့်လန့်သွားတဲ့ကောင်လေးရဲ့”

မာမီက သူ့ကို စိတ်တိုလာပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပင် ပြောသွား လေတော့၏။ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ ပြောတော့ မာမီ လူရော စိတ်ကိုပါ ခပ်မာမာထားခဲ့ပါလျက် တကယ်တမ်း အထဲမှာ ပျော့ခွေးနေတာကိုဖြင့် မသိမမြင်နိုင်ကြတာလေ။ အိပ်ရာထက် ထု လိုမ့်ရင်း မျက်ရည်ပူတို့က နားထင်ထက် စီးကျလာလေ၏။ အလို

ဘာအတွက်ကြောင့်များ သူ မျက်ရည်ကျရပါသလဲ။ ရင်ထဲမှာ နွမ်းလျမှု တို့နှင့်အတူ မျက်လုံးတို့က ကြောင်ရင်း မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကိုသာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ‘ထက်အာကာဟိန်း’ ၏ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ဘယ်သူဆေးထည့်ကုသပေးမှာလဲ။

(၄)

Bus ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ရပ်ကွက်လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ လစာကောင်းကောင်းရမည့်နေရာမှာ အခြေတကျ လုပ်ဖြစ်တော့မည် မို့ စိတ်ထဲမှာ အတော်လေး ပျော်မိလေသည်။ ကားဂိတ်နှင့်ဒိမ်အထိ အကွာအဝေးကို ပုံမှန် မိနစ် (၂၀) လျှောက်ရပေမယ့် မိုးတွင်းဆိုလျှင် (မိုးရွာသဖြင့်) လမ်းလျှောက်ချိန်ကို (၁၅) မိနစ်ခန့် အပိုထားရလေ၏။ ဗွတ်အိုင်ရှောင်ရတာ၊ လေကိုဆန်သွားရတာ၊ မိုးမစိုအောင် ထီးဖြင့် ကာရတာကြောင့် လမ်းလျှောက်နှေးရလို့ပါပဲ။

“ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ယဉ်ယဉ်”

“ဪ... အစ်မ၊ Interview ဖြေထားတဲ့ဆေးရုံမှာ

အလုပ်ခန့်တဲ့စာရင်း သွားကြည့်တာပါ”

“နာမည်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝမ်းသာပါတယ် ညီမရယ်။ ယဉ်ယဉ်က ကုသိုလ်ကံ ကောင်းတာပဲဟာ။ ဒေါ်လေးမေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ် အစ်မ”

“အေးအေး... မတွေ့တာကြာလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ရာသီဥတုသိပ်ဆိုးလို့ မေမေ့ကို အပြင်သိပ်မထွက်ခိုင်းတာ ပါ။ တော်ကြာ ချော်လဲမှာစိုးတာနဲ့လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လူကြီးတွေက ကျန်းမာရေးပိုအရေးကြီး တယ်”

“ဟုတ်!... သွားပါဦးမယ် အစ်မ”

“အေးကွယ်”

လမ်းထိပ်ကုန်စုံဆိုင်မှ ‘မပြုံး’ နှုတ်ဆက်တာကို ပြန်ပြောခဲ့ ပြီး လမ်းထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ထိုအစ်မက ကိုကိုအပေါ် စေတနာ သဒ္ဒါတွေ့အတော်ကို ပိုလွန်းမှန်းရိပ်မိပါသည်။ ‘ယဉ်ယဉ်’ ဈေးဝယ် သည့်အခါထက် ကိုကိုသွားဝယ်လျှင် ဆန်၊ ဆီ၊ ကြက်သွန်ကအစ အလွန်အလွန်ကို ပိုပိုလာသာထည့်ပေးလေ့ရှိတာပါ။ ကိုကိုက ရိပ်မိလား

မရိပ်မိလား မသေချာပါဘူး။ လက်နက်လခထုတ်ပြီး ပြန်လာချိန် စောလှိုင် ဤသို့ အိမ်မှာလိုသမျှ သိထားပြီး ဝယ်ခဲ့တာပါ။ မေမေနှင့် ညီမဖြစ်သူ ပင်ပန်းမှာ မမြင်ချင်လို့ဟုတော့ ပြောလေ၏။

“ဂျောက်!”

ခြံတံခါးကလန့်ကို အတွင်းသို့ လက်နှိုက်၍ ဖွင့်လိုက်စဉ် မေမေက ပြတင်းပေါက်နားလာရပ်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ခြံတံခါး လေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး (အုတ်ခဲကျိုးခင်းထက် သဲခင်းထားပါသည်) လမ်းသေးလေးထက်မှ သစ်သားအိမ်လေးဆီ လျှောက်စဉ် ဝရန်တာ လေးသို့ မေမေထွက်စောင့်နေလေ၏။

“ဘာတွေ ဝယ်လာသလဲ သမီး”

“ကိုကို မနက်ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့အတွက်နဲ့ မေမေစားဖို့ ကြိုသကာပါ”

“ပိုက်ဆံရှိသေးလို့လားကွယ်”

“ဈေးထဲက ဝယ်ခဲ့တာမို့ ဈေးသက်သာပါတယ် မေမေရဲ့”

“အလုပ်အခြေအနေကရော”

“ရတယ် မေမေ အင်္ဂါနေ့စဆင်းရမှာပါ”

“ဟုတ်လား။ သမီးအစ်ကိုသိရင် ဝမ်းသာရှာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ယဉ်ယဉ် ဒါတွေသိမ်းလိုက်ဦးမယ်နော်။ မေမေ

သမင်းစားပြီးပြီလား”

“စောစောကပဲပြီးတယ်။ သမီးကို စောင့်နေတာ မလာတာနဲ့ တားလိုက်တာ”

“ဒါဆို ယဉ်ယဉ် ကြိုသကာနဲ့ ရေခွေးထည့်လာပေးမယ် နော်”

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီးနောက် မီးဖိုချောင်ရုံ ဗီဒီယိုဖွင့်၍ ပုလင်း ကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။ Plastic အိတ်ထဲမှ ကြိုသကာကို ပုလင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး အခဲအပြား အသေးလေးအနည်းငယ်ကို ကြွေပန်းကန် ပြားလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ စားပွဲထက်မှ ရေခွေးကရားထဲသို့ (ရေခွေးနှစ်ထားပြီးသားကို) ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးပူထည့်၍ လင်ပန်း ထဲ၌ ကရားနှင့် ကြွေပန်းကန်လုံး (အကြမ်းပန်းကန်လုံး) နှင့် ကြိုသကာ ဖန်းကန်ကိုထည့်၍ သယ်ခဲ့ပါသည်။

“ဒီမှာရပြီ မေမေ... ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲ”

“မစန်းကြည် ချုပ်ခိုင်းတဲ့အင်္ကျီမှာ ပုဇင်းခေါင်းတပ်ဖို့ရိုလို့ ထုပ်မထားလို့ပါ”

“ယဉ်ယဉ်လုပ်ပေးပါ့မယ် မေမေ။ အာရုံရှိက်ရလို့ ဇက်ကြော ထက်နေပါဦးမယ်။ နားပါတော့ မေမေရယ်။ ပိတ်စဖြစ်ပြီးပြီ မဟုတ် သား”

“အေး”

“ထားလိုက်ပါ။ ယဉ်ယဉ်ထမင်းစားပြီးရင် ထိုးပေးမယ်”

အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဝယ်လာသည် ကြက်ဥထုပ်နှင့် လက်ဖက်၊ ဂျင်း၊ နှစ်ပြန်ကြော်အထုပ်တို့ကို ဘူးအသီး သီးထဲသို့ ထည့်ပြီးမှ ဗီဒိုကို တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ လျှပ်စစ်မီးဖို ထက်ရှိ ပဲဟင်းချိုအိုးက အေးနေပြီပို့ အဖုံးဟလျက် မီးခလုတ်ဖွင့်ကာ နွေးထားလိုက်၏။ ပြီးမှ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လျက် အပြင်သွားဝတ်စုံကို အိမ်နေ အဝတ်အစားတို့ဖြင့် လဲဝတ်လိုက်ပါသည်။

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ မီးဖိုခန်းမှာ ထမင်းစားရန် အမြန် ပြင်လိုက်ရပါ၏။ ထမင်းပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းကို (ထမင်းခူးဂေါ်ဖြင့်) နှစ်စွန်းခန့်ထည့်ကာ စွန်းကို ရေလှေထဲသို့ ထည့်စိမ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဆူလာပြီဖြစ်သည့် ပဲဟင်းချိုအိုး မီးခလုတ်ကို ပိတ်၍ ပလပ်ဖိ ဖြုတ်ထားလိုက်၏။ ထမင်းစားပွဲထက်ရှိ အုပ်ဆောင်းကို ဖယ်လိုက်စဉ် ကန်စွန်းရွက်ကြော်နှင့် ငါးလေးအိုးကပ် ပန်းကန်တို့နှင့် ငါးပိတို့စုစု ပန်းကန်တို့ကို အဆင်သင့်တွေ့ရလေသည်။

အပြင်ဘက် ရေကပြင်မှာ လက်ကိုဆပ်ပြာဖြင့် သေချာဆေး ၍ ရေစင်အောင် ဆေးလိုက်ပါသည်။ ရေသန့်ပုံးထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်ထဲ သို့ ဟစ်ခွက် (ဘုံပိုင်ခေါင်းဖွင့်လျက်) ထည့်လိုက်ပြီးမှ ထမင်းစား

အနီး ခုံပုလေးဆွဲလျက် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဘာကိုမှ မခိုက်မိ ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးကြသည့် လယ်သမားတောင်သူဦးကြီး ယာလုပ်မိသားစုတို့ ဘွက် ဆုတောင်းကျေးဇူးတင်ပြီးမှ သရဏဂုံသုံးပါးကို ဦးခိုက်လိုက်ပါ ၏။ မွေးကျေးဇူးကြောင့် ဒီအရွယ် ဒီအသက်အထိ ရှင်သန်ကြီးထားခွင့် ခဲ့တာကိုပါ နှလုံးသွင်းတာက နိစ္စဓူဝအလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ပဲဟင်းချိုပူပူလေးကို ခွက်ထဲမှ စွန်းဖြင့် အရင်ခပ်၍ မြည်း လိုက်ပြီး ထမင်းထဲသို့ ငါးပိရည် (ငရုတ်သီးစိမ်းလှော်နှင့် ကြက်သွန်ဖြူ ထောင်း၍ ဖျော်ထားပါသည်) ကို အနည်းငယ်မျှ ဆမ်း၍ နယ်လျက် သခွားသီးအပိုင်းလေးကို ကိုက်ရင်း စားလိုက်ပါ၏။ ကန်စွန်းရွက်ကို ကြက်သွန်ဖြူဆီသပ်၍ အိအိလေးကြော်ထားတာမို့ အနည်းငယ်မျှ ဆပ်၍ ထမင်းဖြင့် စားလိုက်ပါသည်။ ဟင်းချိုဆမ်း၍ ငါးပိတို့စုရာဖြင့် စားမြိန်သဖြင့် ငါးဟင်းမစားဖြစ်ဘဲ ထမင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်သွားလေ ၏။

ထမင်းအကုန်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခတ်ထားပါသည့် ပန်းကန် ထဲတွဲထဲ စွန်းတို့ကို ယူထည့်ကာ ငါးပိပန်းကန်မှ စွန်းသေးလေးကိုပါ ဖယ်လိုက်ပါ၏။ စောစောက စွန်းကြီးရေစိမ်ထားသည့် ဇလုံကို ထယူ ဆင်း သောက်ရေကို ဖန်ခွက်ကိုင်၍ အကုန်မော့၍ သောက်လိုက်ပါ ၏။ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို ပြန်အုပ်လိုက်ပြီး အပေတွေဆေးရန်

ရေကပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။

“သမီးရေ... တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်”

“လာပြီ မေမေ”

ထိုင်ခုံပေါ်တင်ခဲ့ပါသည်။ အိတ်ထဲမှ အသံမြည်နေသဖြင့် မေမေ လှမ်းခေါ်ပုံပါ။ ပန်းကန်ဆေးဖို့ပြင်ထားတာကို ရေလောင်းထား လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လိုက်ရလေသည်။ အိတ်ထဲမှ phone ကို ယူကြည့်လိုက်ပါ၏။ လေးသောင်းကျော်တန် phone လေးကို လခထဲမှ ငွေအနည်းငယ်ရပြီး ဝယ်ဖြစ်တာပါ။ Phone ဖွင့်စဉ် သူငယ် ချင်း ‘ဖြူစင်’ နံပါတ်ကြောင့် ပြီးလိုက်မိလေသည်။

“ဖြူလား... ပြောလေ”

“မဖြူဘူး၊ ညိုတယ်ရှင်”

ရယ်စရာပြောတတ်လေ့ရှိသည့် ‘ခင်ဖြူစင်’ ကြောင့် တစ် ချက်ရယ်မိ၏။ အလုပ်အတူဆင်းရမှာတောင်မှ phone ဆက်ရတယ် လို့။ သူ့နာမည်မပါလောက်ဘူးအထင်ဖြင့် ဒီနေ့ list သွားကြည့်တာကို မလိုက်တာဘဲ ကြည့်ပါ။ အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံ သည့် သူငယ်ချင်းလေးပါပဲ။

“ဘာမေးချင်လဲ မေးလေ။ ကိုကိုက ညမှ ပြန်ရောက်မှ နော်”

“ဟယ်... အန်တီမေ့ရှေ့မှာ မစနဲ့လေ ယဉ်ယဉ်ရယ်”

“ကွယ်ရာတော့ ယောင်းမခေါ်နေပြီး”

“အဲဒါက ချစ်လို့ခေါ်တာပဲဟာ။ List သွားကြည့်ပြီးပြီလား”

“အင်း... အခုပဲ ပြန်ရောက်တာ”

“နင်ပါတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“သိပါတယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ ရုပ်ရည်လှတပတလေး ကြည့်ပြီး ရွေးလိုက်မှာပေါ့။ ငါ့မှာသာ နာမည်ပဲဖြူပြီး လူက အညှိစိန် ဖြစ်နေလို့ ချန်ခဲ့ချင်ကြတာ”

“မချန်ပါဘူး ဖြူရယ်။ နင်လည်း ပါပါတယ်”

“တကယ်!”

“အင်းပေါ့”

“မနောက်နဲ့နော်၊ ပျော်ချင်လို့စရင် တခြားနည်းနဲ့ စပါ ယောင်းမရယ်။ ငါ ငိုမိမှာစိုးလို့ပါ”

“မငိုရပါဘူး ဖြူရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ”

“ကိုကိုသိပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အလုပ်ရတာကိုလေ၊ ဘာသိဖို့ထင်နေလဲ”

“သိဘူးလေ၊ ကိုကိုကို မျက်စိကျနေတဲ့အကြောင်းများလားလို့ပေါ့”

“ဟွန်းနော်၊ ကိုကိုရှေ့မှာ မပြောရဲပါဘူး။ ဟိုကောင်မလေးလို့ တစ်ခွန်းခေါ်တာနဲ့ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွားတာ။ ကိုကိုတကယ်ကြောက်တာ ယဉ်ယဉ်ရဲ့”

ရယ်မိပြန်၏။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ချစ်လို့စနောက်နေတဲ့ ဖြစ်ပြီး ကိုကိုကိုတော့ ‘ဖြူ’ တကယ်ကြောက်မှန်းသိပါသည်။ ညီဖြစ်သူ၏ သူငယ်ချင်းမို့ ကိုကိုလည်း ‘ဖြူ’ ကို ညီမနယ်ပင် သဘောထားတာပါ။ မလိမ္မာလှိုင် အဝတ်အစားမဝတ်တတ်ဘဲ အမြင်မတော်က ကိုကိုက ရှေ့မှာတင် အားမနာဘဲပြောလေ့ရှိတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟိုကောင်မလေး အင်္ကျီက ပါးလိုက်တာ၊ အမြင်မတော်ဘူး” ဆိုတာမျိုး။ “မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေမရ အော်ရယ်ရလားဆိုတာတို့ကို ‘ဖြူ’ ရှေ့ပင် ပြောချတာတစ်ခုလွှဲ လန့်တာလည်း ပါပေါ့၏။ သို့သော် ‘ဖြူ’ သည် ကိုကိုအပေါ် တကယ် မေတ္တာသက်ဝင်တာကိုတော့ အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ‘ယဉ်ယဉ်’ က သိနေပါသည်။

“မနက်ဖြန် အိမ်ခဏလာဦးလေ”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကိုကိုနဲ့ လာတွေ့ဖို့ခေါ်တာ”

“ဘာလဲ ... ထုံးစံအတိုင်း ယဉ်ယဉ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ နာတမ်းရွှေတာကို နားထောင်ရဦးမှာလား။ အင်းလေ ... အလုပ်ဆင်းရသေးခင် မျက်နှာလေးတွေ့ရလည်း နည်းသလား။ လာပါယ်လို့ ပြောလိုက်ရှင်”

“ပြီးရော ... ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ယဉ်ယဉ်လုပ်စရာတွေ ခွဲတယ်”

“အင်းပါ ... ညနေဘက်လာမယ်နော်။ ဒါပဲ ဟိုဟာ ငရုတ်တံဟိ!”

ဟာသလေးပြောပြီးမှ phone ချလေ၏။ အဲဒီသူငယ်ချင်းလေးဟာ ရယ်စရာမပြောရလျှင် ရယ်ရယ်မောမော မနေရလျှင် မနေတတ်တာက ငယ်စဉ်ကတည်းက အကျင့်ပါပဲ။ ‘ဖြူ’ နှင့်ဆို ဣန္ဒြေကြီးပါသည့် ‘ယဉ်ယဉ်’ ပင် အသံထွက်အောင် ရယ်မိတော့တာလေ။ ‘ရယ်သောသူ အသက်ရှည်၏’ ဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း နေနေပေမယ့် ကိုကို၏ ‘လော်စပီကာ မျိုချထားတဲ့ ကောင်မလေး’ ဟု အသံအက်သည့် ‘ဖြူ’ ကို ပြောစဉ်မှာ ငိုခဲ့ဖူးတာကို အမြဲအမှတ်ရနေတတ်တာ ခုထိပါပဲ။

“ယဉ်ယဉ် ပန်းကန်ဆေးလိုက်ဦးမယ် မေမေ။ ပြီးရင် ... ထားကူလုပ်ပေးမယ်နော်”

“အေးပါ သမီးရယ်”

နောက်ဖေးမှာ ဆေးစရာရှိတာတွေကို သေချာဆေးကြော၍ စင်ထက် စီမောက်ထားလိုက်ပါ၏။ မေမေ့ကို ပန်းကြယ်သီးပုစင် ခေါင်းကူထိုးပေးရင်း ညနေစောင်းလာတော့ ဆန်ဆေးထမင်းအံ့ တည်ထားလိုက်ပါသည်။ ကိုကို ပြန်လာမှ ညစာအတူစားမှာမို့ ကိုကို စောင့်ရင်း မေမေထံအင်္ကျီလာအပ်ထားသည့်စာအုပ်ကို ကြည့်နေမိ၏။

အတိုင်းအတာတွေ တွက်ချက်ပေးသလို သိပ်မခက်သည့် အင်္ကျီပုံစံကိုဖြင့် သင်ဖြူးဖျာထက် ပိတ်စပြန်ကာ ဝိုင်းကူညှပ်ပေးလိုက် ပါသည်။ ညနေမှောင်ရီပျိုးစမှာ ညစာထမင်းလည်း ကျက်ပြီမို့ လှံ လက်စအလုပ်တွေကို ရပ်လိုက်ရလေ၏။ မီးရောင်ဖြင့် အလုပ်လုပ်တာ ကိုမြင်လျှင် ကိုကို မကြိုက်လို့ပါပဲ။

“ဟော!... သမီးအစ်ကို ပြန်လာပြီ”

“ဘာတွေလဲ ကိုကို”

“လမ်းထိပ်ဆိုင်က မပြုံးလက်ဆောင်ပေးလိုက်တာ။ ခွာပြ လို့ရတာတဲ့”

“ဟင်!... ငါးရဲ့ခြောက်တွေ”

“အေး... ညီမလေးအလုပ်ကရော အခြေအနေထူးလာ

“ရတယ် ကိုကို၊ သန်ဘက်ခါ စဆင်းရမှာပါ”

“ဟုတ်လား”

ကိုကို ရေချိုးနေစဉ် ဟင်းရည်အိုးနွေးကာ ထမင်းပွဲပြင်လိုက် ပါ၏။ မနက်ကြော်သည့် ကန်စွန်းရွက်က ကုန်ပြီမို့ ခရမ်းချဉ်သီး စင်းယောင်လေး သုံးလုံးခန့်ကို ကြက်သွန်နီ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်ပါးပါးလှီးကာ နီနံပင် မွှေးမွှေးလေး ရိတ်ရိတ်လှီးထည့်၍ သုပ်လိုက်ပါသည်။ မြိန်ရာ စောင်းကောင်းလေးတစ်ခွက်ပါပဲ။

(၅)

“ငါ့သားမျက်နှာ တယ်ရွှင်ပါလားဟေ့”

“ဪ... ဘယ်တုန်းကများ စုပုပ်နေတာ တွေ့ဖူးလို့လဲ။ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေပြန်ပါပြီ”

ညစာထမင်းပိုင်းသို့ ရောက်စဉ် ဖေဖေစကားကြောင့် သူ ပြုံးမိလေ၏။ ဒီလောက်တောင် သူ့မျက်နှာက သိသာနေပါသလား။ ရင်ထဲမှ အပျော်တို့က မျက်နှာထက်မှာ ပေါ်လွင်နေရတယ်လို့

“အချစ်” ဆိုတာ ဖုံးဖိလို့မရတဲ့အရာပါပဲလားနော်။

“ပြောပါဦး... ဘာထူးလဲဆိုတာ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံကို အသစ်ရောက်လာမယ့် nurse

ဆုံးဆိုခဲ့ရလို့ပါ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကျော်ကျော်ညီမလေး ရှုတိုင်းယဉ်ပါ ဖေဖေ”

“ကျော်ကျော်ဆိုတာ ဖေဖေတို့အိမ်ဆောက်တုန်းက လာ နေပေးတဲ့ ကလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျော်မိုးသက်ကိုပြောတာပါ ဖေဖေ”

“ဪ... သူ့ညီမလေးက nurse လား”

“ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ဖို့အရမ်း ကောင်းနေတာ၊ ခုဆို ဘယ်လောက်တောင်မှ ချောနေမလဲ မသိဘူး”

“မိုးရဲ့သားမျက်နှာကိုကြည့်ရင်သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်လား သား။ တော်တော်မှလှလာရဲ့လား”

“နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ယဉ်ပြီးလှတာ မေမေရဲ့”

“အံ့မယ်... ရုပ်ကိုက ဝမ်းသာပီတိ ဝမ်းဆီထိ အရည်

ချက်နေတဲ့ ရုပ်နဲ့ပါလား မြတ်သောကိုရယ်။ မေမေသားတော့ပါပြီ ဆင်ပါရဲ့”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မေမေ”

“ရှုတိုင်းယဉ်ဘက်ကို (180) လောက် ယိုင်လဲပြီး ပါသွားပြီ

ဆင်တာကို ပြောတာ”

သူ့မိဘတွေရှေ့မှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်ပါဘဲ ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။ ရင်ထဲမှာ အတော်လေးပျော်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတာ အမှန်ပါပဲ။ ခုချိန်အထိ ချစ်သူထားဖို့ အပျော်ရှာဖို့ အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သေချာမစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။ မိန်းကလေးအတော်များများက သူ့၏ဖော်ရွေစွာ၊ စိတ်ရှည်စွာ၊ သည်းခံနားလည်တတ်စွာ၊ လေသံချိုချို အပြုံးချိုချိုဖြင့် ပြောတတ်ကျင့်ကြောင့် ရိုနှိုနေရှက်နေတာမျိုး မရှိဘဲ တရင်းတနှီး ခင်တတ်ကြလေသည်။

ဒါတောင်မှ ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲမှ နှလုံးသားက လှုပ်ခတ်လာတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘဲ သူမ ('ယဉ်ယဉ်') နှင့် ပြန်ဆုံစဉ်မှာပင် စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်ခဲ့ရတာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဤမျှပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းပါသလား။ ဘေးနားဝန်းကျင်မှာ အချောအလှတွေ ပေါများပါလျက် ရှားပါးသည့် ပန်းကလေးကိုမှ မျက်စိကျရတယ်လို့ 'မြတ်သောကိုရယ်။

“ရွယ်တူသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငွေသော်တာက ဘယ်ချောင်ကပ်သွားရလဲ”

“ဖေဖေကလည်း ပြောတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ဆေးရုံတည်း အတူအလုပ်ဆင်းနေကြတာ မိုးဟိန်းရော ကြည့်သာပါ ရှိနေတာပဲ။ မြကြေးမုံရဲ့အဖေ

နီလာထွန်းရော အတူပဲလား။ လူကြီးချင်းလည်း ရင်းနှီးလူငယ်ချင်းလည်း သိကြပါလျက် သော်တာနဲ့ မြကြေးမုံကို သဘောမကျတာ ဆုံသြပါ”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အာကာ့ကိုပဲ မျက်စိကျတာပေးမေရဲ့”

“ဘယ်လို”

“မောင်ထက်က ဒီလောက်မျက်နှာတည်တဲ့ဟာ”

“အဲဒါကိုပဲ သဘောကျတာထင်တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုဆို သူငယ်ချင်းလို့ပဲ သဘောထားတာ မေမေရဲ့”

“အင်း... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ ထက်အာကာက တိကျတယ်။ မြန်ဆန်သွက်လက်တယ်။ တည်ငြိမ်ရဲရင့်တယ်။ အဲဒါကိုက သူ့အရည်အချင်းကို ပြနေတာပဲ။ မိန်းကလေးတွေ သဘောကျမယ်ဆိုလည်း ကျလောက်ပါရဲ့”

“နီလာလည်း မိုးကို ပြောဖူးတယ် ကိုရဲ့”

“ဘာများလဲ”

“မောင်ထက်နဲ့သမီးကို မြန်းပေးချင်တယ်လို့၊ ဟိုတစ်ခါ သူ Anniversary မှာ Dinner ဖိတ်ကျွေးတုန်းက ပြောဖူးတယ်”

“ပဲ့လိုက်တာကွာ... သားရှင်ချင်းတူတူ မြတ်သောကိုက

ဘာကြောင့် မဲနည်းရတာလဲ”

“လက်ရှိဆေးရုံအုပ်ရာထူးကို ယူထားတာ ကိုမိုးဟိန်းလား”

“အင်း ... ယာယီသဘောပါ။ ‘ဒေါက်တာ သွန်းဆက် အောင်’ ပြန်ရောက်ရင် ဒုဆေးရုံအုပ်နေရာပဲ ပြန်နေရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ် လို့လဲ မိုးရဲ့”

“ဪ ... မောင်ထက်ကို အဖေက ရာထူးကြီးမို့ သဘော ကျသလားလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

ပိခင်မေတ္တာကို သိခွင့်ရလိုက်တာမို့ စိတ်ထဲ အတော် မကောင်းဖြစ်သွားရလေ၏။ အဖေဖြစ်သူ၏ မှတ်ဉာဏ်ကို အပြည့်အဝ ရခဲ့လို့များလား။ သို့သော် သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ‘အာကာ’ ကိုက Confidence အရှိဆုံးပါပဲ။ ကြီးကြီးမားမား Operation ဝင်လျှင်လည်း ပါရဂူတွေ တွဲခေါ်သွားသည်က ‘ထက်အာကာဟိန်း’ ကိုပါ။

ဆေးရုံမှာ သားအဖဆိုတာကို သိထားကြပေမယ့် ဦးစားပေး တာမျိုးမရှိပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်အနည်းငယ်မှားသည်နှင့် ဆရာဝန်အားလုံး ရှေ့မှပင် ‘ဒေါက်တာမိုးဟိန်း’ က သားဖြစ်သူ၏ အမှားကို ထောက်ပြ လေ့ရှိတာ မဟုတ်လား။ ယူသည့်ဘာသာရပ်ကိုက လူနာအများစု ကုသရသည့် အဓိကဘာသာရပ်လေ။ သူကတော့ ကလေးသူငယ်

တို့၏ဖြူစင်မှုနှင့် ရောဂါဖြစ်စဉ်ဘက်ကိုသာ အားသာပြီး ရွေးချယ်ခဲ့မိလို့ များလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်ယှဉ်ရပ်မိလျှင် ရုပ်ရည်၊ အရပ် အမောင်း၊ body size ကအစတူပြီး မျက်နှာလည်း သူက ပိုချိုပါလျက် အမြဲတစေ ‘အာကာ’ ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်သည်ဟူသည့် ခံစားချက်က မြင့် ပျောက်မသွားပါလေ။ ‘သော်’ လို မိန်းကလေးတွေကိုသာ ထက်တွဲဖော်ကို နားလည်မှုဖြင့် တည်ထောင်နိုင်မည့် သူငယ်ချင်း ဆိုတာထက် အားကိုးမရှိချင်သည့် ရာခိုင်နှုန်းက ပိုများနေတာ အသိ သာကြီးပါပဲ။

ဘယ်လိုမျိုး အားသာချက်တွေကများ ‘ထက်အာကာဟိန်း’ တို့ ယုံကြည်ချက်ပိုသာစေခဲ့ပါလိမ့်။

“ဒါနဲ့ ကိုတို့ဆေးရုံအုပ်ကြီး လက်ထပ်တာ အမျိုးသမီးက ငယ်တယ်ဆို”

“အင်း ... ဆယ်နှစ်ကျော်ကွာတယ်လို့ ကြားတာပဲ”

“အင်္ဂလန်မှာ wedding လုပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အမျိုးသမီးဘွဲ့တစ်ခု ထပ်ယူတာနဲ့ ကြုံပြီး ထက်ထပ်ဖြစ်သွားတာလေ”

“ဆရာဝန်ပဲပေါ့”

“အင်း... အခု သားလေးတောင်ရပြီကြားတာပဲ။ ကလေးက သုံးလေးနှစ်ရှိလောက်ရောပေါ့”

“အသက် (၅၀) မှ ကလေးရတာ ရင်ပူလိုက်တာနော်”

“ဇနီးက ငယ်တယ်လေ မိုးရယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ ကိုသားက အားကျပြီး ငယ်တာကို ရွေးမလို့ ထင်မိရဲ့”

“မေမေရယ်... ကျွန်တော့်အသက် ၃၄ (၂၆) ကျော်ရုံပဲရှိပါသေးတယ်။ သိပ်မကြီးသေးပါဘူးဗျ”

“ဒါဆိုလည်း မောင်ထက်ကိုကျော်ပြီး ပိုသာတဲ့ သတို့သမီးရှာယူပြစမ်းပါ မြတ်သောကိုရယ်။ မေမေ့သားမှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေရှိလဲ သိရအောင်”

သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ သူက ‘အာကာ’ ကို ဘယ်လိုများ ကျော်တက်လို့ ရပါ့မလဲ။ အတန်းအတူတက်ခဲ့သည့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အဆင့် (၁) ချည်း အမြဲရခဲ့သည်က ‘ထက်အာကာဟိန်း’ ပါပဲ။ သူနှင့် ‘သော်’ ကဖြင့် second နေရာကိုသာ လုခဲ့ရသူတွေသာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဆေးကျောင်းတက်ခါစမှာ စိတ်နည်းနည်းလေပြီး အမှတ်တွေလျော့ခဲ့သဖြင့် ‘အန်ကယ်မိုး’ (ဒေါက်တာမိုးဟိန်း) တစ်ယောက် သားဖြစ်သူကို အတော့်ကိုစိတ်ဆိုးပြီး ပြောဆိုခဲ့တာကို အမှတ်

ရသေးတာလေ။

‘မြတ်သောကို’ နှင့် ‘ထက်အာကာဟိန်း’ က ဘယ်သောအခါမှ ပြိုင်ဘက်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

“အာကာက ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အချစ်ဆုံးပါ မေမေ။ ဘာမဆို အမြဲတိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်”

“အတွင်းရေးတွေကအစလား”

“ဆိုပါတော့”

ဒါတော့ သိပ်မသေချာလှပါ။ အတွင်းရေးဆိုသည့် နှလုံးသားရေးရာမှာဖြင့် နှုတ်မိတ်ငြိမ်သက်နေတတ်သည်က ‘အာကာ’ အကျင့်ပါပဲ။ သူက ပွင့်လင်းသင့်သလောက် ရှိခဲ့ပါလျက် လျှို့ဝှက်မျှိုသိပ်ကျင့်က ‘ထက်အာကာ’ ထံမှာသာ ရှိနေလေ၏။ ထိုသို့ မြှိုစိစိ လုပ်တတ်တာကိုက မိန်းကလေးတွေကို (အထူးသဖြင့် ‘သော်’ ကို) ဆွဲဆောင်စေသည့်နည်းတစ်ခုပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဒါဖြင့် သူ့အချစ်ရေးကိစ္စ ဘာသိထားလဲ”

“အဲဒါတော့မသိဘူး”

“ဒါနဲ့များ Best Friend တဲ့”

“အေးလေ... မှတ်ထားပါ သားရဲ့။ ဘယ်သူမဆို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုစီတော့ ချန်လှပ်ထားတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်

ဘက်ကနေ ဘာမဆို ရိုးသားကြောင်း ဖွင့်ပြပြီး လူသိမခံမိစေနဲ့”

“ဗျာ”

မေမေစကားက သူ့ကို အံ့သြသွားစေလေ၏။ ‘သော်’ သည် လည်း ‘အာကာ’ အပေါ် လိုတာထက် ပိုသာသည့် မေတ္တာမျိုးရှိတော့တာ။ ‘မြကြေးမုံ’ လည်း ‘အာကာ’ ဘက်သို့ ယိုင်ကျလှဖြစ်နေတာတို့က သူ့သာသိနေပြီး ‘အာကာ’ လုံးဝမသိသည့် လျှို့ဝှက်ချက်လေးလား။ ဒါဖြင့် ‘ယဉ်ယဉ်’ ကရော။ သူနှင့် သီးသန့်ခင်မင်တွယ်တာ နေခဲ့ပါသည့် secret လေးကိုတော့ ‘အာကာ’ မသိသင့်ဘူးပေါ့နော်။ ဒါဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စရပ်ပေပဲလား။

“အာကာမှာ ကျွန်တော်တို့ first MB တက်တုန်းက သဘောကျခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးရှိခဲ့တာတော့ သိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟင့်အင်း... နာမည်တော့မပြောဘူး”

“တွေ့လား။ ဘာမဆို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတယ်ဆိုပြီး အဲဒီဘာသူငယ်ချင်းလဲ”

“သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကိုပဲ ကြည့်ရင်းသိရတာ မေမေ့။ အဲဒါ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက် ကြာပြီးမှ သူ တော်တော်ငြိမ်သွားတာ အာကာက နဂိုကတည်းက စကားနည်းတဲ့သူမို့ ဘာဆို ဘာမှ ထင်

ပြောဘူး”

“သားကရော”

“ဗျာ”

“သားရော သူ့ကိုပြောဖြစ်လားလို့ မေးတာလေ”

“ကျွန်တော်က ဘာမှ လျှို့ဝှက်ထားတာ မရှိတော့ ပြောဖြစ်တာပေါ့”

“သော်လည်း ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ငွေသော်တာနဲ့ မြကြေးမုံက ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“အလုပ်မှာတော့ ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ကိုယ်မို့ Ward လည်း မတူဘူးလေ။ ခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်တာတော့ရှိတယ်။ ပြဿနာဖြစ် ကောင်းများတာမျိုးတော့ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ရှုတိုင်းယဉ်က ဘာအဓိကယူထားတာလဲ”

“အထွေထွေလို့ပြောတာပဲ မေမေ”

“ဒါဆို ထက်အာကာနဲ့ တစ်ဆိုင်းတည်းကျနိုင်တာပေါ့။ Experience ရှိရင် Operation တောင် အတူဝင်နိုင်မှာ”

ရင်ထဲမှာ အတော့်ကိုပူသွားရပါ၏။ ဒါကို သူ ဘာလို့ ကြို

မမြင်မိတာပါလိမ့်။ 'ယဉ်ယဉ်' နှင့် အရင်သိတာတွေ နောက်မှ သီး
တာတွေထက် အလုပ်အတူတွဲဖက်ဖြစ်လာလျှင်ဖြင့် ရှိသင့်သည်ထက်
ပိုရင်းနှီးမှု ရှိလာတော့မှာ အမှန်ပါ။ ဤမျှ လှပပျိုမြစ်နုနယ်တင့်တယ်
နေပါသည့် 'ရှုတိုင်းယဉ်' ကိုမှ 'ထက်အာကာ' စွဲလန်းသွားပါလျှင်
မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်း။ ခက်ချေပြီကော 'ယဉ်ယဉ်' ရယ်။

“အင်း ... မျက်နှာပျက်ပုံနဲ့တော့ အခြေအနေက တယ်
မဟန်ဘူး”

“ဖေဖေကလည်းဗျာ”

“ရှုတိုင်းယဉ်ကို သားက အရင်ဖွင့်ပြောထားရင် ဘာမှ မဖြစ်
လောက်ပါဘူး။ မစိုးရိမ်နေပါနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ရမှာဆိုတော့ သူ့ရွေးချယ်မှုက
အဓိကကျတာလေ”

“ဖေဖေကတော့ အတွင်းသိ အစင်းသိ ငွေသော်တာကြည့်
ကိုပဲ ရွေးစေချင်တယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ မေမေလည်းထောက်ခံတယ်”

“သော်ကမှ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဝင်စားတာ”

“သူ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ကိုယ်ကမှ Attraction မလုပ်
ဘဲ မြတ်သောကိုရဲ့ ညွှတ်တယ်ပြောလည်း မကြိုက်ပြန်ဘူး”

သူ သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိတော့၏။ ညစာက
ညီညီဝိုင်းသွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပါဘဲ ပန်းကန်ထဲမှာ ကုန်သွားလေပြီ။
အယ်လိုလဲ 'ယဉ်ယဉ်'။ “အစ်ကို မနက်အစောကြီး အလုပ်သွားတာ
အမင်းဘူးမမိလိုက်လို့ လာပို့ပေးတာပါ” ဆိုသည့် ဆယ်ကျော်သက်
အလေးလေးက ခုတော့ ချစ်စဖွယ်မှ ရှုချင်ဖွယ်အဆင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

'ရှုတိုင်းယဉ်'၊ မင်းကို ကိုယ်ပဲပိုင်ချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး
ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ သူ့စိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့နော်။
အင်းရဲ့ သက်ဆိုင်သူဟာ 'မြတ်သောကို'သာ ဖြစ်ပါရစေလား။

(၆)

“ဒါက ဘာပုံစံကြီးဖြစ်နေတာလဲ”

မနက် Breakfast ဝိုင်းသို့ ရောက်လာစဉ် ဒက်ဒီစကားကြောင့် သူ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ မနေ့က တစ်နေ့ကုန်ခေါင်းကိုက်ခေါ်မအိပ်နိုင်တာမို့ ညမှ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ခဲ့တာ တစ်ညလုံးပါ။ ခါတိုင်း Night ဆင်းရလည်း ဤသို့ တစ်ကြိမ်မှမဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီတစ်မှာပဲ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ဘာမှရှိမနေသည့် ဝမ်းက ဟာ ဆာလောင်နေလေပြီ။

“ဆာလိုက်တာ မာမီရယ်”

“ဆာမှာပေါ့၊ စားပါဆိုလည်း မစား။ အမေကို အရွဲထဲ

ပြန်ပဲသိတယ်။ ထမင်းစားမလား။ ကျက်နေပြီ”

“ဟတ်ကဲ့”

မနက်အစောကြီးမစားချင်ပါဟူသည့် ကန့်ကွက်စကား ထွက်လာပါ။ မာမီက ‘ဒေါ်မြိုင်’ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး သူ့အတွက် ထမင်းပြင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထမင်းပူပူထက် ကြက်ဥ Half fried နှစ်လုံးနှင့် ငရုတ်သီးဗလချော်ကြော်ပုံ၌ ဇွန်းခက်ရင်းတပ်လာပေးတာမို့ ဒက်ဒီက မျက်ခုံးမြင့်သွားပါသည်။ ထမင်းပွဲကို ကျကျနနစားလေ့ရှိသည့် ‘ထက်အာကာဟိန်း’ ကို အမေဖြစ်သူ ‘ဒေါ်သီရိဆွေ’ lesson ပေးပါးလေး ပေးပုံက ပညာသားပါပဲ။

“အချဉ်ယူဦးမလားကွယ်”

“နေပါစေတော့ ဒေါ်မြိုင်၊ ရပါပြီ”

သူက ရေခွေးကရားထဲမှ ရေခွေးငှက်က အနည်းငယ်သောက်လိုက်ပြီး ထမင်းစားလိုက်ပါ၏။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ထမင်းကုန်အောင်စားနေပါသည့် သူ့ကြောင့် ဒက်ဒီရော မာမီပါ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဂရီကရှောင်သားဖြစ်သူ ဒီနေ့ စိတ်ကြည်နေသည်ဟု ထင်နေပုံပါပဲ။

“ထက်အာကာ”

“ဗျာ... ဒက်ဒီ”

“မနေ့က ဘာမှမစားဘဲ အိပ်တာဆို၊ ဟုတ်လား”

“အိပ်မပျော်ခင် ဂျစ်တိုက်သေးတဲ့ဟာပဲ”

“မာမိက ကျွန်တော်စိတ်ညစ်နေတာကို လာရစ်တာကို”

“အံ့မယ် ... ကျုပ်ကိုများ အပြစ်တင်သေးတယ်။ ကျုပ်လို့ထင်မလဲ စဉ်းစားကြည့်”

ရုပ်လည်း မှန်ထဲကြည့်ဦး။ ဘာပုံစံ ဖြစ်နေလဲလို့”

“ဒီနေ့ ဆံပင်သွားညှပ်မှာပါ”

“ရွေးပြီးပြီလား”

“တိုတိုပဲညှပ်မှာပါ ဒက်ဒီရဲ့။ ဒီဆံပင်က ရှည်လာတာ လိပ်ပြီး လိမ်ကုန်ရော”

“အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ငွေသော်တာကြည့်နဲ့ မြစ်ကန်မှာ ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ မေးတာ။ နှစ်ယောက်စလုံးတော့ ယူလို့မလဲ ရွှေ့ပြောမယ်မကြံလေနဲ့”

ကောင်းရော! မာမိက ခရေစေ့တွင်းကျ အကုန်တိုင်ထား။ ဒီအရွယ်ကြီး မကြီးမငယ်နဲ့ အဆူခံရမှာကိုတော့ သူမနှစ်သက်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရက်ပိုင်းလေးမှာ သူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မိဘနှစ်ယောက်စလုံးက တွန်းအားတွေပေးနေရတာပါလိမ့်။ ဒီနှစ်ယောက်တည်း ချစ်ရတာလား။ ‘မြတ်ကို’ ဆို ကြိုက်ရာယူလို့ရအောင် ရွေးစရာပိုင်းပိုင်းကိုလည်းလည်နေတာပါ။

“ကျွန်တော်မှ စိတ်မဝင်စားတာ”

“အဲဒါကိုက မဟုတ်တာ။ ခုထိ ဘေးနားမှာ အတွဲကမရှိ၊

အိပ်ဆပ်လက်ကိုင်ပြစရာ ရည်းစားမရှိ ဖြစ်နေတော့ မင်းကို လူတွေ

“ဖိုးမြတ်လည်း ခုထိ ဒီတိုင်းနေနေတာပဲဟာ ဒက်ဒီရဲ့”

“မြတ်ကိုက ယူချင် ခုရွေးယူလို့ရတယ်။ အချိန်မရွေးဘဲ။

သော သူများတွေ ယူပြီးကျန်တာပဲရမှာ”

“ကိုကလည်းလေ သားကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

“အသည်းကွဲတာလည်း မဟုတ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်

အိမ်ကစားပြီး အရူးထခဲ့တာကိုပဲ အဟုတ်ထင်နေတယ်။ ငါးနှစ်ကျော်

အောက်နှစ်ကျော်ပဲ ကြာနေပြီ။ တော်သင့်ပြီပေါ့။ ဟိုက မင်းကို သတိ

ထားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော် ဘာပြောနေလို့လဲ”

ထမင်းကုန်ပြီမို့ ကော်ဖီနှင့်မုန့်စားရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။

ချင်လည်း စိတ်ကြိုက်သာဆူကြပေတော့။ ဒီခိုက်ဟောင်းလောင်းကို

ညှပ်အောင်ဖြည့်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့ အားရှိနေမှ

နက်ဖြန်ကို လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ အလုပ်ဆင်းနိုင်မှာလေ။

“အေး ... အဲဒီလိုမပြောဘဲ မြဲနေလို့ ပြောရတာပေါ့”

“ဒီတိုင်းနေသွားလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဒါဆို ဖိုးမြတ်ယူရင် ကျွန်တော်လည်းယူမယ်၊ မိန်းမက ပြောတာ”

“ဟွန်း! ... ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ။ မင်းကိုယ်မင်း မြတ်ကိုနဲ့ အမြှာထင်နေလား။ သူ့ဘာသာ ဘယ်သူ့ကိုယူယူ အဲဒီ သူမိဘကိစ္စ၊ ဒယ်ဒီတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မာမိသားကို ဒီနှစ်ထဲ ဒါမှမဟုတ် လာမယ့်နှစ်အစမှာ အိမ်ထောင်ချပေးချင်ပြီ”

“မဖြစ်မနေလား”

“အတိအကျပဲ”

“ဟိုတက်ကလည်း အင်းဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပဲဟာ”

“ဟော! ... သားက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလောက်တော့ မိဂ်မိတာပေါ့ မာမိရဲ့။ ကျွန်တော် ငတုံးဒေ မှ မဟုတ်တာ”

“ကြည့်! ... ပြောတော့မယ်။ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်”

“ကျွန်တော့်ဘက်က မီးနီပြုလည်း မရအောင် စိတ်ပါပေး တာပေါ့လေ။ ရင်ဘတ်ထဲ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ Yes ဆိုပြီး Wedding

ထုပ်မှာတော့ မပိုက်ပါဘူး”

“ဟယ်! ... သားကလည်း”

“ဟေ့ကောင်!”

နှုတ်ကနေ ဗန်းစကားတွေ ထွက်လာသဖြင့် ဒက်ဒီရော မိမိပါ ဟန်လေတော့၏။ သူကလည်း သူ့ပါ ‘ဖိုးမြတ်’ လို မိန်းကလေး နှင့် ရောကောသောကောနေပြီး အိညောင်ညောင် ချွဲပျစ်ပျစ်ပြော လောက် မုန်းတာမရှိပါ။ ဒီကောင်က မိန်းကလေးတွေနှင့်ဆို သာသံက အရည်ပျော်လှလှ ထန်းလျက်ခဲနယ် ပျော့နေပြီး သူတို့ သက်ရှားချင်းပြောလျှင်ဖြင့် လေသံကို ကြိုသကာခဲနယ် ခပ်မာမာ ဆွဲတတ်တာ အကျင့်ပါပဲ။

လူကြီးတွေသဘောကျအပြောချိုသည့် ‘မြတ်သောကို’ က အမည်ပိုကြီးပြီး သွေးအေးအေးဖြင့် အလုပ်မှာတော်သည့် ‘ထက် အကာဟိန်း’ ကိုဖြင့် ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်ပေမယ့် နာမည်နေရာမပေး၍ မရပါလေ။ သူနှင့် ‘ဖိုးမြတ်’ က ဤသို့ ဤနယ် ဆန့်ကျင်ဘက် ဆူငယ်ချင်းနှစ်ဦးပါ။

“သားသဘောမပါဘဲနဲ့တော့ မာမိတို့မစိစဉ်ပါဘူး ကိုထက်

မယ်”

“ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စက လက်တွေ့နဲ့မယှဉ်သာဘူး ထက်

အာကာ။ အချစ်တွေ အသက်တွေဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက်တုန်းက အပျော်ကစားခဲ့တဲ့ကိစ္စပါ။ အခိုက်အတန့် ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ပြန်အမှတ်ရနေပြီး သားရဲ့အနာဂတ်ကို မမှေးမှိန်စေချင်ဘူး”

“ဆယ်ကျော်သက်တုန်းက အပျော်ကစားခဲ့တဲ့ကိစ္စ” တဲ့ လား။ ပေါ့ပေါ့လေးပါလား ဒက်ဒီ။ ထိလွယ်ရှလွယ်သည့် အရွယ်နဲ့ မဟုတ်ခဲ့လို့ ‘မ’ ကို ကျွန်တော် အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့် အသိအမှတ်မပြုချင်ရတာပါလဲ။ တကယ်ဆို အဲဒီတုန်းက စာတွေ အရမ်းများလွန်းလို့ ခေါင်းခဲနေသမျှကို ‘မ’ က စေတနာ အပြည့်ဖြင့် စာပိုင်းရှင်းပြပေး ကူကျက်ပေးခဲ့တာပါလေ။

သူများတွေခေါ်သလို ‘ကိုထက်’ တို့ ‘အာကာ’ တို့လို မခေါ်ပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းကိုကွက်ပြီး ‘မောင်’ ဟု ခေါ်ခဲ့သည်က အပျော်အပျက်မှ မဟုတ်တာဘဲ။ ‘မ’ ကို ‘ထက်အာကာဟိန်း’ ဇီ အချစ်စစ်တို့နှင့် ချစ်ခဲ့ပြီး သူ၏ ‘အချစ်ဦး’ လည်းဖြစ်ခဲ့တာပါ။

- “ကျွန်တော် တမ်းတနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ”
- “ဒီလောက်သိရင် တော်သေးတာပေါ့”
- “အဲဒီလိုခံစားချက်မျိုးနဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်မှာမှ ဖြစ်မလာနိုင်လို့ပါ”
- “ထက်အာကာ”

“ဒက်ဒီတို့က နားလည်မှုနဲ့တည်ဆောက်ပါဆိုပြီး သင်ပေးကြမှာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရမှာက ကျွန်တော် ဟိတ်တိုင်ပါ ဒက်ဒီ”

- “ဘယ်လို”
- “ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲဆို”
- “ဒါကတော့သားရယ်၊ မပြည့်မစုံနဲ့ နေရတဲ့သူတွေမှာပဲ အက်အခဲ တိုက်ပွဲဆိုတာ ဖြစ်ရတာပါ”
- “ပြည့်စုံတဲ့သူတွေမှာရော ပြဿနာမရှိတူးလား မာမီ။ အဲဒီ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာကမှ ပြဿနာပိုဖြစ်တာ”

- “ဘာကိုလဲ”
- “တော်ပါပြီ၊ မပြောတော့ပါဘူး”
- “အံ့မာ ... ငါတို့က မင်းအရွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ အရွယ်ကို ရောက်လာတာပါ ထက်အာကာရဲ့”

ဒါမှ သူဒက်ဒီပါ။ သူ ဘာပြောမည်ဆိုတာကို မာမီထက်ပင် ကြိုသိမြင်နေတတ်တာလေ။ လူငယ်တွေ အရေးကိစ္စကိုတော့ အရာ ဆောက်တဲ့အထိ အသိအမှတ်ပြုစေချင်ပါရဲ့။ “ချစ်တယ်” လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောလိုက်ရပါဘဲ ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ရမှာ ကိုဖြင့် သူ အိပ်မက်ပင်မမက်ခဲ့ဖူးပါလေ။

“အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ဒက်ဒီမြင်ကြည့် စာနာမိမှာ ပါ”

“ဘာ”

“ကျွန်တော် မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ် နိုင်ပါဘူး ဒက်ဒီ။ အဲဒါကို အပြစ်လို့ယူဆရင် ကြိုက်တဲ့အပြစ်သာ ပေးပါ။ ကျွန်တော်ခံယူဖို့အသင့်ပါပဲ”

“မင်း”

“ပြီးတော့ ... မြကြေးမုံကို ဘယ်လိုမှ feel မရှိတာ ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ အေးခဲနေတဲ့ feeling ပဲရှိမှတော့ ရှေ့ဆက်မတိုနဲ့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် မာမီ”

“ဒါဖြင့် သော်ကရော”

“သော်နဲ့ဖိုးမြတ်က”

“အကယ်၍ သူတို့မကြိုက်ရင် ပြောတာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားပေးလို့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ငွေသော်တာကြည်ကို Tip ပေးလိုက်

မယ်”

“နေဦး မာမီ”

“ဘာလဲ”

“သော်ကိုတွေးကြည့်ပေးမယ်လို့ပဲ ပြောတာနော်။ ခေါင်း ညှိတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ ... ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖိုးမြတ်နဲ့ Ok နေရင်တော့ ကျွန်တော် နောက် ဆုတ်လိုက်မှာနော်”

“မင်းပြောမှပဲ ငွေသော်တာကြည်က လွန်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ အလျှော့အတင်းနဲ့”

“ဖိုးမြတ်ကို ငဲ့ကွက်တာပါ”

“စကားလုအောင် မသုံးတတ်ရင် မသုံးပါနဲ့သားရယ်။ သော် ညီ မင်းသဘောမကျပါဘူး။ မင်းသာကြိုက်ရင် တွဲဖြစ်တာဖြင့် ကြာလှ ပြီး ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်လည်း ရှိခဲ့ပါဘီ။ ငဲ့ညှာအလေးထား ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပေါင်းခဲ့တာပဲ နှစ်အစိတ်ကျော်ကြာနေပြီ။ ဒါတောင် ညီဆက် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စကပြတ်ရော”

“ဘာကိစ္စလဲ ဒက်ဒီ”

“မင်းပြောတဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စကို ပြောတာလေကွာ။ ချစ် သောစိတ်ဖြင့် ရှုပါတဲ့။ ငွေသော်တာကြည်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သား ဆည်း နောက်တစ်ကြိမ် ရင်ခုန်တတ်လာမှာပါ”

“ဟာဗျာ”

“အဲဒီအချိန်မှာ စာပြိုင်ဘက် မုန့်လှစားဘက်ဆိုတဲ့သူငယ်
ချင်းကဏ္ဍကိုတော့ ခဏမေ့ထားဖို့လိုမယ် ထက်အာကာ။ ဟုတ်ပြီ
လား”

သူ ငြိမ်လိုက်ရပါ၏။ “သူငယ်ချင်း” ဆိုတာကို ခဏမေ့ထား
ရမှာတဲ့လား။ ဘယ်လိုလဲ ‘သော်’။ မင်းလည်း ကိုယ့်အပေါ် (၅၂၅)
ထက် ပိုနေလို့ ဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေတတ်တာလား။ ‘ဖိုးမြတ်’
ထက် ပိုသာပြီး ကိုယ့်အပေါ် တွယ်တာနေတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။

‘မြတ်သောကို’ နှင့်ဆို ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုနေတတ်ပြီး
သူနှင့်ပြောလျှင်ဖြင့် အလေးအနက် သဘောထားပြီး မျက်နှာလေး
တည်သွားတတ်တာလေ။ ကိုယ်က ရွယ်တူချင်း ရိုန်လန်နေရအောင်
သိပ်ကြီးတင်းမာနေမိလို့များလား။ ကိုယ်က ဒီအတိုင်းနေခဲ့တာမ
‘သော်’။ ပြီးတတ်ရယ်တတ်တာက ရင်ကို ပိုမောလျှစေလို့ပါပဲ။

ဒါဆို ချစ်တတ်တာကရော။ ကိုယ့်ရင်ကို စူးစိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့
အချစ်ဆူးက ‘မ’ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် နတ်ပေးနိုင်သည့်ကျိန်စာ
တစ်ခုပါလေ။ ‘ချစ်တယ်’ ဟု တစ်ခွန်းမပြောဘဲ ‘မ’ နှင့် ‘မောင်’
ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို သူတို့ပြုခဲ့ကြပါ၏။ ပွင့်လင်းစွာပြော၍ ပွင့်ဟ
ဝန်ခံခြင်းမျိုးလည်း မရှိဘဲ ‘မ’ နှင့်သူ ရင်ထဲမှအလိုလို နားလည်
ကြတာပါ။

ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ဒီချာတိတ်လေးရဲ့ရင်ကို
အချစ်ပြားလေး စိုက်ပေးခဲ့တာက ယခုတိုင် တစ်ဆုံးတိုင် နစ်ဝင်နေဆဲ
ပါပဲ။ ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပြီး မုန်းတတ်ဖို့သင်ခန်းစာ မပေးခဲ့
သလို မေ့ပစ်နာကြည်းဖို့ကိုပါ ‘မ’ သင်ပေးခဲ့သင့်ပါတယ်။ ဟိုတုန်းက
လို အချစ်တွေ ကျွန်နေပါသေးလား။ ‘မ’ မချစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင်
ဘောင်မှ ‘မောင်’ ဟု ခေါ်သံကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးတော့ ကြားပါရ
စေလား။

(၇)

ဒီညနေ 'ဖြူ'လည်းလာမှာမို့ ညနေစာပိုချက်ဖြစ်သလို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးလည်း လုပ်ဖြစ်လေ၏။ မေမေ ကူလုပ်ပေးမည်ပြောမယ့် သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ချင်တာမို့ ကူမလုပ်ခိုင်းတော့ပါ။ ကိုကိုလည် ဒီညနေ ခပ်စောစောပြန်လာမည်မို့ မိသားစု ထမင်းပိုမြိန်စေစေတနာအပြည့်ဖြင့် ချက်ပြုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မနက်ကတည်းက ဟင်းတွေချက်ပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် ဒီညနေမှသာ ငါးပိရည်ကို ငရုတ်ထီးစိမ်းလှော်၍ ကြက်သွန်ဖြူဖြင့် ရောထားကာ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းလျက် ထည့်ဖျော်ထားတာပါ။ အာလူးလည်ပြုတ်ရင်း ငါးရုံခြောက်ဖုတ်ချင်သဖြင့် မီးသွေးမီးဖိုမွှေး၍ ချက်ဖြစ်

ငါးကြင်းခေါင်းကို ကန်စွန်းချက်နီဖြင့် ချဉ်ရည်ဟင်းလေးချက်ကာ နံနံပင်အုပ်ထားပါသည်။ မနက်က ကြက်ဥကြော်ပေမည့် ညနေကိုတော့ အာလူးအကြေကြော်ကို မွှေးအောင် မဆလားဖြူးထားတာပါ။

ကိုကိုအလုပ်သွားလျှင်ဖြင့် အာလူးကတ်သလိပ် လုပ်ပေးဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မှာတော့ လွယ်လင့်တကူ စား၍ရစေရန် အကြေပင်ကြော်ဖြစ်လေသည်။ အမြဲတစေ အသားငါးမစားဖြစ်ပေမယ့် အာဟာရပြည့်ဝအောင်ပဲ အာလူးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ကို သမမှုတစွာ ချက်စားဖြစ်ပါ၏။ မနက်ဖြန် အလုပ်စဆင်းရမှာမို့ သူမက ထမင်းချိုင့်မယူရပေမယ့် ကိုကိုအတွက်တော့ ထချက်ပေးရမှာပါ။

“ယောင်းမရေ! သူငယ်ချင်း”

“ဟော!... လာလေ သမီးဖြူ။ ယဉ်ယဉ်ရှိတယ်။ နောက်ဖေးမှာ ချက်နေတုန်းပဲ”

“ကိုကိုပြန်ရောက်နေပြီလား အန်တီမေ”

“မရောက်သေးပါဘူးကွယ်။ စက်ဘီးမှ ရပ်မထားတာကို”

“အဟီး... သမီးက ယဉ်ယဉ်ကို စနောက်နေကျအတိုင်း ခေါ်လိုက်မိတာ။ ပြီးမှ ကိုကိုရှိနေမလားဆိုပြီး လန့်သွားတာပဲ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်။ သားကြိုက်ရင် ချွေးမ၊ သမီးကြိုက်ရင် အမေက သားမက်တော်ပြီးသားပါ။ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ယူ”

“ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံလား အန်တီ”

“ဟုတ်ပါ”

“သမီးဝင်သွားလိုက်မယ်နော်”

“အေးပါကွယ်၊ ဝင်သွားပါ”

အိမ်ရှေ့မှ မေမေနှင့် 'ဖြူ' အသံကို ကြားလိုက်ရလေ။
ခြေသံဖွဲ့ပြီး ဝင်လာသည့် အသံကိုတော့မကြားရပါချေ။ ရေကပြင်
တို့စရာတွေ ဆေးနေသဖြင့် 'ဖြူ' က သူမကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့
နောက်ဖေးမှာ ရေအိမ်သီးသန့်ဆောက်ထားသဖြင့် ရေအိမ်တက်
သည်အထိဖြင့် အသံလှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ယဉ်ယဉ်”

“ယဉ်ယဉ် ဒီမှာဖြူရေ၊ ရေကပြင်မှာပါ။ ရောက်လာပြီလား”

“ဘာလုပ်”

“တို့စရာပြုတ်ထားတာ ဆေးနေတာပါ”

“ထမင်းပွဲက စပယ်ရှယ်ပါပဲလား”

“ခဏနေ ကိုကိုပြန်လာရင် ထမင်းအတူစားကြမယ်လေ”

“ငါတော့ စားလို့ဝင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုမျက်နှာကို မြင်တာနဲ့ ဗိုက်ဝနေမှာမို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း မစားနဲ့ဟယ်။ အကုန်အကျသက်သာတယ်”

“ယောင်းမကလည်း”

“နင်နော်”

“ကလင်! ကလင်!”

“ဟော!... ကိုကိုပြန်လာပြီထင်တယ်”

“သွားကြည့်လိုက်လေ”

“မကြိုရပါဘူး”

တကယ် ကိုကိုပြန်ရောက်တာနှင့် 'ဖြူ' က ရေကပြင်သို့
ထွက်ထွက်ကာ ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး လာထိုင်နေလေ၏။
အောက်ကဖြင့်စပြီး ကိုကိုရှေ့မှာဖြင့် ငြိမ်ကပ်နေတတ်တာ 'ဖြူ' အကျင့်
အိမ်ရှေ့မှာ စကားသံသဲ့သဲ့မျှ ကြားရပြီးနောက် အိမ်နောက်ဘက်
ကိုကိုဝင်လာလေတော့၏။ 'ဖြူ' ရောက်နေတာမို့ စက်ဘီးဖြူဖြူ
အေးကိုမြင်ပြီး သိနေမှာပါ။ ကိုကိုဘီးက အနက်ဖြစ်လေသည်။

“ဟိုကောင်မလေး”

“ရှင့်!”

“ဒါတွေ လာသိမ်းပေးစမ်း”

'ဖြူ' က ကိုကိုခေါ်လိုက်တာကို ပြန်ထူးရင်း မျက်လုံးပြူး
အေးလေ၏။ သူမကို 'ညီမလေး' ဟုသာခေါ်ပြီး 'ကောင်မလေး'

ဟု ခေါ်သည်က 'ခင်ဖြူစင်' တစ်ယောက်သာ ရှိတာပါ။ မခိုင်... အခိုင်ခံလိုက်ရသဖြင့် 'ဖြူ' အံ့ဩသွားလေသည်။ ဘာလုပ်ရ... ကိုင်ရမည်မှန်းမသိဘဲ ပျာယာခတ်သွားစဉ် ကိုကိုအသံက ထပ်ထွက်လာလေ၏။

“ဟိုကောင်မလေး”

“ရှင်! ကိုကို”

“ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“လာပါပြီ”

“နင် ဧည့်သည်လား”

“မဟုတ်!... အဲ!... ဟုတ်... ဟင် မသိတော့ဘူး”

“ဧည့်သည်မဟုတ်ရင် ဝိုင်းကူလုပ်ပေးတတ်ရမှာပေါ့”

ပစ္စည်းတွေ နေရာတကျ သိမ်းပေး။ ဆန်ထုပ်က ငါထည့်ပေးမယ်

“ဟုတ်! ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ငါ အိမ်သာသွားမလို့ နင့်ကို ဒါတွေခိုင်းရတာ။ စိတ်မ

လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဟမ်! ”

သူမ တို့စရာပန်းကန်ဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လိုက်စဉ် ကိုကို

ရေကပြင်မှ ဆင်းကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆောက်ထားပါသည့် ရေ

“ယဉ်ယဉ်”

“ဘာလဲ”

“ကိုကိုပြောတာ နားမလည်ဘူး”

“ဪ... ရှင် ရေကပြင်မှာရှိနေရင် သူ ရေအိမ်တက်တာ

အိမ်ဘယ်ဖြောင့်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းပြီး ဒါတွေ သိမ်း

အိမ်ဘာပေါ့ ဖြူရဲ့”

“သိပါဘူး၊ ဖြူဖြင့် အဆူခံရတယ်ထင်နေတာ။ Toilet ဝင်

တာ ရှက်စရာလား”

“အဲဒါ ယဉ်ယဉ်အစ်ကိုလေ ဖြူရဲ့”

‘ဖြူ’ က သဘောတကျဖြင့် အော်ရယ်မိပြီးမှ ပါးစပ်ကို

အောက်ဖြင့် အမြန်အုပ်လိုက်ရလေ၏။ အသံကျယ်ပါက ကိုကိုအော်

ထွက်လာတော့မှာလေ။ အဲဒီလောက်တောင်မှ ကြောက်ရပါသ

တာ။ ဒါကိုတောင် ‘ယောင်းမ’ ဟုခေါ်သံက မချသေးတဲ့ သူငယ်ချင်း

အိမ်ထဲ

“ဖြူကတော့ မရှက်ပါဘူး။ ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်၊ မရှက်၊ ယိုမရှက်တဲ့”

“အဲဒါ နင်တို့က သူနာပြုတွေကိုး ကောင်မလေးရဲ့၊ ဘာရှက်တတ်ပါ့မလဲ”

“အဲ!”

“ငါက လူနာမဟုတ်တော့ ရှက်တတ်တယ်။ လေများမလေ အလုပ်ပြီးအောင်လုပ် ငါရေချိုးဦးမှာ”

“ဖြူက ငိုက်မဆာလို့ မစားဘူးတဲ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဟယ်... ယဉ်ယဉ်ကလည်း”

“ဒီအိမ်ကိုများ အားနာစရာထင်နေသလား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အိုးလှန်ခွက်လှန်လာစားခဲ့ပြီး ခုမှ မရှက်နေနဲ့။ ဒါ အိမ်၊ ဗမာလိုပဲကျွေးနိုင်မယ်။ ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ စားရမယ့်အဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“စားပါ့မယ် ကိုကိုရဲ့၊ စားမှာပါ”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုခဏစောင့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... အမ်!”

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အမည်းထဲမှာ တစ်လစာ ငရုတ်မှုန့် ကြော်သွန်ဖြူနီ၊ ကြာဆံ၊ ပဲတို့ကို ဗီရိုထဲသို့ စီထည့်ရင်း ပြုံးမိ၏။ ကြက်သွန်

များကိုတော့ plastic ဆန်ခါ (အဖုံးပါသည့် ဆန်ကာတောင်း) တွဲတစ်မျိုးစီထည့်ထားလိုက်ပါသည်။ အိမ်မှာ ဘာကုန်နေလဲက အကုန်သိသည့် အစ်ကိုပါပဲ။ နောက်အထုပ်ထဲမှာက ငါးခြောက် နှစ်ခြောက်တွေမို့ သေချာထုပ်ပိုးပြီးမှ ဗီရို (ကြောင်အိမ်) အပေါ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်ရလေသည်။

“တော်လိုက်တာနော်။ ဝယ်လာလိုက်တာများ အစုံအလင် ထောင့်ကိုစေ့လို့”

“ဒါနဲ့ပဲ အမှတ်တိုးပေးဦးမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ပိုပြီး သဘောကျတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ရှင်”

“စားကြမယ်လေ”

“အမယ်လေး! လန့်လိုက်တာ”

“စိတ်က ဘယ်ရောက်နေလို့ လန့်ရတာလဲ၊ မေမေ့ကို သွားခေါ်လေ”

“ဖြူ ခေါ်ရမှာလား”

“နင်အားနေရင်ခေါ်ပေါ့။ ဟိုမှာ ညီမလေး ထမင်းခူးနေတယ်လား။ အလုပ်ကို လာဘ်မြင်မြင်နဲ့ အလိုက်တသိ လုပ်တတ်မှ

ပေါ့။ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ”

“ခေါ်ပြီ ... ခေါ်ပြီ၊ မေမေရေ! ... အဲ အန်တီမေ”

“နင် အဲဒီလိုခေါ်မှတော့ ငါပဲ အော်ခေါ်တော့မှာပေါ့ အာဇာနည်”

ရဲ့၊ ငါထုမိတော့မယ်”

“အား!”

“အသားဖြင့် မနာသေးဘူး၊ သွားခေါ်လေ”

“ဟုတ်!”

ဖြူက သူမအနီးမှ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ အပြေးထွက်သွားတော့၏။ ကိုကိုက ဆန်ချောတစ်ဝက် ဆန်ကြမ်းတစ်ဝက်စီ ဝယ်လာတာနဲ့ ပုံအလတ်နှစ်ပုံကို အဖုံးဖွင့်၍ ထည့်လိုက်လေသည်။ လျှာသွားအာသွက်ဖြင့် ဗရွတ်ရွတ်တ ပြောတတ်သည့် ‘ခင်ဖြူစင်’ က ကိုကိုနှင့်တွေ့လျှင် လျှာခလုတ်တိုက်တော့တာပါလေ။

“ကဲ! စားကြစို့၊ မေမေ လက်ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဖြူရောပဲ”

ကိုကိုရော သူမပါ ဆပ်ပြာဖြင့် လက်ဆေးပြီးပြီမို့ မေမေ ‘ဖြူ’သာ ရေကပြင်ထွက်ရင်း လက်ဆေးလိုက်ကြပါသည်။ ထမင်းဟင်းပူပူဖြင့် ညနေ ထမင်းခိုင်းက လူစုံတက်စုံ ပျော်စရာကြီးပဲ အလုပ်တက်သည့်ရက်တွေမှာဖြင့် ဤသို့ စားခွင့်က ကြုံခဲ့တာပါလေ။

“အပြုံးက ထုံးစံအတိုင်း ဈေးလျှော့ပေးပြန်တာပဲလား”

“မလျှော့ပါဘူး မေမေရယ်။ ရောင်းနေကျ ဈေးအတိုင်းပါ

ပိုထည့်ပေးတာသာ ရှိတာပါ”

“ပေးသမျှ အလကားချည်း ယူမိမှာစိုးလို့ပါ သားရယ်”

“ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့သိပါတယ် မေမေရယ်။ ကိုယ့်

အိမ်သာတဲ့သူနဲ့ယူမိရင် အနိုင်ခံရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်မိသားစုကိုတော့

အနိုင်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး”

“အေးပါကွယ်”

“ညီမလေးတို့လည်း အလုပ်မှာရော သွားလာတဲ့လမ်းမှာပါ

အပြန်အလှန်အတည်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ကပ်တဲ့ကောင်လေးတွေ ရှိမှာပဲ။

အိမ်ထိုင်ပြီး ပါမသွားစေနဲ့။ ချမ်းသာလို့ဆိုပြီး အမြင့်ကိုမျှော်ကြည့်ပြီး

အိမ်မညီတတ်လိုက်နဲ့။ ခြေချော်ကျတတ်တယ်၊ သတိထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

“ဒီခေတ်ချာတိတ်တွေက ရှာကျွေးရမှာထက် ကပ်စားဖို့သာ

အရေးထဲရှိတဲ့ ငပျင်းတွေများတယ်။ ရေပေါ်ဆီဆိုပြီး ခပ်စားဖို့ မစဉ်းစား

အတတ်ဘူး။ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေးဆို အသက်က (၁၈) နှစ်

အထက် မပြည့်သေးဘဲ လင်နောက်လိုက်ပြေးတာ။ ဘာကြာသေးလို့

သုံးလေးလနဲ့ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်နေပြီ။ လင်က ရှာမကျွေးတော့

ဈေးရောင်းစားရသတဲ့။ မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံး ပြန်ပြေးလာတာ။ အေးအိုကြီးက သမီးမိုက်ပေမယ့် ပြန်လက်ခံတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှာတံတွေးခွက် ပက်လက်မျောတော့တာ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲခဲတော်သေးတယ်။ အစွယ်အပွားတွေသာ ဗိုက်ထဲပါလာရင် ကိုယ်ကျနည်းပြီ။ ထင်ကျော်စံဆို မိဝိုင်းကို ရိုက်သတ်မယ် တကဲကဲပဲ”

“မစန်းကြည်ရဲ့သမီးလေး ဝိုင်းချစ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“အမေက ပိုသနားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ မုဆိုးမဘဝဈေးရောင်းကျွေးလာတာ။ ကလေးက မိုက်လိုက်တာ”

“ကောင်မလေး”

“ရှင်! ဟင် ကိုကို”

“ထည့်စားလေ၊ စားမကောင်းဘူလား။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ညမိုးချုပ်အထိ အပြင်မထွက်နေနဲ့။ မမှောင်ခင် စောစောပြန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်အတူလုပ်တာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင့်ရှောက်ကြနော်။ မဟုတ်တာ မြှောက်မပေးနဲ့။ အသံကြားလို့ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အသေပဲ။ ကြားလား”

“ဟုတ်!”

ကိုကိုဆုံးမစကားက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပါပဲ။ တကူးတက အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောဖို့ အချိန်မရှိသဖြင့် ထမင်းဝိုင်းမှာပင် စားလည်းစား ပြောလည်းပြော တစ်ခါတည်းပြီးသွားတာပါ။ မောင်နှမဆုံးယောက်ထဲမှာ အကြီးဖြစ်သည့် ‘ဖြူ’ကို အိမ်မှာ ဘယ်သူပြောဆို ဆုံးမပေးလည်းမသိ။ သူမအိမ်မှာဖြင့် မေမေထက် ကိုကိုသာ အခုလို ပြောလေ့ရှိတာလေ။ စားပြီးသားပန်ကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးရင်းဖြူ နှင့် မနက်အလုပ်သွားဖို့ တိုင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အသံကြောင့် သယ်သွားမည်ပစ္စည်းတွေကို အိတ်အပြားလေးထဲသို့
အညှိလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။
အိတ်ဒီကို လှေကားဆင်းနေစဉ်မှာပင် မိလေ၏။ ရှေ့မှကျော်မဆင်းချင်
အဖြင့် ဘေးမှယှဉ်၍ လျှောက်လိုက်ရပါသည်။

“ခုမှပဲ လူရှုပ်ပေါက်တော့တယ်”

“အာ ... ဒက်ဒီကလည်း အချိန်မပေးနိုင်တာနဲ့ ဆံပင်ညှပ်
ဆိုင် မသွားဖြစ်တာပါ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငွေသော်တာကြည်နဲ့ မြကြေးမုံကိုရွေးဖို့”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးသားလေ”

“အင်းပေါ့လေ ... မှန်ကလေးပဲ ရွေးမလား၊ လဲမင်းလေး
အိပ် ရွေးမလားဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေရုံပေါ့။ နောက်မှပဲ ကြယ်ကလေး
အတွဲပဲ ရေတွက်ခွင့်ပြုပါ ဒက်ဒီဆိုရင်တော့လား”

သူ ရယ်မိလေတော့၏။ စကားကို အတည်သာပြောတတ်ပါ
အညှိ ဒက်ဒီပင် သူ့ကို ရယ်စရာပြောနေလေပြီ။ ဒီနေ့မှပင် စိတ်ရော
ထူပါ လန်းဆန်းနေသလိုပါပဲ။ အရေးကြီးလူနာတွေ ဆက်တိုက်
ရောက်ခဲ့သဖြင့် တာဝန်ရှိသည့်သူက OT ရော Night ပါ duty
ဆင်းပေးခဲ့ရတာပါ။ ‘သော်’ က မွေးလူနာရှိမှသာ အလုပ်များရပြီး
‘နီမြတ်’ ကဖြင့် ကလေးတွေ အဖျားဆုံး မိုးရာသီတွင်မှသာ တာဝန်

(၈)

Morning Duty ဝင်ရတော့မှာမို့ အိပ်ရာမှ စောစောထပြန်

ပါ၏။ ရေချိုးတာကို မြန်မြန်သွက်သွက် လုပ်လိုက်သလို အဝတ်အစား
လဲရင်း မှန်ရှေ့မှာရပ်ဖြစ်လေသည်။ မနေ့ညနေက ဆိုင်မှာ ဆံပင်
သွားညှပ်ထားတာမို့ လူက ပိုနသွားသလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖြစ်နေ
ပါ၏။ နဂိုကတည်းက ဤသို့ နေလေ့ရှိပေမယ့် ခုတစ်လော စိတ်တိုင်း
မကျဘဲ စိတ်ပိုဆတ်နေတော့တာပါ။

“သားရေ သွားမယ်ဟေ့”

“လာပါပြီ ဒက်ဒီ”

တံခါးအပြင်ဘက်မှ အသံပြုရင်း ဆင်းသွားပါသည့် ဒက်ဒီ

များရတာလေ။ တခြားဆရာဝန်တွေလည်း ရှိပေမယ့် သူ့ရှိနေမှ စိတ်ချရသည်ဆိုတော့ ခက်သားလား။

“အဲဒီလိုနေပါ သားရယ်။ မာဗီသားကိုကြည့်လိုက်ရင် (၄၀) ကျော်ထင်ရအောင် မှန်ကန်နေတာပဲ”

“ဒီလိုပဲနေတတ်တာကိုး မာမိရဲ့”

“လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိမှ နှလုံးသားလေးလည်း သစ်လွင်လတ်ဆတ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ကြည့်ပါဦး 'ဘယ်လောက်များ ခန့်လိုက်တဲ့ ဒေါက်တာထက်အာကာဟိန်းလဲ။ အဲဒီလိုထက်မြက်နေအောင် လောကအာကာတစ်ခွင် နာမည်ကြီးလာအောင် မာမိတို့က သားကို တမင် ဒီလိုနာမည်မျိုးပေးခဲ့တာပါ”

“ထမင်းနည်းနည်းလောက်စားချင်တယ် မာမိ။ ဗိုက်ထဲ ဆာနေသလိုပဲ”

“ရတာပေါ့... သိပ်ရ။ အချစ်တွေအများကြီးဖြစ်တည်ပေးမယ့်ဟင်းနဲ့ ပြင်ကျွေးမယ်”

“ဘာဟင်းလဲ”

“အသည်းအမြစ်ဟင်းလေ”

ရော်! ဒီမနက်မှ သူ့ဒက်ဒီရော မာမိပါ ခေတ်မီတဲ့စကားတွေ ပြောနေရပါသလဲ။ သူ စိတ်ကြည်လင်အောင်ပြောပေးနေမှန်း သိသဖြင့်

ဘာမှမပြောတော့ပါ။ နည်းနည်းသာစားမည်မှန်းသိသဖြင့် ဟိုနေ့ကလိုပဲ ထမင်းပူပူထက် ကြက်အသည်းအမြစ်ဟင်းကို ဆမ်းလာပေးလေ၏။ သို့သော် မာမိက ပန်းကန်လုံးကြီးဖြင့် ဟင်းခါးထည့်လာပေးပါသည်။ ကြာဆံဟင်းခါးမှန်း သိသော်လည်း အတုံးညိုညိုလေးတွေ ဖြန့်နေသဖြင့် မေးလိုက်မိလေ၏။

“ဘာတုံးလေးတွေလဲ မာမိ”

“မာဗီသားအတွက် ဒါမျိုးစဉ်းစားတတ်အောင် ကြာရိုး ဟင်းခါးလေး ချက်ကျွေးတာလေ”

“ဟား!... မာမိတော့ ကဗျာတွေ ဆန်နေပြီ”

“အေး... ရှေ့ကကြောင်းပေးထားတာတောင်မှ နောက်ထက်မလျှောက်နိုင်ရင်တော့”

“မာမိကလည်းလေ”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ အလျှော့မပေးနိုင်ဘူးနော်။ ကြုံပြောထားပါသလား”

“တကယ်လို့ 'သော်' မဟုတ်ရင်ကော”

“အမလေး... လူတောမတိုးနိုင်တဲ့ ရုပ်ရည်။ ပညာမတတ်စွေစောင်းရွဲ့ကျိုးပဲ့တာမျိုး မဟုတ်ရင်ပြီးရော။ ဘာမှမပါလည်း သာလာခဲ့။ မာမိ ဒီကနေ ဆီးဆင်ပေးမယ်ရှင်”

“ဆွေကတော့ မဟုတ်တာပြောပြီ။ ဘာမှမပါဘဲ ဘယ်သူ့
ခေါ်လာရဲပါ့မလဲ”

“ဪ... အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုမျိုး သဘောပြော
တာပါ”

“ကိုယ့်သားက ဒီလောက် ဦးနှောက်နည်းတဲ့သူမှ မဟုတ်
တာ။ သူ့လက်ကို တွဲပြီးပွဲတက်နိုင်မယ့် အဆင့်မျိုး ရှာနိုင်ပါတယ်။
အထင်နှင့်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မိဘစေတနာအတိုင်း
တော့ သူ့သိနေပါ၏။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ်နှင့် အဆင့်အတန်း ဂုဏ်
ရည်တူနိုင်မည့် သားသမက် ချွေးမမျိုးကိုသာ လိုချင်ကြမှာအမှန်ပဲ။
“ပွဲလယ်တင့်” မှတုံ့လား။ ဒက်ဒီတို့လိုလားသည့် ‘သော်’ က သူ့
စိတ်ဝင်စားနေတာ ဖြစ်ပေမယ့် ‘မြတ်သောကို’ နှင့်တော့ ဖူးစာလုစား
မဖြစ်လိုပါ။

စိတ်တူကိုယ်တူ တွဲဖြစ်သည်ဆို၍ သူ့အနီးနားမှာ ‘သော်’
နှင့် ‘ဖိုးမြတ်’ သာရှိခဲ့တာလေ။ ဒီတော့ ‘သော်’ နှင့်ပတ်သက်၍
စိတ်ဝင်စား စကားများရတာမျိုးကို သူ မဖြစ်ချင်ပါ။ စိတ်သဘောထား
ကြီးတာမျိုး မဟုတ်သော်လည်း အချင်းချင်း သင့်မြတ်မှုက ထား
ရှိသွားချင်တာ သူ၏ စိတ်ရင်းအစစ်အမှတ်ပါပဲ။ ဒါဖြင့် ‘ဖိုးမြတ်’
ရော။ မျက်နှာချိုအပြုံးချိုသလို စိတ်သဘောထားဖြူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်

စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကအစ လူနာတွေကိုပါ စိတ်ပျော်ရွှင်အောင်
ထားတတ်သည့်စိတ်က သူ့ကြောင့်တော့ မပျက်စေချင်ပါလေ။

“အားလုံးက ကျွန်တော်နဲ့ ဖိုးမြတ်ကို သူငယ်ချင်းဆိုတာ
ဆက် ပြိုင်ဘက်လို့ပဲ မြင်နေကြတာ”

“ဘာကိစ္စကိုလဲ”

“အလုပ်ရော ဘာရောအကုန်ပေါ့။ အထူးသဖြင့် သော်နဲ့
ဆက်နွယ်တာမျိုးကိုပါ”

“လုပ်ကြတာ Ward မတူတာများ ဘာလို့ ဒီအသံထွက်လာ
တာလဲ”

“စုရပ်အနေနဲ့ meeting လုပ်တာက ကျွန်တော်ရှိနေတဲ့
အဆောင်မှာလေ မာမိရဲ့။ ဒီတော့ သူတို့နဲ့ အမြဲအတူရှိရတာပဲဟာ”

“အင်း... ပညာအရ ငါ့သားက ရှေ့ကအရင်ရောက်ပြီး
သားတာ မှန်ပေမယ့် personal မှာတော့ ‘မြတ်သောကို’ ရဲ့ နောက်
ထပ်ရှိတာ အာဇာနည်အမှတ်နည်းတယ်”

“ကျွန်တော် စကားနည်းတာ ဒက်ဒီတို့အသိပါ”

“စကားနည်းတာနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ပြောတတ်တာ
အကွာကြီးပါသားရဲ့”

“မြတ်ကိုက ကလေးတွေပဲ ကြည့်ရတဲ့ duty ကြောင့်

လေချိုသွေးနဲ့ပြောတတ်တာလည်း ပါမှာပါ ဒက်ဒီ”

“အေးလေ ... အဲဒါကြောင့်လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပု
နံပသင့်အောင် သူပြောတတ်လို့ ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလား
ည့်ရင်ည့်ကြောင်း ဝန်ခံစမ်းပါ my son ရယ်”

ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို တိတိကျကျပင် ထောက်ပြလိုက်တာ
ပို့ ခံရခက်လေ၏။ သို့သော် သူ့ကိုက လေများရတာ မျက်နှာချိုသွေး
တာကို အရမ်းဝန်လေးသလို ခံစားရလေတော့ မည်သို့လုပ်ရပါမည်
နည်း။ မင်းနဲ့ငါ ပြိုင်ဘက်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမထားခဲ့ပါဘူး
‘မြတ်သောကို’။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အဖြူရောင်စည်းကို ငါ့ဘက်က
မပျက်စီးစေချင်လို့ပါပဲ။

“ကျွန်တော်က ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြော
အောင် နေတဲ့သူပါ ဒက်ဒီရယ်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပြောဖို့က ဘာ
လွယ်ပါ့မလဲ။ သော်နဲ့တောင်မှ နည်းနည်းပြောရုံနဲ့ စကားများရရော

“အေးလေ ... အဲဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုများ ရည်းစားထား
ရပါမလဲ သားရယ်”

“ဒီအရွယ်ရောက်မှ ကလေးကလားနဲ့ တွန်းပို့နေရတာ ဂုဏ်
ကောင်းပါ့ ဆွေရယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုရယ်။ ဒါမျိုးက သင်ပေးတဲ့ကျောင်းရှိရင်လည်း

အဆင့် (၁) ရအောင် ထားပေးပါတယ်။ အဟုတ်ပဲ”

သူ မျက်နှာရဲသွားရလေ၏။ အချစ်ရေးကိစ္စမှာပါ သူ့ကို

အဆင့် (၁) ရစေချင်သတဲ့လား။ ဘယ်သောအခါမှ စာမည့်ခဲ့ဖူးပါသည်
‘ဆက်အာကာဟိန်း’ က ‘အချစ်’ ဆိုသည့်တာသာရပ်မှာ zero ပြနေ
ထင်ပါရဲ့။ ပေးနေပေမယ့် ယူဖို့ခက်တာ။ လိုချင်နေပေမယ့် တောင်းဖို့
ခက်ခဲသည်က ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်တဲ့လေ။

တကယ်လည်း ချစ်ခဲ့ရပေမယ့် ဖွင့်မပြောဖြစ်တဲ့ အကြည့်ချင်း
ဆုံရုံ အပြုံးချင်းဖလှယ်ရုံနဲ့ တင်းတိမ်ရောင်ခဲ့ခဲ့ရတာလေ။ ကြာတော့
ကြာခဲ့ပါပြီ။ ပြီးခဲ့တာမှန်သမျှ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာ ပြည့်ဖူးကား
ခဲ့တာ ကြာပါပေါ့လား။ ဒါပေမဲ့ နုနယ်တဲ့နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ
ဖြစ်တည်အောင်လုပ်ခဲ့ပါသည် ‘မ’ကဖြင့် မသိခဲ့ပါလေ။ အတိတ်က
သူ့အတွက်တော့ ခပ်ခါးခါးကြီးပါပဲ။

“လူပျိုကြီးတစ်သက်လုံး နေသွားဖို့တော့ စိတ်မကူးလောက်
အတူးနော်”

“မဟုတ်တာ မာဗီရယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

“နှလုံးသားဆိုတာ အပိုမပါပေမယ့် ရင်ထဲကအချစ်ကတော့
အပိုပါတတ်ပါတယ် သားရယ်။ ရေစက်မပါလို့ ဝေးရတာ၊ ဖူးစာ

မင်ရည်ကျဲလို့ ကွဲကြတာမျိုးဆိုတာ သဘာဝပါ။ ဒီလောက်လည် အသက်မကြီးသေးဘဲနဲ့ အဘိုးကြီးလို ငြိမ်မနေပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ”

“ကဲ!... စားပြီးရင် သွားကြရအောင်။ ဒီနေ့ ဝန်ထမ်းအသံတွေ ထပ်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကြုံဆိုဖို့နဲ့ meeting ရှိလို့ စောစောရောက်ရမယ်”

“ကျွန်တော် မတက်လို့မရဘူးလား ဒက်ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“Operation patient က ဒီနေ့ (၆) ဦးခွဲရမှာတဲ့ message ကရောက်နေပြီ”

“အေးလေ ... နောက်မှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိတ်ဆက်လည်းရတာပဲ။ ဆွေ ဒီနေ့ ဈေးဝယ်ဖို့ရှိတယ်ဆို၊ ကိုယ် ကားထားပေးမယ်”

“နေပါစေ ကိုရယ်”

“ကျွန်တော့်ကား ယူထားလိုက်ပါ မာမီ”

“မာမီ Taxi နဲ့ပဲ သွားပါ့မယ် သားရယ်။ အရေးကြီးတာမရှိတာ။ Duty နောက်ကျနေဦးမယ်၊ သွားကြတော့”

“ဒါဖြင့် ညမှတွေ့မယ်၊ Bye! ဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီက မာမီနဖူးကို ရွတ်ခနဲမွှေး၍ တိုက်ပေါက်ဝမှာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ဒါတိုင်း ဤသို့မြင်နေကျ (သူ သတ်မထားမိတာ မည်းဖြစ်နိုင်ပါ၏) မဟုတ်တာမို့ အံ့သြမိရင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူ့ကားက ဒက်ဒီကားနောက်မှ ထွက်လို့ရမှာမို့ စောင့်နေကာမှ ဒီလို မြင်ကွင်းမျိုးနှင့် တိုးရပါသလား။

“ဘာလဲကွ”

“ဗျာ!”

“အားကျရင် အမြန်ရှာပေါ့ကွာ”

“ဟာဗျာ ... ဒက်ဒီကလည်း”

ဒက်ဒီက မာမီကိုလက်ပြလိုက်ရင်း (ဒရိုင်ဘာ စက်နှိုးပြီး စောင့်နေပါသည်)ကားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ဒက်ဒီကားအနက်ဆောင်နောက်မှ သူ့ကားအဖြူရောင်က ကပ်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ခွဲခန်းက (၁၀) နာရီမှာမို့ ဒက်ဒီပြောသည့် meeting ကို မည်သို့မျှ တက်၍ မသိနိုင်မရပါ။ အားနေသည့်ဆရာဝန်တွေပဲ တက်ဖြစ်မှာလေ။

ဆေးရုံသို့ (၉) နာရီစွန်းရုံလေး ခပ်စောစောရောက်လေ၏။ ဆန်းရှိုရာဆီသို့ lift မှတစ်ဆင့် သူတက်ခဲ့ပါသည်။ သာမန် staff တွေသာရှိနေပြီး ဆရာဝန်တွေ နှစ်တွေက duty ဝင်ဖို့ round

လှည့်ဖို့ meeting တက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသဖြင့် corridor တွေ သိပ်မရှိပါချေ။

“ဟင်!”

သူ့ခြေလှမ်းတို့ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားရလေ၏။ လက်က အဖြူလုံချည်နီနှင့် nurse cap ကိုဆောင်းထားပါသည့် မိန်းကလေးကိုမြင်လိုက်ရ၍ အသက်ရှူတာပင် မှားသွားသည့်နှယ်ပါ။ သူမည်သူပါနည်း။ အခန်းထဲမှာ တခြားနာရီတွေပါရှိနေပြီး စကားပြောနေကြပုံပါ။

ခြေလှမ်းကို ရှေ့သို့ လှမ်းလိုက်စဉ် ထိုမိန်းကလေးက မြင်လိုက်သလို ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ ရွှေ့လိုက်သဖြင့် ဘေးတိုက်အနေအထားမှာ မျက်နှာထားပုံစံကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဘုရားရေ! ‘မ’ နှင့် ‘မ’ နှင့် အတော်ကို ဆင်လွန်းပါသလားနုပူ။ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ပါပဲ။ ဒီလည်တိုင်း ဒီခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက အစ တော်တော်လေးဆင်လွန်းနေတာလေ။ သို့သော် သူ၏ မိန်းကလေး ခေတ်မီသည့် ဆံနွယ်ခွေတို့ရှိသော်ငြား ဤမိန်းကလေးက မြင်ဆံပင်ရှည်တို့ကို သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ထားလေ၏။

“Morning! အာကာ”

“အင်း”

သူမရှေ့မှာရပ်၍ စကားပြောနေသည်က ‘ဖိုးမြတ်’ တဲ့လား။ အခန်းထဲမှထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူ့ကိုမြင်သွားပြီး လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည် အကြည့်နက်လေးစွာကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားစေလေသည်။ အလို! လှလိုက်သော မိန်းကလေးလဲ့လဲ့လေးတွေပါပဲလား။ စကားဆက်ပြောရန် ပြင်လိုက်သည့် ‘ဖိုးမြတ်’ ထံမှ အကြည့်လွှဲကာ (ဆရာဝန်များသီးသန့်) အခန်းသို့ သူ ဆက်လျှောက်လိုက်မိတော့၏။

နလုံးသားဆိုတာ အပိုမရှိပေမယ့် ချစ်ခြင်းမှာတော့ အစိ
ပစ္စည်း ရှိနေပါတယ်။ တစ်ခါချစ်ခံရုံနဲ့ ချစ်ခြင်းက သေဆုံးမသွား
ပါဘူး။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ချစ်ဖို့ ကြိုးစားချိန်မှာ
အဆက်ဟောင်းရဲ့အပြုံးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရလေတော့
တွေဝေခြင်းဆိုတာက သူ့ရှေ့ကို ရုတ်ခြည်းရောက်လာတော့တာ
ပါလေ။

(၉)

“Good morning ဒေါက်တာ”

“Morning ပါ မြကြေးပုံ။ ဒီတစ်ပတ် Schedule ရော”

“ဒီမှာပါ”

“Board မှာ ဘာလို့ မကပ်သေးတာလဲ”

“ဟိုလေ အဲဒါက”

“ဒီနေ့ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ nurse တွေ
ကြောင့် schedule ကို အသစ်ပြန်ဆွဲရတာပါ ကိုထက်ရဲ့။ စာရွက်က
အစောကမှရောက်လာတာ”

“ဪ”

မိန်းကလေးနည်းပါးသည်ဆိုပြီး မိန်းကလေးဆရာဝန် (ရ) ဦးစလုံးက ဒီအခန်းထဲမှာရှိနေလေ၏။ သေတော့မှာပဲ။ သူက ဤသို့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်လာပါက နေရခက်လာတာ အကျင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ သူ့စားပွဲအနီးမှာ 'သော်' နှင့် 'မြကြေးမုံ' (ရင်းနှီးပြီးသားမိန်းကလေးတွေ) ရှိနေ၍သာ တော်ပါသေးသည်။

“ကိုယ်နဲ့ ဘယ်သူလိုက်ရမှာလဲ”

“မြပါ”

“သော် Round လှည့်တော့မယ်”

“ဆရာဝန်ကြီးလာပြီလို့လား”

“ဆေးရုံအုပ်ကြီးက meeting ပြီးမှလာမှာပေါ့။ ကိုယ့်ဝါဒကို တစ်ခေါက်လောက်တော့ စစ်ကြည့်ထားမလားလို့ပါ”

“သော်”

“ရှင်”

“ညနေ ပုံမှန်အချိန်ပြန်မှာပဲလား”

“အင်းပေါ့၊ Emergency မရှိရင် ခါတိုင်းလို ပုံမှန်ပဲဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုစောင့်နိုင်မလား”

“ဟင်!... ဘာကိုလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ကျစ်!... သော်ကလည်းလေ။ ကိစ္စရှိမှ တွေ့ရအောင် နယ်တို့က သူစိမ်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောနေလို့ အံ့ဩသွားတာ။ သော် စောင့်ပါမယ်။ Duty ဆင်းချိန် message ပို့လိုက်မယ်ပေါ့”

“Ok! Thanks!”

စာရွက်ကို 'သော်' လှမ်းပေးလိုက်တာမို့ ယူလိုက်ပြီး နားနေခန်း (ရုံးခန်း) တွင်းရှိ board မှာ clip ဖြင့် သူ ကပ်လိုက်ပါ၏။ ထက်ထက် အသစ်သူနာပြုတွေ ပါရုဂွေ့ရောက်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ သော်ဦး ဒီနေ့ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမယ့်သူစာရင်းထဲမှာ အသစ်များ ပါသေးတာဟု သေချာကြည့်မိ၏။ မရှိပါ။ ဒီလောက်အထိ သူ့ကိုကြောက်ကြောက်မိသလား။

'မြကြေးမုံ' က သူကပ်ထားပါသည့် စာရွက်ဘေးမှာ နောက်စာရွက်ကို ကပ်ပေးလေ၏။ တစ်ပတ်စာရင်းက လူဦးရေတိုးတာနှင့် မြန်းလာပါလား။ ဒီနေ့ date နှင့် 'ဖိုးမြတ်' နာမည်အောက်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် သူ မျက်လုံးမြင့်သွားရလေ၏။ အလို! “ရှုတိုင်းယဉ်”

တဲ့လား။ အမည်ကိုတွေ့လုပ်ရုံနှင့် သူမ မျက်နှာလေးကို ကွက်ခဲ
မြင်လိုက်ရတာလေး။

ဘုရားရေ! ဘယ်လောက်တောင်မှ ကံကောင်းနေပါသလဲ
'မြတ်သောကို' ရယ်။ အသစ်ရောက်လာပါသည့် သူနာပြုတွေထဲက
အလှဆုံး အချောဆုံး မိန်းကလေးကို ကြိုသိနေပြီး duty အထူး
ဆင်းခွင့်ပါရနေပါသလား။ မနာလိုစိတ်မရှိပါသည့် သူ့ကိုမှ စိတ်မကြည်
လင်စရာက စောစောစီးစီး စပါလေပြီ။

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာလဲ မြကြေးမုံ”

“မူယာရွှေက ဒီနေ့ပါ ခွင့်ယူထားတယ်၊ ဖျားနေလို့တဲ့”

“နာစ်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကျန်းမာရေးတောင် ကိုယ်ဂရုမစိုက်နိုင်
ဘူးလား”

“ဒါဆို အသစ်ထဲက ခေါ်ရမယ်ထင်တယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်

“ရှင် မမ”

“ဘယ် sign ထဲမှာပါသလဲ”

“ဖြူက ဒေါက်တာငွေသော်တာကြည်နဲ့အတူပါ မမ”

“သော်နဲ့မလိုက်ဘဲ ကိုယ်တို့နဲ့လိုက်ဝင်ရမယ်”

“ရှင်!”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ခင်ဖြူစင်ပါရှင့်”

နာမည်နှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ပါဘဲ ညှိစိန်စိန်နာစ်မလေး
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ ပြူးအောင်ပင် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်နေ
လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ ဘာ experience မှ မရှိပါဘဲ အလုပ်ဝင်လာတဲ့
ဧည့်သည်တော်မလေးပဲလား။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ PK
ကောင်းပြီး အလုပ်ဝင်လာတာလောက် သူ စိတ်တိုတာ မရှိတော့ပါ။

“ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲဟင်”

“Operation ခန်း”

“ဟင်!”

“ဘာလဲ မလိုက်ချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုက်မှာပါဒေါက်တာရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဖြူက
ကလေးမွေးတာပဲအများဆုံးကူခဲ့ဖူးလို့ပါ”

“ကလေးမွေးမွေး လူကြီးမွေးမွေး ဘာမှမထူးဘူး။ ဘေးက
တူပေးရုံပဲ၊ လာ လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်!... ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဦးဆောင်ပြီးနောက် မေ့ဆေးရာဝန်ကြီး “ဒေါက်တာ
အေးမောင်” ကို ရုံးခန်းမှ ဝင်ခေါ်ရပါ၏။ အကူဆရာဝန်နှစ်ဦးနှင့်

သူနာပြုအသစ်လေးကိုခေါ်၍ ခွဲခန်းဝင်ရန် ပြင်ဆင်ရလေသည်။ ခွဲခန်း
ဝတ်စုံဝတ်ပေးတာလည်း ပြသနာမရှိပါ။ ဒီကောင်မလေး ကျွမ်းကျင်
ပါ၏။ ခက်သည်က တစ်ခုခုပြောတိုင်း ပြူးသည့်မျက်လုံးက ပိုပြူးလာ
ပြီး အသံက ကျယ်လာတာကိုတော့ သူ မကြိုက်ပါ။ 'မြကြေးမုံ' ထံမှ
မကြာခဏ "တိုးတိုး" ဟု သတိပေးသံထွက်လာလေ၏။

“နောက်နာရီဝက်ဆို စနိုင်ပါပြီ”

မေ့ဆေးဆရာဝန်က အသက်ကြီးသည့်လူနာကို ခွဲရမည်မို့
အချိန်သေချာမှတ်ပေးပြီးမှ ထွက်သွားလေသည်။ သည်းခြေမှာ
ကျောက်တည်နေတာကို စောစောမကုဘဲ အချိန်ကြာသွားသဖြင့် ခွဲစိတ်
ရသည့်အဆင့်သို့ရောက်တော့တာပါလေ။ သူ ပစ္စည်းတောင်းတိုင်း
'မြကြေးမုံ' က တစ်ဆင့်ပြောပေး၍သာ တော်ပါသေး၏။ အသစ်မို့
ခရီးသိပ်မတွင်ကျယ်ပါ။

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို အလတ်ကိုပေးရမှာ”

“ဟင်း”

“Sorry ပါ ဒေါက်တာ။ တွဲနေကျ မူယာမလာတာနဲ့ နှောင့်
နှေးနေပြီ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

မကျွမ်းကျင်သည့် အသစ်တွေရောက်လာတိုင်း သူတို့တွဲခေါ်

တောက သဘာဝပါ။ စိတ်ရှည်ချင်ပေမယ့် ခွဲစိတ်ခန်းတွင်း အရေး
ကြီးနေသဖြင့် စိတ်ကိုလျှော့ထားရလေ၏။ ကျောက်စတုဂံက ခပ်သေး
သေးဖြင့်များသလို အချိန်လည်း ကြာနေပြီမို့ လူနာသွေးထွက်တာက
အတော်စိန်ခွဲလာလေသည်။

“သွေးကျန်သေးလား”

“တစ်ထုပ်အပိုယူထားတာ ရှိပါတယ်”

“သွင်းလိုက်ပါ”

“ဟုတ်!”

“အမလေး!”

“သတိထားလေ၊ ခွဲခန်းထဲမှာ အသံမြည်အောင် မလုပ်ရ
ဘူး။ မသိဘူးလား”

'မြကြေးမုံ' သွေးထုပ်ယူတာကို ရှောင်လိုက်စဉ် ပစ္စည်းလှည်း
တို့ 'ခင်ဖြူစင်' က တိုက်ပိရင်း အသံထွက်သွားသဖြင့် သူ လေသံ
ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောရလေ၏။ လူနာကို အရေးတကြီး ခွဲနေစဉ်မှာ
ညီညီအနောင်အယုက် အတားအဆီးအန္တရာယ်မျိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။
ခွဲစိတ်မှုက အချိန်နှစ်နာရီကျော်မှသာ အပြီးသပ်လေသည်။

“Ok ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကိုယ် ခဏနားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်။ ကျင့်တာ မြဲကူရှင်းပေးထားဆဲ မယ်”

လူထက် စိတ်က ပိုပင်ပန်းသွားသဖြင့် ခွဲခန်းမှထွက်ဆွဲ လူနာရှင်တွေမေးတာကို ‘မြကြေးမုံ’ နှင့် အကူဆရာဝန်ကိုသာ တာဝန် လွှဲပေးခဲ့ပါ၏။ သူ့တာဝန်ကျေလျှင်ပြီးပြီမို့ ဘာမှ အပိုမပြောဘဲ ရုံးခန်း ရှိရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ Lift ဖြင့်တက်ခဲ့စဉ် Meeting အခြေအနေတွေကို ခုထိ ပြောနေကြပါသည့် ဆရာဝန်၊ နှစ်အချို့နှင့် အတူ စီးလာမိလေ၏။

ရပ်သွားပါသည် lift ထဲမှ ထွက်လိုစဉ် ဒက်ဒီနှင့်အတူ ‘ဖိုမြတ်’ ဖေဖေ ‘သော့’ ဖေဖေနှင့် ‘မြကြေးမုံ’ ၏မိခင် (ဆရာဝန်ကြီး) တွေနှင့် သူ ထိပ်တိုက်တိုးလေတော့၏။ တခြားဆရာတွေနည်းနည်း သူလည်း ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်ပါသည်။

“အတော်ပဲ lunch တစ်ခါတည်း လိုက်စားပါလား ဒေါက်တာထက်အာကာ”

“ကျွန်တော်မဆာသေးလို့ပါ အန်တီ”

“ဟုတ်တယ် နီလာရေ၊ သားက ဒီနောက်ပိုင်း မနက်မော စောကို ထမင်းစားကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ဘယ်လို”

“ညဘက် ဘာမှမစားဘဲ အိပ်ပျော်သွားလို့လေ”

“Body weight ချနေတာလား သား”

“ဒီလောက်လည်း weight မတက်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲကဲ... သွားနားချေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စကားနည်းတာကတော့ အဖေနဲ့အတော်တူတယ်”

“မျက်နှာတည်တာကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ရော ဆွေခွဲပါ မတူဘူးဗျာ”

ခပ်တိုးတိုးရယ်ကြရင်း lift ထဲသို့ ဒုဆေးရုံအုပ် (ဒက်ဒီ)နှင့် ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဝင်သွားလေမှ သူ ဆက်လျှောက်လိုက်ပါ၏။ ဆင်ဖက်ရှိ ဓာတ်လှေကားပွင့်သွားသလို အထဲမှ သူနာပြုအုပ်စု ထွက်လာလေသည်။ ရှေ့မှအုပ်စုက (သူ့ဘေးမှကျော်ပြီး လျှောက်သွားတာမို့) ဆောက်မှာကျန်နေခဲ့ပါသည့်တစ်ယောက်က တပုတ်ဖုတ်နှင့် ပြေးလိုက်လေ၏။

“ခဏနေဦးလေ၊ အမေ့!”

သူ့ဘေးသို့ရောက်စဉ် ခြေခေါက်ပြီးဟပ်လျှားထိုးကျမလို ဖြစ်သွားပါသည် နှစ်ကို သူ ဆတ်ခနဲ အမြန်ဖမ်းဆွဲလိုက်ရပါသည်။

ပြေးကြည့်စရာမလိုပါ။ ဒါ လျှပ်ပြာမ 'ခင်ဖြူစင်' ပါပဲ။ လက်မောင်း
ဆွဲ၍ ထိန်းလိုက်ပေးတာမို့ သူ့ကိုကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်
လေသည်။

“ခင်ဖြူစင်”

“ရှင်! ဒေါက်တာ”

“နမော်နမဲ့သိပ်နိုင်တာပဲ”

“ခင်ဖြူစင်”

“ရှင်! လာပါပြီ စစ္စတာ”

“ကိုယ့် duty ကိုယ်မဝင်ဘဲ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလဲ။
အလုပ်စဆင်းတဲ့ရက်မှာကတည်းက ပြောစရာဖြစ်ပြီ”

“ဟို ဟို”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေက တက်ပြတော့မယ်။ လစာထု
ကောင်းကောင်းလိုချင်ပြီး တာဝန်ကို ရေသာခိုနေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။
မင်းတစ်ယောက်က စည်းစဖောက်ပြနေရင် တခြားနာစ်တွေကို
ဘယ်လိုထိန်းရမလဲ”

သူနာပြုအုပ်ချုပ်သူ၏ အာဗြဲကြီးဖြင့် ဆူသံကြောင့် အ
ကျယ်ပါသည်ဆိုသည့် ‘ခင်ဖြူစင်’ တစ်ယောက်ခေါင်းပျံ့ငြိမ်ကုပ်သွား
လေ၏။ သူနှင့် ခွဲခန်းဝင်ခဲ့တာကို မသိဘဲ ဖြေရှင်းချက်က

အထောင်ဘဲ စွတ်ဟောက်နေတာမို့ သူ ဝင်မပါ၍ မရတော့ပါ။
အသစ်တွေရောက်လာတိုင်း ဒီစစ္စတာကြီးက အစွမ်းကုန် power
ဆွဲထုတ် သုံးတတ်မှန်း သူသိနေလို့ပါပဲ။ ‘ခင်ဖြူစင်’ ၏ မျက်နှာ
အေးက ဖီးရွက်လောက်လေးသာ ကျန်တော့တာလေ။

“စစ္စတာနော်အယ်ပူး”

“ဪ... ဒေါက်တာ”

“ခင်ဖြူစင်က ကျွန်တော်တို့ group နဲ့ အခုပဲ operation
မိခဲ့တာပါ”

“ဟင်!... ဪ... ဟုတ်လား”

တခြားသူနာပြုတွေပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ သူလို
အကြောင်းသည့် ဆရာဝန်နှင့် တွဲဖက် duty ဝင်ရပါက စိတ်အတော်
အေးစိတ်အေးစိတ်ရတာမို့ ‘ခင်ဖြူစင်’ ကို မဟာကံထူးရှင်နယ် ထင်ကြတော့မှာ
အားနည်းစွာ နားနေခန်းမှာ နာရီဝက်ခန့် အနားယူပြီးမှ luch စားရန်
‘ခင်ဖြူစင်’ နှင့်အတူ စားသောက်ဆောင်ဘက်သို့ သူ ဆင်းလာခဲ့ပါ
သည်။

“တကယ်လည်း ကပ်ကြေးကို ကြေးနဲ့လုပ်တာမှ မဟုတ်

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ကပ် steel လို့ပေါ့”

“ဖြူကတော့ ရှာကြပြောပြီ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

သူနာပြုအုပ်စု စားပွဲခိုင်းမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေး
သူနှင့် ‘မြကြေးမုံ’ က တစ်ဖက်စားပွဲမှာ ထမင်းပုံစံခွက်သစ်
ထိုင်လိုက်စဉ် စောစောကအုပ်စုအသံ တိုးသွားသလို ခေါင်းချင်းလှ
ဆိုင်သွားကြလေသည်။ ဘာလဲ သူ့အတင်းများ ပြောနေကြပါသလဲ
‘မြကြေးမုံ’ ပင် ရိပ်မိပြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဟာ!... အာကာတို့ ရောက်နေပြီကိုး”

အနောက်မှအသံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်မိစဉ် ‘ဖိုးဖြူ’
နှင့်အတူ ‘သော်’ ကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

(၁၀)

ခွဲခန်းထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် အချိန်က ညနေ (၆) နာရီကျော်နေလေ
ပြီး ‘သော်’ စောင့်နေမလားဟု ရုံးခန်းထဲရောက်စဉ် ကြည့်မိသော်ငြား
မမြင်မိပါ။ အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းခဲ့ပါသည့် phone ကို ယူစစ်မိတော့
ထည်း message ပို့ထားတာကို မတွေ့ပါချေ။ ဒါဖြင့် သွားဗြီထင်ပါရဲ့။

နေ့လယ်က lunch စားဖို့ရောက်လာစဉ် သူ့ကို ‘မြကြေးမုံ’
နှင့် တွဲထိုင်တာမြင်ပြီး မျက်နှာမကောင်းတော့တာလေ။ လုပ်ဖော်
တိုင်ဘက်ခြင်းတောင် အတူတွဲထိုင်လို့ မရဘူးလား။ ‘သော်’ နှင့်
‘ဖိုးဖြူ’ အမြဲတတွဲတွဲ ရှိနေတာကိုဖြင့် သူတစ်ခါမှ စိတ်မကွက်ခဲ့ပါ
ချေ။

“မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီမိုးကလည်း အချိန်ကိုကိုက်ပြီးရွာချသလဲ ထင်ရတယ်။ တစ်နေကုန်တော့တိတ်နေပြီ၊ အလုပ်လာချိန်နဲ့ပြန်နိမ့် ဆို ရွာပြီ”

“ဖြူကလည်းလေ ထီးယူမလာမိတဲ့ယဉ်ယဉ်က ဘာ မပြောရဘူး”

“ဪ... ယဉ်ယဉ်က မနက်ခပ်စောစောထွက်စေ မိုးလွတ်သွားတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် ရှေ့မှလျှောက်ပေါ်သည့် လုံချည်နီနီနှင့် သူနာပြုနှစ်ဦးကြောင့် သူ ခြေလှမ်းကို လိုက်ရပါ၏။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အနေခက်သွားမှာမိုးလို့ပါပဲ။ နေ့လunch စားပြီးချိန်မှာ သူ့အနီး ဝိုင်း၍လာရပ်ရင်း နာမည်မိတ်ဆက်နဲ့တာ မဟုတ်လား။ တခြားဆရာဝန်တွေတော့ မည်သို့သိစေသည်ပေါ့။ သူက (လက်ရှိ ဆေးရုံအုပ်နေရာမှာ ယာယီယူထားရပါသည်) ဒက်ဒီသားဖြစ်နေ၍ အထူးတလည် တရိုတသေ လာမိတ်ဆက်ကြထင်ပါရဲ့။

“ဒေါက်တာ”

“ဗျာ! ဪ... ပြောလေ ခင်ဖြူစင်”

“ဖြူသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရတယ်လေ ခင်ဖြူစင်ရဲ့။ မြတို့လည်း သေချာမှမသိရဘူး။ မြနာမည်က မြကြေးမုံပါ။ ဒါက ဒေါက်တာထက်အာကာနီးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှုတိုင်းယဉ်ပါ မမ”

“ဪ”

“ကြည်လဲ့လဲ့ပါရှင်”

“လှလှဦးပါ ဒေါက်တာ”

“စမ်းမြကြည်ပါရှင်”

“ဝင်းသူဇာရွှေပါ ဒေါက်တာ”

“သဲနုနုပါ မမ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ သော်တို့နဲ့က meeting မှာ

လာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှုတိုင်းယဉ်က အချောဆုံးပဲထင်တယ်”

“ရှင်”

“တွေ့လား... ပြောပြန်ပြီ။ နင်နဲ့ပေါင်းတိုင်း ငါပဲ ပိုရုပ်ဆိုး

၁၁၈ မမသဒ္ဓါမောင်

လာတယ်”

“ခင်ဖြူစင်လည်း ချောပါတယ်နော်။ ညှိညက်ညက်လေးနဲ့ အကြည့်ခံတဲ့ အလှမျိုး”

“ဟိဟိ ... မမကိုတော့ ချစ်သွားပြီ”

‘ခင်ဖြူစင်’ ကဖြင့် ထုံစံအတိုင်း အားလုံးနှင့်ရောနှောရင်းနီး သလို အရင်ဆုံးသိတော့တာ အမှန်ပါ။ ‘မြကြေးမုံ’ က ဖော်ရွေစွာ ပြောနေပေမယ့် ‘သော်’ ကဖြင့် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ဘာပဲ ‘မြကြေးမုံ’ က ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ကို အချောဆုံးသူနာပြုမလေးဟု ဖြေတာကို မနှစ်သက်သလိုပါပဲလား ‘သော်’။

“အားလုံးပဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေမို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် တွေ့ကြတာပေါ့။ မြတို့ကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

‘သော်’ ထက်ပင် ‘မြကြေးမုံ’ က စကားပိုကြွယ်နေသလိုပင် မနက်က meeting မှာ သူတို့နှစ်ဦးနှင့် မတွေ့ဖြစ်တာမို့ လာမိတ်ဆက်ကြမှန်း သိနေပါ၏။ ‘မြတ်သောကို’ နှင့် ရင်းနှီးနှင့်ပြီးသား သူမဘာမှမပြောသလို အကြည့်ပင် မဆုံကြပါ။ သူ့ရှေ့မှာမို့ (ဒါမှမဟုတ် တခြားဆရာဝန်တွေရှေ့မှာ မသိယောင်ဆောင်ဖို့များ မှာထားပေးသလား။

“ဖြူတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“Ok! ကောင်းပါပြီ”

အသက် (၂၀) စွန်းရုံ နှစ်မလေးတွေက ထမင်းစားပြီးပြီမို့ ဝန်ကျရာဆီ ထွက်သွားလေ၏။ သူတို့လေးယောက် ထမင်းစိုင်းက အတော်တိတ်သွားလေသည်။ အချိန်သိပ်မရှိတာမို့ ခင်သွက်သွက်နေစဉ် စကားပြောဖြစ်တာက ‘ဖိုးမြတ်’ နှင့် ‘မြကြေးမုံ’ သာ ဖြစ်နေပြီး သူနှင့် ‘သော်’ ကဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိလေ၏။

“လှတာတော့ အတော်လှတယ်နော်၊ အသားအရေလေးကို ချစ်နေတာ”

“ယဉ်ယဉ်ကို ပြောတာလား မြရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုမြတ်နဲ့ ရင်းနှီးလို့လား”

“ဆိုပါတော့ သူငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့တာပဲ”

“ဒီနေ့ ဘယ် sign ကျလဲမသိဘူး”

“ကိုယ်နဲ့ ဝါဒီအတူပဲလေ”

“ကံကောင်းနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မြကလည်း ... မဟုတ်တာပြောချင်ပြီ”

“ခုမှပဲ မသော်တာအသံထွက်တော့တယ်”

“ပြီးပြီလား သော်”

“အင်း”

“ဘာကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“မဆိုးပါဘူး၊ လျှောက်ထင်နေပြန်ပါပြီ။ ညနေ မွေးလူနာ ရိုတာ စောင့်ရဦးမယ်၊ သော် သွားနှင့်ပြီနော်”

“အင်းပါ”

“မြတို့လည်း သွားကြစို့ ကိုထက်ရယ်”

‘မြကြေးမုံ’ က တရင်းတနီး သုံးလိုက်သည့် သူ့အမည်ခေါင်းကြောင့် ‘ဖိုးမြတ်’ က ပြုံးလိုက်ပေမယ့် ‘သော်’ မျက်နှာကဖြူအတော်လေးကို မှုန်မှိုင်းနေတာပါ။ ရွယ်တူ ဂုဏ်တူချင်းဖြစ်သည့် ‘မြကြေးမုံ’ ကပင် နှာစိတ်အသစ်လေးတွေကို ဖော်ရွေစွာဖြင့် welcome လုပ်နိုင်လျှင် ‘သော်’ က ပိုပြီးတောင်မှ လုပ်ပြနိုင်ရမှာလေ သဘောထားမကြီးသည့် မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ‘သော်’ ကိုတော့ မပါဝင်စေချင်တာအမှန်ပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့အပေါ်မှာ နားလည်ပြီး အလျှော့ပေးခဲ့ပါသည့် ‘ငွေသော်တာကြည်’ က အရင်နှင့်မတူတော့တာများလား။

“ဟော!... ပြောရင်းနဲ့ဖိုးခြိမ်းပြီ”

Lift တွေအောက်ထပ်ဆင်းကုန်ပြီနို့ ရင်စောင့်နေရင်း ‘ခပ်ဖြူစင်’ ထံမှ အသံထွက်လာပြန်လေ၏။ အတွေးလွန်နေရာမှာ

ဆတ်ပြန်ဝင်သွားရပါသည်။ အနောက်မှာ တမင်ရပ်နေသဖြင့် သူပါ ဘာတာကို မသိပုံပါ။ နှစ်ယောက်သား တီးတိုးပြောနေပေမယ့် ‘ခင်ဖြူစင်’ ၏ အသံက ပိုကျယ်ပြီး ပီသစွာကြားရလေ၏။

“ဒေါက်တာမြတ်သောကိုနဲ့ နင် အတော်ရင်းနှီးလား ယဉ်ယဉ်”

“ရှူး!... ဆေးရုံမှာမေးရလား”

“ဟုတ်သားပဲ sorry”

“ခင်ရုံပါ ဖြူရယ်။ ကိုကိုက ကိုကိုမြတ်၊ အဲ! ဒေါက်တာတို့ အိမ်ဆောက်တုန်းက အဖွဲ့နဲ့သွားလုပ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတစ်ရက် ကိုကို မင်းဘူးမပါသွားတာနဲ့ ယဉ်ယဉ်လိုက်ပို့ရင်း ဆုံခဲ့တာ”

“တစ်ခါတည်းခင်ရောလား”

“ဟယ်!... မဟုတ်ပါဘူး။ သွားရင်းလာရင်း သုံးလေးကြိမ် သုံးတာဆိုပါတော့။ အဲဒီလောက်ပါပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ ကိုကိုမြတ်လို့ခေါ်ရောလား”

“အဲဒါက အဲလိုခေါ်ဆိုလို့ ခေါ်လိုက်ရတာပါနော်။ အဲဒီတုန်း ယဉ်ယဉ် (၇) တန်းကျောင်းသူပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အခုရော”

“အင်း... ခေါ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်။ အလုပ်

မှာလည်း ဖြစ်သလို ကိုယ်ရှိသေးလေးစားရမယ့် ဆရာဝန်လည်းဖြစ် အမလေး!”

ထောင်မှတ်ဘဲ ခြေလှမ်းနောက်သို့ ရွှေ့ရပ်လိုက်စဉ် နောက်မှာ မားမားကြီးရပ်နေပါသည်။ သူ့ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ အတော်လန့်သွားလေ၏။ တမင်နားထောင်နေတာ မဟုတ်ရပါဘဲ lift စောင့်နေချိန်မို့ တိုက်ဆိုင်နေတာမဟုတ်လား။ သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပါသည်။ မျက်ဝန်းနက်တို့က ချက်ချင်းပင် လွှဲသွားသလို မျက်နှာလေးပါ ရဲသွားလေသည်။

“ကိုယ် တမင်နားထောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟို ယဉ်ယဉ် မမြင်မိလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

နှစ်ယောက်စလုံးလှည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေ ၏။ အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ တမင်အသံမပေးမိအောင်နေကာမှ ကြံဖန် ဖြစ်ရတယ်လို့။ တကယ်ပင် အပြင်မှာ မိုးက စရွာနေလေပြီ။ မှန်ချင် များမှတစ်ဆင့် အပြင်ကိုကြည့်ရင်း သူမ မျက်နှာလေး ငယ်သွား လေသည်။ ဒီလောက်မိုးသည်းနေမှတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရွှဲရွှဲစိုမှ အသေအချာပါပဲ။ ကားကြုံခေါ်လိုက်ရမလား။ အတော်ရင်းနှီးတာမျှ လည်း မဟုတ်ပါဘဲ ခေါ်ရမှာတစ်မျိုးဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ယောက် တည်း အတွေးထဲရှုပ်နေမိစဉ်မှာပင် lift ရပ်သွားလေ၏။

သူနှင့်သူမတို့ အတူတူဝင်လိုက်ပါ၏။ မြေညီထပ်ကို နှိပ်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူလက်က Underground အထပ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ဒီနေ့မှ ကားကို မြေအောက်ထပ်မှာ (များသောအားဖြင့် ပါရဂူတွေ ကားရပ်ရာနေရာမှာ) ပင် ရပ်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ အတော်ပင်ဖြစ်သွားလေ၏။ သူမတို့ (L) ခလုတ်ကို မနှိပ်ရဲဘဲ သူ့ကို အရိပ်အကဲကြည့်နေလေ သည်။

“ခင်ဖြူစင်”

“ရှင်!... ဟင် ဒေါက်တာ”

“နှစ်ယောက်စလုံး တစ်လမ်းတည်းနေကြတာလား”

“ဟုတ်!... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ကိုယ် ကားကြုံပို့ပေးမယ်လေ၊ ဖြစ်ရဲ့လား။ အပြင်မှာ အတွေ့အရမ်းသည်းနေလို့ ကူညီတာပါ”

“မဟုတ်တာ ဒေါက်တာရယ်... အားနားစရာကြီး”

“ကိုယ်က မြတ်သောကို မဟုတ်တဲ့အတွက် ကူညီခွင့် မရှိ ဘူးပေါ့လေ”

“ဟင်!”

သူ့စကားကြောင့် သူမအကြည့်က ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြန် လေ၏။ ‘ခင်ဖြူစင်’ နှင့်က အတူခွဲခန်းဝင်ခဲ့တာမို့ စကားပြောဖြစ်ရုံပါ။

သူမအမည်ကို ခေါ်ဖို့နှင့် စကားပြောဖို့က သူ့အတွက် မဝံ့ရဲသလို ရင်ထဲ ဝန်လေးနေမိတာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ 'ကိုကိုမြတ်' ဟူသည့် အခေါ်အဝေါ်က သူ့နားထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ကြားနေတာကရော ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဘုရားရေ! သူတော့ 'ဖိုးမြတ်' ကို Jealous ဝင်နေပြီလား။

“ဖိုးမြတ်နဲ့ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတွေမို့ ယုံကြည်ဖို့ မတူညီဘူးများလားလို့ပါ”

“အို!... မဟုတ်ပါဘူး”

အမြန်ဖြေရှင်းချက်ထုတ်လိုက်သံက ခပ်တိုတိုပါပဲ။ Lift က မြေအောက်ထပ်မှာ ရပ်သွားပြီမို့ သူက သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်နှာပင့်ပြလိုက်ပါသည်။ အပြင်ထွက်ရတော့မှာမို့ lift တံခါးကိုလည်း လှမ်းကိုင်လိုက်မိ၏။ 'ခင်ဖြူစင်' က သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်လေသည်။ Ok ပါတယ် 'ထက်အာကာ'။

“ဒီဘက်ထဲထိ မလိုက်ခဲ့နဲ့နော်။ ဒီမှာပဲ ရပ်စောင့်နေပါ။ ကိုယ် ကားထုတ်လာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ကားအဖြူလေးရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့ပြီး စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။ သူမတို့ရပ်နေရာရှေ့မှာ ကားကို ခဏရပ်ဖေ

ဆိုက်ပါသည်။ နောက်ခန်းမှာပင် ထိုင်မည်မှန်းသိသဖြင့် ကားထဲမှပင် တံခါးခလုတ်ကို နှိပ်၍ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ 'ခင်ဖြူစင်' က အရင်ဝင် နိုင်လိုက်ပြီးမှ သူမ ခပ်ရိုရိုလေး ဝင်ထိုင်လေသည်။ 'ဖိုးမြတ်' နှင့် ဆော့ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ပြောဆိုတတ်ပြီး သူ့ကိုမြင်လျှင်ဖြင့် မျက်နှာလေး စာ အလိုလိုတည်သွားသည့်နှယ်ပါ။

ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ပြီး ဝင်းထဲမှ ဆက်မောင်းလိုက်ပါသည်။ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာကိုလည်း 'ခင်ဖြူစင်' ကိုပင် သူ မေးလိုက်ရ၏။ တကယ်လည်း လမ်းကြောသင့်သဖြင့် အဆင်ပြေသွား မိသည်။ နောက်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်သား စကားတီးတိုးမျှပင် မပြောဘဲ ငြိမ်နေလေ၏။ ဘာလဲ သူက အဲဒီလိုငြိမ်ရအောင် ကြောက်စရာ ဆောင်းနေပါသလား။ ခက်ပါရဲ့ 'ရှုတိုင်းယဉ်'။

“ဒေါက်တာ”

“ဗျာ”

“ရှေ့ကတစ်မှတ်တိုင်ဆို ရပ်ပေးလို့ရပါပြီ။ ဖြူတို့ လမ်းကူး ဆိုက်ပါ့မယ်”

“ကားကွေ့ပေးရမလား”

“နေပါစေ ဒေါက်တာ၊ အားလည်း နာပါတယ်၊ ကျေးဇူး ဆည်း တင်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်”

ကားကို မှတ်တိုင်ရှိရာမှာပင် ရပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမ အရင်ဆင်းလိုက်တာမို့ ကားနားထိတိုးလာပြီး ထီးမိုးပေးလိုက်သူ လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ‘ခင်ဖြူစင်’ က နောက် လိုက်ဆင်းကာ ထိုလူငယ်ကို တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ပါ၏။ ကားရှေ့ဆံ့ တံခါးနားထိ ပြု၍ရပ်လိုက်သဖြင့် ကားကို မောင်းမထွက်သေး သူ မှန်တစ်ဝက်ချ၍ လက်ပြလိုက်ရလေသည်။

“သွားပြီနော်”

သူမနှင့်မျက်နှာဆင်သည့် လူငယ်လေးက သူ့ကို ခေါင်းညှိုး ပြလိုက်လေ၏။ ဒါ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ရဲ့အစ်ကိုပေါ့လေ။

(၁၁)

Breakfast ဝိုင်းမှာ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ထိုင်နေမိ၏။ အရင်ကဆို အလုပ်သွားချိန်တိုင်း အဘယ်မျှ တက်ကြွခဲ့ပါသလဲ။ ခုတော့ဖြင့် ပြိုင်ဘက်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုးလာသည့် နယ်ပါ။ အဲဒီလောက်ထိ ‘သော့’ မှာ ရန်သူတွေများနေပြီလား။ သက်ပြင်းမောကိုသာ ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိလေသည်။

“Morning Sweety! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သက်ပြင်းတွေ ချနေတာလဲ”

အက်ဒီ (ဒေါက်တာကြည်သာ) ရော မာမီ (ဒေါ်သက်သက်စံ) ၏ ရောက်လာပြီမို့ မျက်နှာကိုပြင်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပါ၏။ မာမီက

ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားသဖြင့် အိမ်မှာ နေ့စဉ်မရှိပါ။ ဒက်ဒီနှင့် 'သော်ကမှ off ရက်တိုင်း အိမ်မှာ အမြဲရှိနေတတ်လေသည်။ အလုပ်ကို စီနှင့်မို့ တိုင်ပင်ဖော်မရှိတဲ့ အဘယ်မျှ 'သော်' ဘဝက အထီးကျန်နေသလဲ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ”

“မြတ်ကိုတို့နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

တွေ့လား။ ပြောလိုက်ရင် 'မြတ်သောကို' သာ ရှေ့ဆုံးဖြစ်နေပြီး သူ့ကိုဖြင့် ရှေ့မှာမထားပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူပါသည့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှ 'မြတ်သောကို' က အပြန်သဘောအကောင်းဆုံးမို့ 'သော်' တို့မိဘတွေက ချစ်ခဲ့ကြသကောင်လေးပါပဲ။

“ပြေသားပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲ၊ မောင်ထက်လား”

“ဒက်ဒီကလည်း”

“အင်း... သိပ်တောင်မမေးလိုက်ရပါဘူး။ အဖြေက ဖြစ်”

“မာမိနော်”

“မဟုတ်လို့လား။ မြတ်ကိုနဲ့ဆို အမြဲ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေရမောင်ထက်နဲ့ဆို ဘုဘောက်ကကျပြီ။ မာမိသမီးကလေး သဘောတူစဉ်းကိုရွေးမယ်မကြံဘူး။ ကိုယ့်ကို အလေးမထားတဲ့သူဘက်ပဲ ချင်နေတာ”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကလေးမှာ ဘာ attraction မရှိသလဲမသိပါဘူး။ နီလာသမီးလည်း အဲဒီကလေးဘက် ခပ်ပါပါပဲ။ တွဲဖော်တွဲဘက်မို့ ပိုများနီးနေမလားဘဲ”

ကြားရသည်က အားရဖွယ်ရာမရှိပါ။ ဆေးရုံမှာလည်း မြကြေးမုံ။ အိမ်မှာလည်း 'မြကြေးမုံ' ဆိုလျှင်တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အတူတူဖခင်တွေက ယောက်ျားချင်းမို့ ခင်ကြတာထက် 'မြ' ၏ မိခင် 'အိတ်တာနီလာထွန်း' က ပွင့်လင်းပြီး popular ဖြစ်သည့် ဝါရဂူ ဆရာလေးမဟုတ်ပါလား။ ဒက်ဒီတို့နှင့် ဘယ်သူ့ကို (ဘယ်ပါရဂူ ဆရာဝန်) မဆို ဖော်ရွေရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုတတ်တာပါလေ။

“မြအကြောင်းပဲ ပြောပြနိဗ္ဗိ”

“ငါ့သမီးက မြကြေးမုံကို သဘောမကျလို့လား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“မြကြေးမုံက ဖော်ရွေပါတယ် သမီးရဲ့။ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ မြတ်သောကိုလိုပဲ မာနမထားတတ်တဲ့ကလေးပါ။ အင်း ပြောသာပြော

ရတယ် တကယ်က အဲဒီနှစ်ယောက်ကမှ Match ဖြစ်သလိုပဲ”

“သားမြတ်ကိုက သဘောမကျလို့လား”

“မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ မြကြေးမုံ စိတ်ဝင်စားနေတာထက် ထက်အာကာဆိုတာကို ကိုယ်တို့အားလုံးနီးပါး သိနေကြတာဟာ”

“ဟောတော်”

ကော်ဖီပူနယ်ပင် ရင်ထဲမှာ မအေးဘဲ ပူနေလေ၏။ ‘မြတ်’ နှင့် ‘မြ’က Type တူပြီး ဘာလို့ အကြိုက်ကမတူရပါသလဲ သူလိုစကားနည်းပြီး အေးစက်စက် style မျိုးကိုမှ ‘သော်’ လို့ သဘောကျရပါသလား။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ ဒီကြားထဲ အသံရောက်လာပါသည့် သူနာပြုလေးတွေကလည်း မထင်ရလောက်အောင် ခပ်မိမိ ခပ်မိုက်မိုက်လေးတွေ ဖြစ်နေသေးတာလေ။ သူနှင့် ‘မြတ်’ က အဲဒီအဆင့်လောက်ကိုတော့ မရွေးလောက်ပါဘူးနော်။

“သမီး”

“ရှင်”

“အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ သမီးသဘောကျတာ ဘယ်သူ့ပြောရမှာလား။ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်လို့ ‘မြတ်ကို’ က ရိပ်မိပြီး သူကနည်းနည်းမှ မရိပ်မိတာလေ။

ဘုန်းတက်စဉ်က ‘မမ’ တစ်ယောက်ကို စွဲလန်းခဲ့တဲ့စိတ်က အပျော်သက်သက်မဟုတ်ပါဘဲ ခုချိန်ထိ စွဲမြဲချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ အချစ်ဦးအဖြစ် နေတုန်းပဲလားဟု ထင်စရာပါ။

“ကိုထက်က”

“ဟော”

“မာမိကလည်း သော်ပြောပါရစေဦး”

“အေးပါ ပြော”

“ကိုထက်က တစ်ချိန်တုန်းက သူကြိုက်ခဲ့တဲ့ မမ တစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ထိ မမေ့သေးဘူးထင်တာပဲ”

“သမီးရယ် ... မြတ်သောကိုက သမီးနဲ့မှ ပိုပြီး”

“ဟင့်အင်း ... မာမိ သော် သော်နှစ်သက်တာ ကိုထက်ပါ”

“ခက်လိုက်တာ သမီးရယ်။ မောင်ထက်က ဒီလောက်မာနဦးတဲ့ကလေးကိုများ။ အဲဒီကောင်လေးကိုမှ သဘောကျရလား”

“မောင်ထက်က ကိုယ်တို့ဆေးရုံမှာ ပါရဂူတွေပြီးရင် senior doctor တွေနဲ့ တန်းတူတော်တဲ့ ဆရာဝန်ပဲ သက်ရဲ့။ ဒါကြောင့် ထည်း proud ဖြစ်နေတာ မဆန်းပါဘူး”

“ကိုထက်က အမြင်မှာသာ မာကျောတယ်လို့ ထင်စရာပါ အက်ဒီ။ အတွင်းမှာတော့ နာကျင်တတ်ပြီး စိတ်ပျော့တဲ့သူပါ။ ဝမ်းနည်း

တာ၊ အားငယ်တာကို မမြင်သာအောင် ဖုံးကွယ်ထားရမုန်း သေ သိပါတယ်”

“အဲဒီလောက် သိတာတောင်မှ သူက သတိမထားမိဘူး လား”

“မာမိကတော့ သားမြတ်ကိုပဲ သဘောကျတာအမှန် သမီး”

“မြတ်ကိုကလည်း သော့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာ”

ဒက်ဒီရော မာမိပါ သက်ပြင်းရှိုက်လေတော့၏။ ဘယ်လို

‘သော့’ ဆီက ရောဂါကူးသွားပြီလားမသိတော့ပါ။ မိဘသဘော သည့် ‘မြတ်ကို’ တော့ သဘောမကျဘဲ သူဆိုသူမှ ‘ကိုထက်အာဇာ ဟိန်း’ ကိုသာ ‘သော်’ က ရင်ခုန်ပြီး တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေမိ လေ။ ကိုထက်ရယ်၊ သော့ကိုမှ ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလား။ (၅) နှစ် နှစ်ကျော် ကြာခဲ့တာတောင်မှ အချစ်ဦးကို ဒီနေ့အထိ မမေ့နိုင်သေး ဘူးလား ကိုထက်ရယ်။

- “ကဲပါလေ ... ဒက်ဒီတို့ ဆွေးနွေးပါ့မယ်”
- “ဟင် ... ဘာကိုလဲ ဒက်ဒီ”
- “ကိုမိုးဟိန်းနဲ့ ပြောဖို့လေ”
- “မဖြစ်သေးပါဘူး ဒက်ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ sweetly ရယ်”

“ကိုထက်နဲ့သော်က ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သော့ကို ပြောစရာရှိတယ်တဲ့”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ပြောထားတာတော့ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ ထင်တာပဲ။ အဲဒီတုန်း အလုပ်များပြီး ကောင်းကောင်းကိုမတွေ့ဖြစ်တော့တာ။ Duty လွှဲတာလည်း ပါတယ်”

ဒက်ဒီမျက်နှာမှာ အံ့ဩသွားသလိုပါပဲ။ သူက ဘာမှ စမပြော ပါဘဲ မိန်းကလေးဘက်က အဖေကစပြောပြီးတိုင်ပင်ပါက သော့ အတွက် အတော့်ကိုရှက်ဖွယ်ရာပါ။ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ တစ်ဖက်သပ်ရင်ခုန်နေတာကို ‘မြတ်ကို’ ကသိနေပေမယ့် သူက မသိတာလား။ သို့တည်းမဟုတ် တမင် မသိယောင်ဆောင်တာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာလေ။ ဒီတော့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့်အတိုင်း ‘ငွေ တက်တာကြည်’ က ထိန်းထားရမှာမဟုတ်ပါလား။

- “Phone နဲ့မပြောဘူးပေါ့လေ”
- “ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ။ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်လို့ အချိန်ရင် သော်လည်း သူ့ကို အချိန်ပေးဖြစ်မှာပါ”

“Ok လေ။ ဒါဖြင့် သမီးတို့လူငယ်ချင်း ကြည့်ပြီးညှိလိုပေါ့။ အဆင်ပြေပြီဆိုမှ ဒက်ဒီတို့လူကြီးတွေ တိုင်ပင်လိုက်မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်းလေ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဆွေတို့လည်း သူ့သားပြောထားမယ်ထင်တာပဲ။ မောင်ထက်က မတုန်မလှုပ်မို့ ဘေးကနေ နောက်ကပါ တွန်းပို့မှရမယ့်ကလေးမျိုး”

“ဟုတ်ပါ။ တခြားနေရာမှာ ပြောစရာမလိုအောင်တော်အောင် ဒီကိစ္စမှာတော့ အတော်ကို လက်နှေးသလိုပဲ။ မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားရှိတာ၊ သူကတော့ သွေးအေးပါ”

ဒက်ဒီမှတ်ချက်စကားက ကွက်တိမှန်နေပါ၏။ ငယ်ကတည်းက တစ်ကျောင်းတည်း တစ်ခန်းတည်း အတူတတ်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပေမယ့် ‘ထက်အာကာ’ ဆိုတာ အမြဲတမူန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် တစ်ခုခုကို အလိုမကျသလိုသာ နေတတ်ခဲ့တာ အဲဒီ ခပ်မိမိ ခပ်မိုက်မိုက် ဂျစ်ကန်ကန် style ကိုက သူ့ကို နားပိုကြီးစေပြီး ကောင်မလေးတွေ စိတ်ဝင်စားစေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးတွေထဲမှာ ရောကောသောကော ‘သော်’ ကို မမြင်စေလိုပါ။ ‘သော်’ ဆိုတာ ‘ကိုထက်’ ရဲ့ သီးသန့်အဖြစ် ၁၁၀မှာအထင်ကရ ရှိစေချင်လို့ပါပဲ။ ‘ကိုထက်’ ရဲ့ ဦးစား

ညှိနေရာ နံပါတ် (၁) မှာသာ ‘သော်’ ရှိစေချင်ပါ၏။ ဘယ်ကလေးကိုမှ အရောဝင်တာမျိုး ရယ်မောရောနှောနေတာမျိုး မရှိဘဲကိုက ‘သော်’ သူ့အပေါ် နှစ်သက်သဘောကျရသည့် အချက်ပါ

ဒါပေမဲ့ လူဆိုသည်က ခက်သားလား။ ရှိရင်းစွဲ အခြေအနေထက် ပိုနိုးကပ်ချင်တာ။ နှလုံးသားချင်း ပိုနိုးစပ်စေချင်တာကို အတ္တဟု ဆိုင်းစဉ်တပ်လျှင်လည်း ရပေမည်။ ချစ်ခြင်းမှာ ထိုအတ္တက အနည်းအများတော့ ပါနေရမှာ အမှန်ပါပဲ။ အချစ်စစ်သာ စစ်မှန်ရင် အတ္တဆိုတာက အကြီးဆုံးအရာပါနော်။

“ငါ့သမီး စိတ်ချမ်းသာသွားပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးရဲ့မာနကို နည်းနည်းတော့ လျှော့ပေးလိုက်ပါ သော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“သူက မရွှေဘဲ ရပ်နေရင် သမီးက အရဲကိုပြီး ရှေ့တိုးလိုက်ကြည့်ဖို့ပြောတာပါ”

“ဟင်!”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်သမီး။ ကိုယ်က မိန်းကလေးဆိုပြီး သိပ်ကြီးမတင်းထားပါနဲ့။ မောင်ထက်က တခြားယောက်ျားလေးတွေ

လိုမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ကိုယ်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသင့်ရင် တိုး
လိုက်ပါ။ ဒါမှ ပိုပြီးနီးသွားမှာအမှန်ပဲ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းမ
ကလေးဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ ရွေးနေဖို့ မလိုအပ်ဘူးလေ။ အဓိကက
သမီးတို့ချင်း နီးစပ်ဖို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီးသော်။ ဒီတော့ သမီးရဲ့မာနလေးကို
တစ်ထစ်လောက်လျှော့ထားကြည့်လိုက်ပါ။ အခြေအနေ ထူးခြားလာ
ပါလိမ့်မယ်။ မာမိတို့လည်း ဒီလောက်ပဲ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မယ်နော်။
ကျန်တာ သမီးလှုပ်ရှားရမယ့် case ပဲ”

‘သော်’ ငြိမ်သွားမိပါ၏။ မိဘတွေ ဒီလိုလမ်းဖွင့်ပေးထားတာ
တောင်မှ ‘သော်’ က ဆက်ပြီးလျှောက်ပြနိုင်ရမှာလေ။ အနီးဆုံး
ပြိုင်ဘက်က ‘မြကြေးမုံ’ သာ ဖြစ်တာမို့ သိပ်ကြီးမတုန်လှုပ်မိတာအမှန်
ပါ။ ‘မြကြေးမုံ’ က ‘သော်’ တို့နောက်မှ ဝင်လာသည့် Junior
မဟုတ်ပါလား။ အန်တီ ‘ဒေါက်တာနီလာထွန်း’ မည်သို့ပင် လိုလာ
နေစေကာမူ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ‘ကိုထက်’ ၏ စိတ်နှလုံး မယိုင်
လာပါက အခြေအနေ ထူးလာမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

“သော်သွားတော့မယ် မာမိ”
“Duty စောလို့လားသမီး”
“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးပါ... ဒါဆိုလည်း သွားပါ။ မာမိတို့မှာတာတွေ မမေ့နဲ့

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”
“Good luck! Sweetly”

ဒက်ဒီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းပေးပါ၏။ ပြည့်နိုင်
လော့။ ‘သော်’ က စိတ်ကူးထက် လက်တွေ့ကိုသာ ယုံကြည်တတ်
ခဲ့သူပါ။ တစ်နေ့ ဒီလိုဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာထက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်
ဆိုပြီး နေ့ညမရွေး အဘယ်မျှ ကြိုးစားခဲ့ရပါသလဲ။ ထိုသို့ အပြင်း
အထန် ကြိုးစားခဲ့ရလို့သာ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရခဲ့တာပါ။ ‘သော်’
အပ ‘မြတ်ကို’ ပါ စာကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ဖလှယ်ပြီးကျက်ခဲ့ရတာ
ပေးနားသလောက် သူကဖြင့် ဘာစာပဲကိုင်ကိုင် အကုန်လုံးကို ခဏနှင့်
ဆင်နိုင်သည့် ဉာဏ်စွမ်းက ဩချရလောက်ပါပေ။

ဤသို့ပင် ‘ထက်အာကာဟိန်း’ က ဘဝကို မပင်မပန်း
ဆင်လွတ်ကိုယ်လွတ်စွာဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာလေ။ သူငယ်ချင်း တစ်
ယောက်တည်းမှာတောင် ကုသိုလ်ကံချင်းက မတူတာအမှန်ပါပဲ။ ဘာမဆို
သူ့အတွက်က လွယ်လင့်တကူ ဖြစ်နေရတာ မည်သို့သော ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ကြောင့်ပါလိမ့်။ မနာလိုပါဟု မပြောချင်သော်ငြား ရင်ထဲမှာ
တော့ ခုမိတာအမှန်ပါ။

“ကိုထက်”

ရင်ခွင်တံခါးကို အမြဲတစေ စေ့ပိတ်ထားမှတော့ တံခါးခေါင်ဖို့ ခြေလှမ်းကို မရပ်တန့်နိုင်လောက်ပါနဲ့။ ဒီရင်ခွင်အခန်းထဲမှာ လူမမြင်အောင် သိုဥှက်ထားတဲ့ အရာလေးကို ‘သော်’ သာ ရရှိနိုင်ဆိုင်ပါရစေ ‘ကိုထက်’ ရဲ့အကြည့်နွေးနွေးလေးနဲ့ နေ့စဉ် ရင်ခုန်ပါရစေ။ ‘ကိုထက်’ ရဲ့ မပွင့်တစ်ပွင့် အပြုံးလေးကိုသာ အပိုင်ရပြီး နေ့စဉ် ပျော်ရွှင်ပါရစေ ‘ကိုထက်’ ရဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာသာ တစ်သက်လုံး လုံခြုံနွေးထွေးခွင့်ရပါရစေနော်။

(၁၂)

“ယဉ်ယဉ်”

“ဟင်”

“မျက်နှာမကောင်းသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

Bus ဝိတ်မှာ စောင့်နေရင်း ‘ဖြူ’ နှင့်ဆုံသဖြင့် သူမကို မေးလေပြီ။ ဘဝတစ်လျှောက် မေမေ့စကားထက် ကိုကို့စကားကိုသာ နီးနားထောင်ရပြီး ကိုကို့ကိုသာ ပိုကြောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ အခုထိ ဟိုတစ်ရက်ညက ကားကြီးစီးလာခဲ့တာကို မြင်ပြီး တမျှစ်တောက်တောက် အဆူခံရတော့တာပါ။ ထိုဒေါက်တာ့ကိုမှ ကိုကိုက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ရတယ်လို့။

“ကိုကိုဆူတယ်”

“ဟော!... ဘာလဲ ပန်းကန်ကျကွဲပြန်ပြီလား”

၁၄၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“မဟုတ်ပါဘူး”

ပန်းကန်ကွဲရုံလောက်နှင့် ဒီလိုဆူမှာမှ မဟုတ်တာလေ ပစ္စည်းပျက်စီးတာက ငွေနှင့်ပြန်ရှာဝယ် အစားထိုးလို့ရတာတဲ့။ ဒီရင်ဆဲ ကို အဝင်မခံနဲ့ အထိအခိုက်မခံမိစေနဲ့ ရင်ကွဲခြင်းကို အစားထိုးကုသ မရဘူးတဲ့လေ။ ဆရာဝန်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဤသို့ နှိုင်းယှဉ်ပြောပြ သည်က အပြစ်မလုပ်ပါဘဲ သူမကိုမှ ကိုကိုက ဆူရတယ်လို့။

“ဘာကိုဆူတာလဲ”

မျက်ရည်ဝဲသွားရပါတယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာရှိတာနဲ့ ကိုကိုက သူမကို အဘယ်မျှချစ်သလဲဆိုတာကို ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက သိခဲ့တာပါ။ မုန့်စားရင်လည်း တစ်ဝက်၊ ဟင်းစားရင်လည်း အသား တစ်တုံးကို တစ်ဝက်၊ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းစားလျှင်လည်း တစ်ခြမ်းဆိုပြီး သူမ၏ထမင်းဘူးထဲ အမြဲထည့်ပေးခဲ့တာလေ။

“ဒေါက်တာထက်အာကာဟိန်းရဲ့ကားကို စီးခဲ့တဲ့နေ့ကတည်း က ဆူခံရတာ”

“ဟယ်... ဖြစ်ရလေ ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ တကယ်ပါပဲ၊ ကိုကိုက လည်း ဒေါက်တာက ငါတို့မိုးမိမှာစိုးလို့ ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးတာပဲ။ နင် မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပါတယ် ဖြူရယ်၊ တစ်ခါတည်းပို့ပေးခဲ့တာပါလို့”

“ဒါတောင်မှပဲဟယ်”

“ကိုကိုအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ငါ့အပေါ် တော်ရုံ နှုတ်တတ်တဲ့အစ်ကိုမှ မဟုတ်တာ။ နင့်ရှေ့မှာတင် ငါတို့ကို အဆင့် အတန်းမြှင့်တဲ့သူကို မမှန်းဖို့ ဆုံးမခဲ့တာလေ”

“အေးပါဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ။ ငါတို့က ဆရာဝန်တွေ duty အတူလုပ်နေရတာ သိရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ စိုး စိတ်နေရတာလဲ မသိပါဘူး”

“စိတ်ပူလို့တဲ့”

“ဘယ်လို”

“မျက်စိတဆုံးမြင်အောင်ကြည့်ပါတဲ့ ဖြူရယ်။ ယဉ်ယဉ် လည်း စိတ်ညစ်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှာ အလုပ်ရတာ မှားများမှား မှားလို့”

“မဆိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ နောက်ဆို ဒီလိုမျိုး ကားကြီး မြင်အောင် သတိထားရှောင်လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြူတို့က အလုပ်ဝင်ကာစပို senior တွေနဲ့ရော ဒေါက်တာတွေနဲ့ပါ အလိုက် သွယ်ပေါင်းနေရတာ။ အသစ်ဖြစ်ပြီး senior တွေကို ရိုသေလေးစား ခြင်း ဘာမှမပြောလို့ မရတာ ကိုကိုသိရမှာပေါ့”

“ဒါက ယဉ်ယဉ်တို့ရဲ့အတွေးလေ။ ကိုကိုဘက်ကိုလည်း

ကြာ သိခဲ့တာမို့ ငြင်းဆန်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“အင်းလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်ပါ့မယ်”

“အဲဒါ စောစောကတည်းက ပြောရင် ပြီးတဲ့ဟာ။ ကိုယ့်
များ သူစိမ်းလို ငြင်းနေရလား”

ပါးစပ်ကလည်း ပြောရင်း ရှေ့ခန်းတံခါးကို အရင်ဖွင့်ပေး
ပြီမို့ သူမ တက်ရလေတော့၏။ ‘ဖြူ’ တက်ဖို့အတွက် နောက်ခန်းတံခါး
ကို ဖွင့်ပေးလေသည်။ အင်းလေ၊ ‘ဒေါက်တာထက်အာကာ’ နှင့်
စကားတစ်ကြိမ်လေးသာ ပြောဖူးခဲ့တာမို့ ရှေ့ခန်းမှာမထိုင်မိတာ
ဒါကိုတောင် ကိုကိုမြတ်ပြီး အဆူခံခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ကျော်ကျော်ပြောလို့လား”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကားလိုက်စီးတာကို ဆူလားလို့ မေးတာလေ”

“ကိုကိုမြတ် အဲလေ”

“ခေါ်ပါ၊ ဒီတိုင်းခေါ်နေတာပဲ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်
ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဆေးရုံမှာဆို သူများကြားရင် မကောင်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ကရုဏီကိဖို့မလိုပါဘူး ယဉ်ယဉ်ရယ်”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ယဉ်ယဉ်တို့က သာ

ဆိုတော့ ကိုကိုမြတ်တို့ ဒေါက်တာတွေကို”

“နေဦး... ကိုယ့်ကားမဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူကားစီးမိသေးလဲ”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! မေးခွန်းက ကွက်တိပါပဲလား။ ဘယ်လိုများ
များတာပါလိမ့်။ ‘ဖြူ’ က နောက်မှာထိုင်နေတာမို့ လှည့်ကြည့်မိပါက
သံသယဝင်တော့မှာလေ။ ခက်တာက ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ဆိုတာ တစ်
တစ်ခါမှ မလိမ့်ညာတတ်သည့် ကောင်မလေးဖြစ်နေတာ အမှန်ပါ
ဒါဖြင့် ဒီဒေါက်တာကို အမှန်အတိုင်းသာ ပြောရတော့မှာပါလေ။

“ကိုကိုဆူထားလို့ပါ”

“အင်းလေ... ဘယ်သူကားကိုစီးတာတွေ့လို့ အဆူခံရတာ

“ကိုကိုမြတ်လည်း ဆူရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ယဉ်ယဉ်နော်... မေးတာ လွယ်လွယ်လားကို အဖြေရှုပ်

ဘောင် မလုပ်ချင်နဲ့”

သက်ပြင်းကို ထပ်ရှိုက်မိပြန်လေ၏။ လူတိုင်းမှားတတ်ကြတာ
ပေမယ့် အခု သူမ လုပ်မိသည့်အမှားက သေးသေးလေးသေးသေး ရှိ
တာပါ။ ဒါကိုမှ ထပ်ပြောလျှင်ဖြင့် ဒီကိစ္စက အကြီးကြီးဖြစ်လာလျှင်
ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ။ ဟိုအရင်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ပါသည်

'ဒေါက်တာမြတ်သောကို' ကိုဖြင့် သိုဝှက်ဖုံးကွယ်ထားဖို့ မလိုပါ။ ဒါဖြင့် ပြောလိုက်ရမလား။ ပြဿနာတော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်။

“ယဉ်ယဉ်တို့ကို မဆူရင်တော့ ပြောပါမယ်”

“အင်းလေ”

“ဟိုတစ်နေ့က ဒေါက်တာထက်အာကာဟိန်းရဲ့ကားနဲ့ ကြီးစီးမိတာ ကိုကိုမြင်ပြီး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟိုလေ ... အဲဒါ မိုးတွေသည်းကြီးမည်းကြီးရွာတဲ့ည သူ လိုက်ပို့ပေးတာပါ ဒေါက်တာ။ ဖြူတို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာမိုးလို့ထင်တာ”

ကောင်းရော၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး 'အာကာ' က 'ယဉ်ယဉ်' နှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်ခေါ်တင်ရပါသလဲ။ မိန်းကလေးတွေကို နှစ်ယောက်ပါဘဲ ဥပေက္ခာပြုတတ်ပါသည် 'ထက်အာကာဟိန်း' က တိုင်းယဉ်' ကိုများ မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ရင်ခုန်နေပြီလား။ ဒီထက်ပတ်မှာမှ 'ရှုတိုင်းယဉ်' က သူတို့ဝါဒိမှာ duty မဝင်ရတော့တာပဲ ဘုရားရေ! ... ဒါဖြင့် 'အာကာ' နှင့် duty အတူကျနေပြီလား။

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်နေတာမို့ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါ။ 'ပါနှင့်' ဟု စကားခံထားပြီးသားမို့ ရေငုံနှုတ်ဆိတ်ရုံသာ ရှိတော့တာပဲ မဟုတ်လား။ ကံကြမ္မာက 'မြတ်သောကို' ကို မျက်နှာလွှဲတော့တာ

ဘေးနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါလျက် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တံက မယိုင်ခဲ့ပါဘဲ 'ရှုတိုင်းယဉ်' နှင့်တွေ့မှ ရင်ခုန်တတ်ခဲ့တာပါ။

“ကိုကိုမြတ်”

“အင်း”

“ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား”

“ဪ... ဟုတ်တယ်လေ။ ကျော်ကျော်က ညီမဖြစ်သူကို ညီမလိုဆူတာ ဖြစ်မှာပါ ယဉ်ယဉ်ရယ်။ ဒီညီမလေးပဲရှိတာ မဟုတ်တာ”

“ယဉ်ယဉ်ကိုရော ဖြူကိုပါ ဆုံးမတတ်တာပါ”

“ဒါပေါ့လေ”

“နောက်ဆို ကိုကိုမြတ်လည်း လမ်းကြိုမခေါ်ပါနဲ့တော့နော်”

“ဘယ်လို”

ကြည့်စမ်း! 'ကျော်ကျော်' က သူစိမ်းတွေပါမက သူ့ကိုပါ မှတ်သဘောလား။ အိမ်စဆောက်ခဲ့ပါသည် (၆) လကျော်အတွင်း လောက်ရင်းနှီးခဲ့ပါလျက် စိမ်းသက်သည့်အခြေအနေကို တွန်းလွှတ် ရတယ်လို့။ တကယ်ဆို သူနှင့် 'ယဉ်ယဉ်' က တစ်ဆေးရုံတည်း အတူလုပ်နေရတာမို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေရမှာလေ။

“ကိုယ့်ကားကိုပါ မစီးရဘူး ပြောထားလို့လား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဖြူစင်”

“ရှင် ဒေါက်တာ”

“ကျော်ကျော်ပြောတာ ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ထက် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့သူတွေနဲ့ မရင်းနှီးရဘူးနဲ့ ပြောထားတာပါ ဒေါက်တာ။ အဲဒါကို ဟိုဒေါက်တာချဲ့ကားနဲ့ ပြန်လာ တွေ့တာမို့ အဆူခံရတာပါ”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျော်ကျော်ကလည်းကူး ကိုယ်တို့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ နှစ်မလေးတွေက တာဝန်အတူတူလုပ်နေကြ တာ သိရဲ့သားနဲ့။ ဒီလိုတားဆီးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“ကိုကိုက ဖြစ်လာမှာစိုးပြီး ကြိုတားတာလို့ ပြောတာပဲ ဒေါက်တာ”

“ခင်ဖြူစင်လည်း ကျော်ကျော်ကို ယဉ်ယဉ်လို ကိုကိုပဲ ခေါ် တယ်ပေါ့လေ”

“အာ ... ဒေါက်တာကလည်း”

“ဘာလဲ ... ကျော်ကျော်နဲ့ ကြိုက်နေပြီလား”

“ဟယ်! ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ယဉ်ယဉ်ကိုတော့ ယောင်းမလို့ခေါ်တာပဲလေ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ အပေးအယူ မျှနေကြတယ်ပေါ့လေ။

ယဉ်ယဉ်ကရော သဘောတူလား”

“ကိုကိုကြိုက်ရင် ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး”

“ဟော! ... ကြားလား ခင်ဖြူစင်၊ မင်းတော့ပွဲပြီပဲ”

ကားထဲမှာ ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေတော့၏။ ‘ခင်ဖြူစင်’

အောက်မှာက ရှက်ပုံမရတာမို့ ပွင့်လင်းစွာ ပြောတတ်သည့် မိန်းကလေး နှစ် ဦး သိသာစေပါသည်။ ညီမဖြစ်သူက အစ်ကိုဖြစ်သူကို မတွန့်တိုပေ သည့် ဟိုအစ်ကိုကဖြင့် ဒီညီမလေးကို တွန့်တိုပြီး တားဆီးပိတ်ပင်နေ တာ မဟုတ်ပါလား။

“တိ!”

ကားဟွန်းသံပေး၍ သူကားကို ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်ပြီး ဆေးရုံ ဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွားတာက ‘အာကာ’ ၏ ကားအဖြူလေးပါပဲ။ ဒီလိုနောက်ဆုံးပေါ် Design ဆန်းဆန်းကားမျိုးကို ‘အာကာ’ တစ် ညောက်တည်း ဒီဆေးရုံမှာ စီးနေသဖြင့် သူမှတ်မိနေပါသည်။ အလို! တားပေါ်မှာ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ရင်း ရယ်မောပြောဆိုနေပါသည့် နှုတ်ခိုးယဉ်’ ကိုများ တွေ့သွားပါသလား။

...ည့်ဘဲ သူဖြေလိုက်မိ၏။ ခုတစ်လော 'သော်' နှင့်တောင် စကား
...ပြောဖြစ်ပါ။ ညဘက်ကြီးမွေးလူနာတွေ ရောက်လာတတ်သဖြင့်
...ဖြစ်သည့် 'သော်' နှင့် တခြား OG နှစ်ဦးပါ ညပိုင်းပြောင်း၍
...ဆင်းနေရလေသည်။ တွေ့မည်ပြောပြီးမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ယခုလို
...နေပြီလဲ မသိတော့ပါလေ။ ဘေးနားမှာ အမြဲတွဲလုပ်နေရတာက
...ကြေးမုံ' နှင့် 'ဒေါက်တာဇော်ထက်' သာရှိနေပါ၏။

(၁၃)

ရုံးခန်းထဲရောက်စဉ် Board မှာကပ်ထားပါသည့် Schedule
ကို အရင်ဆုံးကြည့်မိလေ၏။ ဒီတစ်ပတ်လုံး သူနှင့်တွဲလုပ်ရမည့်
နာရီတွေထဲမှာ 'ရှုတိုင်းယဉ်' လည်း ပါနေလေသည်။ တွေ့ကြပြီး
လေ။ သူ့ကိုတော့ ရှောင်ဖယ်ဖယ်ဖြင့် မရယ်မပြီး ဆက်ဆံပြီး 'ဖိုမြတ်
နှင့်ကျ ရယ်လို့မောလို့ပါပဲလား။ ကိုယ်က 'မြတ်သောကို' လောက်
တောင်မှ အဆင့်မရှိသလို သိမ်ငယ်သွားရတာ အမှန်ပါ။

“မနက် Round လှည့်မှာ ကိုထက်ပါတယ်နော်”

“အင်း”

'မြကြေးမုံ' က အသိပေးသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောတာကို ငြိ

အခုလည်း ဒီရောက်တာတောင် ရုံးခန်းလာတွေ့ဖို့ မပြင်ပါပဲ
'မြတ်' နှင့် လေပစ်နေတုန်းပဲလား။ နဂိုကတည်းက 'ခင်ဖြူစင်'
စကားများလွန်းပြီး လျှပ်ပျာပျာနိုင်လွန်းသဖြင့် သူနှင့် ဇယားထဲ
တော့မချဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲသူကို ကြိုမှာထားတာမို့ တော်ပါသေးသည်။
အရင်ကတည်းက သိတာဆိုပြီး ခုချိန်ထိ ပြောစရာစကားတို့က မကုန်
သေးဘူးလား 'ရှုတိုင်းယဉ်'။

“Morning အာကာ”

“အေး”

ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည်က 'မြတ်သောကို' နှင့် တခြား
အရာဝန်တွေဖြစ်ပြီး နာရီတွေက တစ်ဦးတလေမှ ရောက်မလာပါချေ။
မနက် (၉) နာရီ round လှည့်ရတော့မှာမို့ ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်
စဉ် 'ဖိုမြတ်' က Schedule ကို ကြည့်နေလေ၏။ တွေ့ပြီပေါ့လေ။

မင်းကောင်မလေးကို ငါ့ Time table ထဲရောက်နေလို့ Jealous ဝင်ရပြီပေါ့။

- “ဟာ ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”
- “ဘာကိုလဲ ဒေါက်တာရဲ့”
- “ကျစ်! ... ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”
- “မြကြေးမုံ”
- “ရှင်”
- “ဒီနေ့ ခွဲရမယ့်စာရင်းရှိလား”
- “ရှိတယ် ကိုထက်ရဲ့။ နှစ်ယောက်လား သုံးယောက်လား”

တော့ မသိဘူး”

- “သေချာအောင် ကြည့်ပေးလေ”
- “ဟုတ်ကဲ့ပါ”
- “အာကာ”

‘မြကြေးမုံ’ကို လှမ်းပြောနေရင်း အံ့ဆွဲဖွင့်ကာ သူသုံးနေတဲ့ ပစ္စည်းတို့ကို ယူ၍ စားပွဲထက် စီတင်နေစဉ် ‘ဖိုးမြတ်’ က သူ့လှေကား လာရပ်လေ၏။ Duty ဝင်ချိန်မှာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်မယူဘဲ အလေး မပါတာတွေ လုပ်မလို့များလား။ မွန်တယ်ဆိုလည်း တော်ရုံသင့်ပေါ့နော်။

“ပြော”

“မင်း Schedule ကြည့်ပြီးပြီလား”

“အေးလေ ... (၁၁) နာရီ operation ရှိလို့ lunch စားချိန် နောက်ကျလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ယဉ်ယဉ်က ငါနဲ့ပဲ duty ကျရမှာ”

“ဘယ်က ယဉ်ယဉ်လဲ”

ကဲ! မှတ်ရော၊ သိရဲ့သားနဲ့ တမင်သူက ‘ဖိုးမြတ်’ ကို မော့ကြည့်ရင်းမေးလိုက်ပါ၏။ လူစုံသလောက်ဖြစ်နေသည့် မနက်ပိုင်းမို့ အနားထဲမှာ ဆရာဝန်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာနေကြချေပြီ။ တစ်လမ်းလုံး ပျော်ရွှင်ရယ်မောလာပါသည့် ‘မြတ်သောဘုရား’ က သူ့ကို မကြည်သလို မျက်ဝန်းအကြည့်ဖြင့် မေးရတယ်လို့။ အိမ်နီးကလေးကို နာမည်ထည့်ပေးပါဟု သူတောင်းဆိုခဲ့တာမျိုး မရှိပါ။ သူ့ပျာပျာနိုင်သည့် ‘ခင်ဖြူစင်’ ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရ၍ မတွဲပေးရန်သာ ပြောခဲ့တာပါလေ။

- “ရှုတိုင်းယဉ်ကို ပြောတာလေ”
- “ဪ ... အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား အာကာ”
- “မင်းပြောတာမှ ငါ နားမလည်တာကွ။ Schedule ဆွဲတဲ့

စာရေးမကို သွားမေးကြည့်ပါလား။ အဲဒီလောက်အထိ အသေးစိတ် တွေ ငါ ဘာမှမသိဘူး”

‘မြတ်သောကို’ ၏ အကြည့်တို့က ပြောင်းသွားလေပြီ။ ဘယ် လိုလဲ။ ဒီကောင် တမင်တကာ စိန်ခေါ်တာများလား ‘အာကာ’။ သူ့နဲ့ တစ်လကျော်တွဲပြီး duty ဝင်နေပါသည့် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ နဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ အပါခေါ်ရပါသလဲ။ ကားကြိုတင်ခေါ်ရုံမျှမဟုတ်ဘဲ အခုတော့ အလုပ်ထဲမှတောင် အတူတွဲလုပ်ဖို့ စတင်နေလေပြီ။ ဒါနဲ့ ‘မြကြေးမုံ’ ရော ‘သော်’ ပါ စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိပါလျက်နဲ့ အခု တော့ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ က ဘာအကွက်ထွင်လာတာများလဲ။

“မသိဘူးလို့ မငြင်းပါနဲ့ အာကာ။ ဟိုတစ်လောကပဲ”

“ကိုထက်ရေ ... သွားကြတော့မလား”

“Ready ဖြစ်ရင်သွားမယ် မြကြေးမုံ။ နာ့စ်တွေ ခွဲရမယ့် patient ကို ဘာမှမစားဖို့ ပြောထားရဲ့လား မသိဘူး”

ကြည့်စမ်း! ‘မြကြေးမုံ’ ကပါ ‘သော်’ လိုပင် တရင်းတနှီးနဲ့ ‘ကိုထက်’ ဟုခေါ်နေပါရောလား။ ‘သော်’ နှင့် သိပ်မတွေ့ဖြစ်ချိန်က ဒီလောက်အထိ ရင်းနှီးစွာ ခေါ်နေတတ်ကြပြီပေါ့လေ။ မျက်နှာမှ ခါတိုင်းလိုပင် အပြုံးမတွေ့ရသလို ဂျစ်ကန်ကန် မှန်ကုပ်ကုပ်ပုံစံမျိုး ဒီပုံစံကိုတောင်မှ မိန်းကလေးတွေက နှစ်ခြိုက်နေကြပါသလား။

“အာကာ”

“အရေးမကြီးရင် နောက်မှမေးပါလား မြတ်ကို။ ငါ round ကြည့်ရတော့မယ်။ သွားစို့ မြကြေးမုံ”

နားကြပ်ကိုပင်ယူ၍ ခုံမှထရပ်ကာ ‘ဖိုးမြတ်’ ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ ခဲ့။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီကောင်မလေးက ဒင်းအတွက် ဘယ်လောက်များ အရေးပါလို့ပါလဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနှင့်များ သူ့ကို ရန်သူလို ကြည့်ပြီး လေသံမာနှင့် မေးရတာပါလိမ့်။ ငယ်သူငယ်ချင်းထက် သူ့စိမ်း ကလေးက ပိုအရေးကြီးနေပါသလား။

“နာ့စ်မူလေး။ ရှုတိုင်းယဉ်”

“လာပါပြီ မမ”

“ရှုတိုင်းယဉ်ရော”

“သန့်စင်ခန်း ခဏ”

“နေပါစေ မြကြေးမုံ။ သူ့ဘာသာ လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြာတယ် သွားကြမယ်”

“နာ့စ်တွေက အရင်ကြိုပြီးလာခေါ်ရမယ့်စည်းကမ်းရှိတာ မသိဘူးလား။ သူ့ကိုမပြောထားဘူးလား။ ဟိုမှာ ဒေါက်တာ စိတ်တို တဲ့”

“သိပါတယ် မမ၊ ပြောထားပါတယ်။ လက်ဆေးချင်လို့ဆိုပြီး”

ခဏထွက်သွားတာပါ”

Lift ရှိရာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့စဉ် အနောက်မှ အပြေးအလွှာ လိုက်လာပါသည်။ ခြေသံကို ကြားရလေ၏။ Lift ထဲဝင်ရင်း ။ မှဲပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ ‘ခင်ဖြူစင်’ တုန်းက ဖြင့် သူ့အကြောင်းကြိုသိပြီး အနားကို အမြန်ရောက်ရတာ မဟုတ် လား။ တစ်ယောက်ကို ပိုသာပေးသည့် အလုပ်မျိုးက ‘ထက်အားက ဟိန်း’ ထံမှာ မရှိပါလေ။

“ခဏလေးပါ ဒေါက်တာ။ ဟိုမှာ ရှုတိုင်းယဉ်လာနေပါပြီ”

“ကျေးဇူး”

“ဝန်ထမ်းအသစ်ဖြစ်ပြီး senior တွေက ပြန်စောင့်နေရတာ သဘာဝမကျဘူး ရှုတိုင်းယဉ်။ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

“ဟုတ်!... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

Lift တံခါးပိတ်စဉ် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေ၏။ မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် သူ့ဘေးမှာ ခပ်ယိုယိုလေးရပ်လိုက်ပါသည့် သူ့ထံ သနပ်ခါးနံ့သင်းသင်းလေးကို ရှုမိတာမို့ အသက်ရှူတာကို အောင့်ထာ လိုက်ရပါသည်။ သူ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ညာဘက်မှာရပ်နေပါသည့် ‘မြကြေးမုံ’ ပင် ဘာစကားမှ အပိုမပြောရဲပါချေ။

“List ဝါလာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာပါ”

“ဒီ room က စဝင်မယ်။ အရေးကြီးတဲ့ patient တွေမို့”
သူက ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမည့်လူနာ list ကိုပြောပြီး special room ထဲသို့ အရင်ဆုံးဦးဆောင်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ သူ့ခွဲရမည့်လူနာ ဆွဲကို ဦးစားပေး၍ အရင်ကြည့်စဉ် လိုအပ်သမျှကို ‘မြကြေးမုံ’ အပါ အလိုက်တသိ ပြောပေးလေသည်။ သူ့အပေါ်မှာ ‘မြကြေးမုံ’ အ ‘သော်’ ထက်ပင်ပိုပြီး အလိုက်တသိဖြင့် ပြောတတ်နေသလိုပါပဲ။

“အန်ကယ် ဘာမှစားလို့မရဘူးနော်။ ရေပါသောက်လို့ မရ

ဘူး”

“ရေဆာတုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ရေဆာရင် nurse က နှုတ်ခမ်းကို ရေထွတ်ပေးပါလိမ့်မယ် နှင့် ဝှမ်းရေဆွတ်ပြီးပေါ့”

“အကြာကြီးပဲလား”

“မကြာပါဘူးရှင်၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ဒီမနက် (၁၀) နာရီမှာ operation စလုပ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အားတင်းထားနော်။ ဘာမှ မစိုးရိမ် မိနဲ့။ ဒီမှာ ဆရာဝန်တွေရော ဆေးတွေရော ဆေးရုံပစ္စည်းတွေပါ အားလုံးအပြည့်အစုံ ရှိပြီးသားပါ။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဒေါက်တာပဲ ဦးဆောင် ခြံ ခွဲစိတ်ပေးပါ့မယ်”

“ဒေါက်တာက ဒေါက်တာထက်အာကာဟိန်းပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အားကိုးပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ BP ချိန်ပေးပါ နော်မူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“အားပြည့်နေရင် Drip ချိတ်ပြီး ခွဲခန်းဝင်လို့ Ok ပါတယ် အန်ကယ်။ ဟိုဘက်က patient ကြည့်ရဦးမှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

Nurse နှစ်ယောက် ဝါလာပေမယ့် senior ဖြစ်သည့် ‘နော်မူလေး’ ကိုသာ တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ထောင့်ဆုံးခုတ်တင်မှ လူနာကြည့်ရန် သူ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဒီလူနာက အထက်တန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြီး အူအတက်ဖြစ်ရန် ရောက်လာတာမို့ သိပ်အရေးမကြီးဘူးလို့ ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့တာမျိုး ရှိ မရှိ ခဏမျှ စစ်ဆေးပြီးစဉ် ‘နော်မူလေး’ ရောက်လာတာမို့ ဒီကလေးကိုပါ checking လုပ်ခိုင်းလိုက်ရမည်။

“ဇော်ထက် ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်ပြီထင်တာပဲ ကိုထက်ရဲ့”

“ဒါဆို ခဏနေ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဖို့ ပြောထားလိုက်ပါ မြကြေးကိုယ် ခဏလောက်နားချင်လို့ please!”

“ရပါတယ် ကိုထက်ရဲ့။ မြပြောထားလိုက်ပါမယ်”

“ဒါနဲ့ ဒီလကုန် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ပြန်ရောက်မှာ သေချာတယ်”

“ဟဲ့”

“ပြောနေတာပဲလေ။ ကိုထက်က ပိုသိမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး”

“အား”

“ဒက်ဒီနဲ့ သိပ်စကားမပြောဖြစ်ဘူး မြကြေးမုံရဲ့။ ဒါကြောင့် သေချာလား မေးတာ”

“ကိုထက်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်နေသလိုပဲ”

“အင်း”

Round လှည့်တာပြီးနေပြီမို့ corridor မှာ ဆက်လျှောက်ခိုင်း စကားပြောခဲ့ကြပါ၏။ သူတို့နောက်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်ပါလာသည့် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ကို မည်သည့်စကားမှ လှည့်မပြောမိပါလေ။ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’၊ ‘ဖိုးမြတ်’ ကိုသာ လူရာသွင်းပြီး ခိုင်းနီးပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာပြုချင်တာမို့ အလိုက်တသင့်နေပေးတာပါ။ မင်းအလှည့်မှာ နေသာတိုင်သာ ဖြစ်ပါရဲ့လား။

“ကိုမြတ်နဲ့ ဘာပြဿနာဖြစ်တာလဲ”

“အလကားပါကွာ။ အရေးမပါတာတွေကို စာရင်းထဲ ထည့်ပြောချင်နေတာ။ အချိန်ပုပ်ပါတယ်”

“ဟယ်... ကိုထက်ကလည်း သူငယ်ချင်းကို”

“သူငယ်ချင်းပေမယ့် သူ့နဲ့ကိုယ်က စိတ်ကမှ မတူတာကို မြဲကြေးမုံရဲ့”

“အကြိုက်မတူတော့ ရန်သူမဖြစ်ဘူးပေါ့ ကိုထက်ရယ်”

“အင်းပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုပဲ တွေးရမှာပေါ့။ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းကို ပြိုင်ဘက်လို့ သဘောမထားပါဘူး မြဲကြေးမုံရယ်။ ဒီကောင်က တစ်မျိုးဖြစ်နေတာမို့ပါ”

သူက ရုတ်တရက်သတိရသွားပြီး ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ လိုက်ပါ၏။ နောက်မှလိုက်ပါလာသည့် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ က သူ့ကြော့အမြန်ရပ်လိုက်ပေမယ့် ဘေးတိုက်ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည့် သူ့လက်မောင်းကို ဝင်တိုးမိလေတော့သည်။ ကွယ်ရာမှာ အတင်းတော့မျိုး မဟုတ်သော်ငြား ဒီစကားတွေကိုတော့ ‘ဖိုးမြတ်’ ကို မကြားစေချင်ပါလေ။

“အမလေး!”

“လမ်းလျှောက်ရင်း အိပ်ငိုက်နေလား”

“မဟုတ်၊ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“စိတ်ကို စုစည်းထားစမ်းပါ။ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရပါမယ်။ စိတ်က လူနဲ့မကပ်ဘဲ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ”

စူးခနဲကြည့်ပြီး ဆူသလို ပြောလိုက်မိသဖြင့် ‘မြဲကြေးမုံ’ပင် သူ့ကို အံ့ဩသွားသည့်နှယ်ပါ။ သူမ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တို့ သွားတာကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး lift ရိုရာဆီသို့ ခြေလှမ်းကျ ခြည့် ဆက်လျှောက်လိုက်မိပါသည်။ မျက်နှာကို တမင်တကာ မာကျောထားပေမယ့် ရင်ထဲ မကောင်းတာကိုဖြင့်။

(၁၄)

ခွဲစိတ်ခန်းမှထွက်စဉ် ရင်ထဲမှအလုံးက သိပ်မကျသလို သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်မိပေမယ့် အခုချိန်ထိ နောက်ကျိနေပါသလို စိတ်က မကြည်လင်သေးပါချေ။ သန့်စင်ခန်းထဲ သူရှိနေချိန်မှာ တံခါးပွင့်သွားသလို လုံချည်အနီရောင်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေ အထဲရောက်လာပြီးမှ ပြန်လှည့်ထွက်ရန်ဖြင့် လိုက်ပါသည့် ခြေထောက်ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ကျစ်! ... ဝင်လာလေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆေးရုံတာ ဆေးမှပေါ့”

“ဟို ဟို”

“ဘာလဲ ... ကိုယ်ရှိနေလို့ မလာချင်တာလား ဂ္ဂတိုင်း”

“ရှင်!”

“အခုပဲ cleaning ပြီးတော့မှာပါ”

သူ့လှည့်ပြောလိုက်မှပင် မရဲတခဲဖြင့် အနီးသို့ရောက်လာလေ။ သူမနှင့် ခွဲခန်းစဝင်ရစဉ် ‘ခင်ဖြူစင်’ ထက်ပိုပြီး တော်သလို ဘာဘိမြင်သည့် special nurse ဖြစ်မှန်းသိသာစေပါသည်။ ပုံမှန် ကြာချိန်ထက်ပင် စော၍ အလုပ်ပြီးပြောက်တာကိုတော့ ကျေနပ်မိလေ။ သို့သော် ရင်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်နေခြင်းကဖြင့် လျော့မသွားပါချေ။

“အရင်ကရော ဒီလိုမျိုး experience ရှိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့များ child ဘက်ကို ဘာလို့ပါသွားရတာလဲ။ ကိုယ် ကျွမ်းကျင်တဲ့လိုင်းကို ရွေးတတ်ရမှာပေါ့ ဂ္ဂတိုင်းယဉ်။ ဘယ်အလုပ်မဆို confidence ရှိမှ ဒီအဆင့်ထက် ပိုမြင့်တဲ့နေရာကိုရမှာ ဖြစ်သလို ဆိုက်သင့်တဲ့နာမည်နဲ့ အောင်မြင်မှုကိုရမှာ”

“ဟင်”

ငုံ့ကြည့်ရင်းပြောလိုက်ပါသည့် သူ့စကားကြောင့် လက်ဆေး နေလျက်မှ သူမ မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ အလို! ဒီမျက်ဝန်းတွေ ဒီလောက်လှပသည့် မျက်ဆံနက်တို့က သူမထံမှာရှိနေပါသလား။ အစ်ချိန်က ခုန်ခဲ့ဖူးပါသည့် နှလုံးသားက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အခုန်မြန် လာသလို အသံပင်ကျယ်လာလေတော့သည်။

မဟုတ်ဘူးနော်၊ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီကောင်မလေးကို မျက်စိကျလို့ မဖြစ်ပါလေ။ ဒီလို ရုပ်ရည်လေးလှပရုံနှင့် ဒီရင်ဘတ်ကြီးက လှုပ်ခတ်စရာလိုပါသလား။ ဒီနဖူး၊ ဒီမျက်ဝန်း၊ ဒီနှာတံ၊ ဒီနှုတ်ဆံ၊ ဒီမေးဖျား၊ ဒီမျက်နှာသွယ်ကျလှပပုံနှင့် ဒီလည်တိုင်လှလှလေးလေးတို့ သူ့နှလုံးသားကို ဒီပုံစံအတိုင်း နောက်ထပ် တစ်ဖန်ခန့်ပေါက်လာမိတယ်လို့။

မင်းတော့ မကြာခင် ရူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ 'ထက်အားကောင်း' ကိုထက်"

"ဟာ! ကျစ်!"

လက်သုတ်နေပါသည် ပဝါက ခြေဖျားထက် လှေကားပေါ်ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ သူမက အလိုက်တသိဖြင့် ကောက်ယူ၍ နှုတ်ပြန်ပေးစဉ် သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်လာပါသည် 'မြကြေးမုံ' နှင့်တိုက်တော့သည်။ အလို! သူနှင့် ဒီနာရ်မလေး အကြည့်ဆုံသွားတာကို မြင်သွားပါသလား။ ရင်ထဲမှာ ပူခနဲဖြစ်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်က ကြီးသွားမိ၏။

"Lunch စားကြစို့လေ။ အချိန်တောင် အတော်လင့်နေပြန်တာကိုလွန်စွာစိတ်ဝင်စားနေတာပေါ့။ နေ့လယ် (၁) နာရီထိုးတော့မယ်။ ကိုယ်လည်း ဆာလှပြီ"

"ဒါဆို ကိုထက်သွားနှင့်လေ။ မြ cleaning လုပ်ပြီးရင် ဝင်လာပါမယ်"

"Ok!"

သွားသင့်လေပြီ။ သူ ခြေလှမ်းရွေ့လိုက်သော်ငြား သူမက မလာပါချေ။ သန့်စင်ခန်းထဲမှာ 'မြကြေးမုံ' နှင့် စကားတီးတိုးနေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အားလုံးလိုလို နေ့လယ် (၁၂) နာရီထက်နောက်မကျခင် lunch စားလေ့ရှိကြတာမို့ operation ဝင်ကြသည့် ဆရာဝန်တွေနှင့် နာရ်တွေသာ ထမင်းစားနောက်ကျကြမှာပါ။ နားနေခန်း (ရုံးခန်း) မှာ phone ဝင်ယူရန်အတွက် ပြန်ဆင်းခဲ့ရလေသည်။

ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်လိုက်ရင်း တစ်ယောက်၏လက်မောင်းကို ထိခံခဲ့ ထုလိုက်ကြသည်က သူ့ရှေ့မှ သူ့နာပြုအုပ်စုပါပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း စကားမောင်ဖွဲ့နေသည်က 'ခင်ဖြူစင်' သာဖြစ်နေလေ၏။ နေ့လယ်ချင်းဖြစ်တာတောင်မှ သူမနှင့်အတော်ကွာခြားသည့် စရိုက်ပါပဲ။ ဒါဖြင့် သူနှင့် 'မြတ်သောကို' ကရော မကွာခြားလို့လား။

ရုံးခန်းမှာ ဘယ်ဆရာဝန်မှ မရှိတာမို့ သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်ကာ phone ကို ယူလိုက်ပါသည်။ Duty coat ကိုချိတ်ဖြင့် ချိတ်ခဲ့ပြီး နောက် lunch စားရန်အတွက် ပြန်ထွက်လိုက်ပါ၏။ Lift ရှိရာဆီ လျှောက်လိုက်စဉ် စကားပြောရင်း သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လျှောက်

လာနေသည်က 'မြကြေးမုံ' နှင့် သူမပါပဲ။

“ဪ... ကိုထက် မဆင်းသေးတာလား”

“Phone ယူနေလို့”

“ဒါဆို သွားကြမယ်လေ။ ရှုတိုင်းယဉ်လည်း အတူလိုက်ပါလား။ နော်မူလေးက ဟိုဘက်အုပ်စုနဲ့ သွားစားနှင့်နေပြီ”

“ရပါတယ် မမ”

“တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ အဖော်ရှိအောင် ခေါ်တာပါကွယ်၊ လာပါ”

သူမက မငြင်းဝံ့တော့ဘဲ သူတို့ဘေးမှပါလာသလို lift ရှိလမ်းချိုးဘက် ဆက်၍လျှောက်စဉ် lift ထဲမှထွက်လာပါသည်။ ဆရာဝန်တွေထဲမှ 'မြတ်သောကို' ပါ ပါလာလေ၏။ ခါတိုင်းလိုမျိုး မျက်နှာထက် အပြုံးကမပါသလို သူ့ကိုကြည့်သည့်အကြည့်က ခပ်စူးပါပဲ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေကို အနည်းငယ်မျှသာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး lift ထဲဝင်လိုက်ပါသည်။

“အမေ!”

“ကျစ်!... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

Lift အဝင်မှာ ခလုတ်တိုက်လျက် သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာသည့် “ရှုတိုင်းယဉ်” ကြောင့် လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်၍ ထိန်းပေး

တက်ရလေ၏။ 'မြကြေးမုံ' က lift ခလုတ်နှိပ်နေတာမို့ သူနှင့် ရှုတိုင်းယဉ် နီးကပ်သွားတာကို မမြင်လိုက်ပါ။ 'သော်' သာဆို မည်သို့ ခေါ်လိမ့်မည်နည်း။ နှစ်ယောက်တည်း အတူသွားချင်၍ 'ရှုတိုင်းယဉ်' ထမင်းအတူစားဖို့ပင် ခေါ်မည်မထင်ပါလေ။

“ဒီနေ့ ချဉ်ပေါင်နဲ့မျှစ်ကြော်တာ ရှိတယ်တဲ့၊ ကိုထက် ကြိုက်ပဲ”

“ဒီလောက်နောက်ကျမှ စားရတာ ကျန်ပါမလား၊ စဉ်းစားနည်း”

“ကျန်မှာပါ ကိုထက်ရဲ့၊ အများစုက အချဉ်ကြောက်လေ့ရှိတာကို”

“အင်း”

“ရှုတိုင်းယဉ်ကော ကြိုက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ယဉ်ယဉ်တို့မိသားစုက ဟင်းသီးဟင်းရွက် အများဆုံးကြိုက်ပါတယ် မမ”

“ဟုတ်လား၊ မိသားစုသုံးယောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဖေမရှိတော့ဘူးဆိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေက ယဉ်ယဉ် မူလတန်းတက်တဲ့နှစ်မှာပဲ

Accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဖြစ်ရလေ၊ ဒါဖြင့် အစ်ကိုရှိတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယဉ်ယဉ်လို ချောမှာပေါ့လေ”

“အဟင်း... ကိုကိုက ညှိပါတယ် မမ။ ယောက်ျားပီသတဲ့ ပုံပါ။ မချောပါဘူး”

“ယောက်ျားလေးဆို ညှိမှတဲ့။ အစ်ကိုကဘာလုပ်သလဲ”

“ဆောက်လုပ်ရေးမှာပါ”

ကြည့်စမ်း! ယောက်ျားလေးဆို ညှိမှသဘောကျတာလဲလား။ အာရုံထဲရောက်လာသည်က ‘ဖိုးမြတ်’ ဖြစ်နေတာလေ။ သူက ခပ်ဖြူဖြူမို့ သဘောမကျကြတာပေါ့။ ကြည့်စမ်း! ‘မြကြေးမုံ’ ထို ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ကရော ဘယ်လို colour ပျိုးနဲ့ အမျိုးသားကို နှစ်သက်တာပါလဲ။ သူကရော အသားဝါဝါလင်းလေးနှင့် လှပါပသည့် ကောင်မလေးကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဒီရင်ဘတ်ထဲမှ ရင်ခုန်သံက မြည်ဟီးပြီး ခုန်ရတာပါလိမ့်။ ထူးဆန်းလိုက်တာနော်။

“ဒေါက်တာမြတ်သောကိုနဲ့ ရင်းနှီးတာ ကြာပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယဉ်ယဉ် အထက်တန်းမရောက်ခင်တုန်းကတည်းကပါ”

“ဟုတ်လား၊ မမတော့ စပ်စုမိပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ် မမရယ်”

“တစ်နေ့နေလို့ လေသံမထွက်တဲ့သူကို လေများအောင် ချစ်နေပြီးတော့ အခုမှ သတိထားမိလား”

“ကိုထက်ကလည်းလေ၊ မြက ခင်မင်ရင်းနှီးလာအောင်လို့ ချစ်တာပါနော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စပ်စုတာက စပ်စုတာပဲလေ။ ခေါင်းစဉ်မှ ပြောင်းတာ”

“ကြည့်!”

မြေညီထပ်ရောက်ပြီမို့ lobby ထဲမှထွက်လိုက်ရင်း စားဖိုဆောင်ဘက်သို့ ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ Operation နှစ်ရပြီးမှ ခုနဲ့သဖြင့် သူတို့သုံးဦးသာ သီးသန့်ဖြစ်နေတော့တာပါ။ နော်မူလေး အုပ်စုပင် ထမင်းစားပြီး၍ အပြန်လမ်းမှာ ဆုံကြလေသည်။

“ကုန်ပြီ ယဉ်ယဉ်ရေ”

“ရှိတာနဲ့ပဲ စားရမှာပေါ့ မနော်ရယ်”

“အသည်းအမြစ်တွေတော့ အများကြီးရှိပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လား”

“သွားပြီ ရှုတိုင်းယဉ်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မနော်”

သူနာပြုတွေတောင်မှ သူမကို ချစ်ခင်ကြပါသလား။ ရောက် တာမှ ဘာမှမကြာသေးပါဘဲ ဒီလောက်အထိ ရင်းနှီးနေကြပြီလား။ ‘မြကြေးမုံ’က သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သဖြင့် သူမကို ငဲ့ကြည့်နေရာမှ အမြန်အကြည့်လွှဲလိုက်ရပါ၏။ ဆံနွယ်တွေကို အုပ်လုံးသိမ်း၍ ဆံထုံး လေး ထုံးထားတောင်မှ ရင့်မသွားပါဘဲ ပို၍ယဉ်ပြီး အမည်နှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေပါသည့် မိန်းကလေးပါလေ။

အဆောင်ထဲရောက်နေပြီမို့ steel ပုံစံပန်းကို ယူ၍ ဟင်းချို ပန်းကန်လုံးကိုပါ ယူလိုက်ပါသည်။ ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံစီယူရမှာမို့ သူ့ထံ သုံးစုံယူလိုက်မိ၏။ ဟင်းတွေထည့်ပြီးမှ ထမင်းထည့်ရမှာမို့ ရှေ့မှာရှိနေသည်က ‘မြကြေးမုံ’ ဖြစ်နေပြီး သူမက နောက်ဆုံးမှာရှိကာ သူက အလယ်မှ လျှောက်နေတာပါ။ ‘မြကြေးမုံ’ က ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ကြက်အသည်းအမြစ်ဟင်းကို ခပ်ထည့်နေလေသည်။

သူက ဂေါ်ဖိပန်းပွင့်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်နှင့်မျှစ်ကြော်၊ ငါးခြောက် အစပ်ကြော်တို့ကို နည်းနည်းစီထည့်ကာ ပဲဟင်းချိုကို နှစ်ဇွန်းထည့်ပြီး ထမင်းကို အနေတော်သာ ထည့်ပြီးမှ စားပွဲရှိရာဆီ ယူလာပြီး တင် ထားလိုက်ပါသည်။ ရေသန့်စက်ရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပြီး ရေသန့်ဘုတ် ဖြင့် ရေထည့်ခဲ့ပြီးမှ steel ခွက်သုံးခုဆေး၍ ယူလာခဲ့၏။

“Thanks! ကိုထက်”

“ယဉ်ယဉ်က အငယ်ဖြစ်ပြီး လုပ်ပေးရမှာ”

“ရပါတယ်”

“ဒါမျိုးက ကိုထက်ရောက်မြတ်ပါ လုပ်ပေးနေကျပါ ရှုတိုင်း ထည့်ရယ်။ အနေအခက်ပါနဲ့။ ဟောတော်! တိုင်ပင်ပြီးများထည့်လာကြ သလား”

‘မြကြေးမုံ’၏ဘေးခံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည့် သူမ ပုံစံခွက် ဆံမှာလည်း သူထည့်လာသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။ သူက နှုတ်ကတည်းက အသားသိပ်စားလေ့မရှိတာမို့ ‘မြကြေးမုံ’ ဖြစ်ဖြစ် ‘သော်’ ဖြစ်ဖြစ် သူပန်းကန်ထဲ အသားနှစ်တုံးခန့် ထည့်ပေးလေ့ရှိတာ ပြီးပယ်ပေးတာ) ကိုသာ စားဖြစ်လေ၏။ အခုလည်း ‘မြကြေးမုံ’က နှုတ်ဖြင့် အသည်းအမြစ်ထည့်လာတာကို ထည့်ပေးရင်း ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

သူမမျက်နှာမှာ အံ့ဩရိပ်ထင်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ အသည်းအမြစ် သီးသန့်ထည့်ပေးလိုက်တာကိုများ တစ်မျိုးထင်သွား လေမလား။ ယူသည့်လိုင်းလည်းတူ ခွဲခန်းဝင်လည်း အများဆုံးတူပြီး lunch စားချိန်မှာပါ အတူစားဖြစ်သည့် သူနှင့် ‘မြကြေးမုံ’ ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်ချင်စရာလေ။

“မြနဲ့ထက်အာကာ”

“လာလေ ဇော်ထက်ရဲ့၊ စားပြီးပြီလား”

“အေး... ငါတို့တော့သေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“Accident ဖြစ်ပြီး အခုပဲ patient တွေရောက်လာလို့”

“ဘာ!”

“အရေးကြီးလူနာတွေချည်းပဲ။ Night ပါ ဆက်ဆင်းရန်နီးပြီ”

“ဟယ်!... ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်နှယောက်တောင်ပါလာလို့လဲ”

“ဘုရားဖူးထွက်ပြီး ပြန်လာတဲ့ကားနဲ့ တိုက်တာတဲ့။ VIP ကားက မိသားစုရောပဲ”

ထမင်းစားတာကိုရပ်လိုက်ရပြီး ထရပ်လိုက်ရသည်က သုံးဦးစလုံးပါပဲ။ စားနေပါသည့် ထမင်းပင် ဘယ်ချောင်ရောက်သွားသလဲ မသိတော့ပါ။ ထမင်းပုံစံခွက်သိမ်းဖို့ပင် အချိန်မရတော့တာမို့ စားဖို့ဆောင်မှ ဝန်ထမ်းတွေပင် လာသိမ်းပေးလေသည်။ ‘ဇော်ထက်’ နှင့်အတူ ကုသဆောင်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်ခဲ့ရလေတော့၏။

(၁၅)

“ဘုရား! ဘုရား!”

Ambulance တွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရောက်လာတာကို တူ၍ တွန်းပေးလိုက်ရပါ၏။ ဒါမျိုးက အစိုးရဆေးရုံတွေသာပို့ရပြီး ချမ်းသာသည့် မိသားစုဝင်တွေကဖြင့် ဒီလို ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကို တမင်ရွေးလာကြတာပါ။ VIP မိသားစုလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် မသွားကြဘဲ မှန်လုံစုငှားပြီးစီးကြတာ ထင်ပါရဲ့။

‘မြကြေးမုံ’ က ရင်ဘတ်ဖိ ဘုရား‘တ’ လိုက်ပြီး တခြားထရော်လီကို ကူပေးနေပြီမို့ သူက အသက်ကြီးသည့် လူနာကိုရွေး၍ တူလိုက်ပါသည်။ အရေးပေါ်ကုသဆောင်မှာ ကူ၍ စမ်းသပ်ပေးပြီး

operation လုပ်ဖို့လိုအပ်မည့်လူနာကို သေချာအောင် စစ်မေးရမည်။

“ကလေးလူနာတွေပါတာတောင်မှ မြတ်ကို မလာသေးလား”

“ဟိုလေ ... အကြောင်းမကြားရသေးလို့”

“စာရေးလုပ်နေပြီး နီးနီးကြားကြားနဲ့ လာဘ်မြင်ရမှာပဲ မြန်မြန်ခေါ်လေ၊ အားတဲ့ဆရာဝန်တွေ အကုန်လုံးကိုခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“နှစ်တွေ ဘယ်ပျောက်နေလဲ”

“လာနေပါပြီ ဒေါက်တာ ... အကုန်အပေါ်ထပ် ရောက်လို့”

“ဒီလောက် Emergency ဖြစ်နေတာတောင် အသံမကြားဘူးလား။ အနောက်ဆောင်ရောက်နေတဲ့ ငါတို့တောင် အရောက်တယ်။ ကျစ်! ဒါက ခြေထောက်ကျိုးသွားတာ။ အရိုးအခြေဌာနကို ပို့၊ မြန်မြန်”

တစ်ယောက်ကိုစစ်ပြီးသည်နှင့် ခုတင်ထက် နောက်ဆောင်ရောက်လာပါသည် လူနာကို ကြည့်ရပြန်လေသည်။ ဆယ်နှစ်ကလေးက နာသည်ဆိုပြီး အော်သိုနေကာ ဘာအော်ရာမှ မတွေ့ရသေး

စိုးရိမ်ရပြန်ပါသည်။ ဒဏ်ရာမမြင်ရလျှင် ကိုယ်တွင်းသွေးယိုတာမျိုး ဖြစ်တတ်လို့ပါပဲ။

“ခေါင်းထဲက နာတာလားသား”

“အီးဟီးဟီး ... ဟုတ်!”

“ဦးဦးလက်ချောင်းကိုကြည့်ပါ၊ ဘယ်နှချောင်းလဲသား”

“နှစ်ချောင်း ... ဟုတ်ဖူး သုံးချောင်း”

“စိတ်မပူနဲ့နော်၊ တတ်မှန်နိုက်ကြည့်ရင် ကုလို့ရတယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒေါက်တာ”

“တတ်မှန်ခန်း အရင်ပို့လိုက်ပါ။ အာရုံကြောထိခိုက်သွားတာ”

အနားမှာရှိနေပါသည့် Male Nurse ကိုလွှဲခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောင်းရန် ကြည့်လိုက်စဉ် သူ မျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးက ‘ရှုတိုင်းယဉ်’၏ လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲဆုပ်ထားသဖြင့် အော်သံတို့ဖြင့် အလန်တကြားပါပဲ။ သူမက လက်ကို ဖြုတ်နေပေမယ့် သွေးရူးသွေးတန်းအမျိုးသမီးက လွှတ်မပေးပါချေ။

“အစ်မရယ် ... လက်ကိုလွှတ်ပါ။ ကျွန်မ စမ်းသပ်လို့ မရဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လည်ပင်းမှာ တစ်ခုခုစိုက်လာတာပါ ဒေါက်တာ”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား! တစ်ယောက်လောက် ခဏလေးပေးပါ”

“လာပါပြီ ဒေါက်တာ”

“ဘယ်သူ ကျစ်! ဒီနားကိုဖိထားပေးပါ ခင်ဖြူစင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မလွတ်လိုက်နဲ့နော်၊ လွတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သွေးကြောပေါက် သွားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူက သူမလက်မောင်းကို အတင်းကြီးဖျစ်ညှစ်ကိုင်ထားသည့် လူနာ၏လက်ကို အားဖြင့် ဖြေပေးလိုက်ရလေ၏။ သန့်ရှင်းသော လုပ်ပေးတာကို သူမက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် လုပ်ပေးလေသည်။ ဒီလူနာက သွေးလွန်ပြီးသေသွားဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပိုများသဖြင့် ခွဲခန်းထဲရော်လီကို အမြန်တွန်းလျက် ခေါ်ခဲ့ရပါ၏။

“ရလား ကိုထက်”

“နေနေ၊ မြ ရတယ်၊ ကိုယ် နှာစုံနှစ်ယောက်နဲ့ပဲ လုပ်လို့လိမ့်မယ်”

သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကို လွှဲပေးရမှာမှန်း သိပေမယ့် အချိန်ဆိုတော့သဖြင့် အသေးစားကုသမှုကို သူပင် ဦးဆောင်၍ လုပ်လိုက်ရပါသည်။ သွေးကြောပြတ်သွားတာကို ဆက်ပေးစဉ် အရေးသိပ်မကြီးသည့် သွေးကြောအသေးမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ လူနာသက်သာသွားပြီမို့ နှုတ်ခန်းမှထုတ်ပေးစဉ် နောက်ထပ်လူနာတွေ ရောက်လာသဖြင့် ပြီးသည့် လူနာကိုသာ လွှဲပေးလိုက်ရပြီး အရေးပေါ်လူနာတွေကို ဆက်ခွဲစိတ်ပေးရလေတော့သည်။

သွေးလို၍ အပြေးအလွှား ရှာကြတာက အရေးတကြီးမို့ ဆေးရုံတစ်ခုလုံး ဆူညံနေပါ၏။ ဒီရက်မှာမှ တကယ့်ကို အလုပ်ရှုပ်သည့်နေ့ရက်ပါပဲလား။ ခွဲစိတ်ခန်းနှစ်ခုလုံးမှာ မနားမနေ ခွဲစိတ်ပေးနေသလို ဆရာဝန်တွေပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကုန်တာအမှန်ပါ။ Junior ဆရာနှင့်အတူ အရေးပေါ်ဌာနမှာပါ ကူညီအားဖြည့်ပေးနေရသဖြင့် နေ့လယ်စာပင် လွတ်ကုန်ကြတော့တာလေ။

အခြေအနေ တည်ငြိမ်သွားမှသာ ဗိုက်ထဲဟာနေတာကို ဆတ်ရသွားပါ၏။ ဗိုက်ဖြည့်ရတာထက် တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နေတာကို ရေအံ့ရင်ချိုးဖို့ကိုသာ ပြင်ဆင်မိတော့တာလေ။ သူတို့တွေက Night duty လည်း လိုအပ်သလို ဆင်းရသဖြင့် အဝတ်အစားအပိုထားတတ်သလို ကားထဲမှာလည်း မာမိက အမြဲ အပိုတစ်စုံထည့်ပေးလိုက်လေ

ရှိလေသည်။

“ကိုထက်ရေး ဘာစားရမလဲမသိတော့ပါဘူး။ အချိန်လေး အတော်လင့်နေပြီ”

“စားတာထက်၊ ကိုယ်က ရေချိုးချင်နေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ချိုးလေ။ ခြံက အခုလေးတင်ချိုးပြီးတာ”

“ဒါဖြင့် စောင့်ဦးနော်။ ထမင်းတော့မစားဖြစ်ဘူးထင်တာ တစ်ခုခုမှာပြီး စားကြတာပေါ့”

အချိန်က စကောစကမို့ နေ့လယ်စာကျော်ပြီး ညနေ ဖမိသည့် ကြားအချိန်ပါ။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ရုံးခန်း ပြန်လာပြီး အပြင်ဆိုင်မှ ကော်ဖီနှင့် မုန့်မှာစားရန် phone ဆက်စဉ် ရုံးခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားပါသည့် သူမတို့အုပ်စုကို လှမ်း လိုက်ရလေ၏။ နေပါဦး။ ဟိုကောင်မလေး ရေချိုးပြီးရဲ့လား။ လက် ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ဖို့ သတိပေးရဦးမှာလေ။

“ရှုတိုင်းယဉ်”

“ရှင်!”

“ခဏ”

တံခါးဝမှ မေးဆတ်ပြု၍ ခေါ်လိုက်ပြီး phone ပြောကြားတာကို ပြီးအောင်ဆက်ပြောရလေ၏။ ဟိုအုပ်စုက ခုထိ မသွားသေး

တောင့်နေတာမို့ သွားနှင့်ရန် လက်ဖြင့်ပြလိုက်ရပါသည်။ သူနှင့် ကြားမှ” ပဲ သီးသန့်မှာစားလျှင် မကောင်းတတ်တာမို့ တစ်စားပွဲစာ (ဆိုင်ခံဆယ်ယောက်စာ) Order မုန့်ဖြင့် coffee တို့ပါ မှာလိုက် သည်။

“Ok! Canteen ကိုပဲ ဝိုပေးပါနော်”

“ရေချိုးပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လက် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဟင်”

“စောစောက အလိမ်ခံထားရလို့ မေးတာလေ။ ဘာဆေးမှ မသုံးဘူးလား။ Ice pack ကပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဟိုလေ”

“ထင်တယ်... ထင်တယ်၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှမလုပ်ဘူး ဆိုတတ်လား။ လာ၊ ဒီမှာထိုင်”

“ဒေါက်တာ”

“ထိုင်ဆိုထိုင်လေ။ သူငယ်ချင်းတွေရှိတာလည်း အကူအညီ တောင်းဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး အဲဒါက”

“အင်္ကျီလက်မောင်းလှန်ပြ”

“ရှင်!”

“လက်တင်မှ မြင်ရမှာပေါ့”

သူကပြောလည်းပြောရင်း သူမ၏အင်္ကျီလက်စကကို လိုက်ပါ၏။ တကယ်ပင် ညိုမည်းနေတာ အထင်းသားပါ။ လှေကြောက်ရှိုက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ထားတာမို့ ရုန်းရခက်ပြီး အသားပင်ပြေးပြီး ထင်ရလေသည်။ ဒီအသားနုနုလေးမှာမှ ဒဏ်ရာအမှတ် ဖြစ်ရတယ်လို့။

“ကျစ်!... အတော်များတာပဲ”

“ယဉ်ယဉ်နောက်မှပဲ”

“ဘာနောက်မှလဲ၊ Night ဆက်ဆင်းရမယ့် အခြေအနေအထားရင်း ရေခဲအိတ်ကို ခပ်သာသာလေး ဖိကပ်ပေးနေစဉ် မှန်း သိရဲ့သားနဲ့။ စောစောစီးစီးမကုရင် အသားပုပ်ပြီး ဖြတ်သွားတာကို ခင်မိတ်ရဲ့ phone က မြည်လာလေသည်။ ရုံးသုံး phone မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖြူကိုပဲ”

“ခင်ဖြူစင်ကို အားကိုးမနေနဲ့။ သူလည်း အားမဟုတ်တာ”

သူက ဆေးဗိုလ်ထဲမှ အထုပ်ကို ဖွင့်ယူလိုက်ပြီးနောက် အနီးသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ကိုယ်တိုင် Nurse ဖြစ်နေတာ

ကိုယ်ကိုယ် ဘာကြောင့် ဂရုစိုက်ရတာပါလိမ့်။ အရောင်ကျမှ ဆေးလူးလို့ရမှာမို့ ရေခဲထုပ်အုံပေးဖို့ကိုသာ အရင်လုပ်လိုက်ပါ။ ခုမှပဲ ဆရာဝန်က သူ့နာပြုကို ပြန်ကုပေးနေရပါရောလား။

“နည်းနည်းနာလိမ့်မယ်။ အောင့်ခံလိုက်နော်။ ဒါမှ ရောင်ပြန်ပြန်ကျမှာ”

“ယဉ်ယဉ်ဘာသာ လုပ်ပါမယ်”

“ဘယ်လက်က သန်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်နေမှပေါ့”

သူ့လေသံမာကြောင့် သူမ ငြိမ်သွားပါ၏။ လက်ကောက်ဝတ်

အထဲထားရင်း ရေခဲအိတ်ကို ခပ်သာသာလေး ဖိကပ်ပေးနေစဉ် ဆက်ရဲ့ phone က မြည်လာလေသည်။ ရုံးသုံး phone မဟုတ်

landphone ကိုခေါ်တာမို့ တစ်ယောက်ယောက်မှန်း သိလိုက်ပါ။ သူမလက်ကို ဖိထားရင်းမှ phone လှမ်းယူလိုက်မိ၏။

“ဟယ်လို”

“ကိုထက် မဆင်းလာသေးဘူးလား။ ဒီမှာ order မှာထားရောက်နေပြီ”

“မြတို့ စားနှင့်လိုက်လေ။ ကိုယ့်အတွက် နှစ်ယောက်စာ

ဖယ်ထားပေးပါ။ မြအပန်းမကြီးရင် အပေါ်ပြန်တက်လာရင် ယူထားပေးနိုင်မလား၊ please!”

“ရပါတယ် ကိုထက်ရဲ့။ မြ bill ရှင်းလိုက်ရမလား”

“မရှင်းနဲ့လေ၊ ကိုယ့် phone ထဲကပဲ ရှင်းပေးလိုက်မလား”

Ok တယ်နော်”

“ဟုတ်!”

Phone ကို မြန်မြန်ပြော၍ ချထားလိုက်ပါ၏။ လတ်အရောင်က သိပ်မကျသေးသဖြင့် နောက်ထပ် တစ်ထုပ် ထပ်ယူကုန်ကပ်ပေးမိပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆေးလူးပေးရန် လိမ်းဆေးဘူးပါ တစ်ခါတည်း ယူခဲ့ပါ၏။ သူမမျက်နှာက စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံက ရုံးခန်းဝကို လည်ဆန့်မျှော်နေပုံက သိသာလွန်းလေသည်။

“ဘာကိုမျှော်နေတာလဲ။ ခဏနေ ကိုယ်တို့စားဖို့မှာထားရောက်လာလိမ့်မယ်လေ။ ဆာနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ရှုတိုင်းယဉ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကားကို ကားကြိုခေါ်တာ လိုက်စီးလို့ အဆူခံရတာဆိုတာ ဟုတ်လား”

သူမ နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ဘာလဲ သူမသိဘူးဆိုပြီး ဘာမှ ပြောတာလား။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ပါးစပ်က သတင်းမပြောဖို့ ပိတ်လို့ ရတာလေ။ ‘ဖိုးမြတ်’ နှင့်တော့အတူစီးလို့ ပြောလို့ရပြီး သူ့ကိုတော့ ဘာကြောင့် ခွင့်မပြုချင်ရပါသလဲ။ သူက ‘မြတ်သောကို’ ထက် ခွဲတဲ့လူမှ မဟုတ်တာလေ။

“မေးတာဖြေမှပေါ့”

“ဟိုလေ ဒေါက်တာကားရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူကားကိုမှ မစီးရဘူးလို့ ကိုကိုဆူတာပါ”

“မြတ်ကိုရဲ့ကားကိုရော”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ဒီနေ့ကျ ဘာလို့ သူ့ကားကို စီးလာရသလဲ”

“ဟင်”

“မတရားဘူးလို့ မမြင်ဘူးလား ရှုတိုင်းယဉ်”

“အဲဒါက”

“ငြင်းလို့မရလို့ပါဆိုပြီး reason မပြပါနဲ့။ အရင်သိတာဆိုပြီး ဖိုးမြတ်က ကိုယ့်အပေါ် ဖိချင်နေတာကို သိသာနေလို့ပါ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ခုတော့သိထားပါ ရှုတိုင်းယဉ်။ ကိုယ်က ကိုယ့်ရှေ့မှာ

လာပိတ်ပြီးတားမြစ်ရင် ပိုပြီးတိုးတိုက်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးက ငယ်ငယ်
ကတည်းက ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ။ ကဲ! ဆေးလူးပြီးပြီ ပတ်တီးစည်းထား
ရင် နေရခက်မှာစိုးလို့ ညအိပ်မှပဲ စည်းပြီးအိပ်နော်”

ဘေစင်မှာ လက်ဆေးနေစဉ်မှာပဲ ရုံးခန်းထဲသို့ ‘မြကြေးမုံ’
နှင့် အခြားဆရာဝန်တွေ ရောက်လာလေတော့၏။

(၁၆)

အရေးကြီးသဖြင့် Night duty ဆက်ဆင်းရလေ၏။ တခြား
ဆရာဝန်တွေအတွက်က သိပ်ပြီးအရေးမကြီးသဖြင့် duty ခွဲပြီး
အနည်းငယ်သာ ဆက်ဆင်းကြပါသည်။ ‘မြကြေးမုံ’ လည်း တစ်နေ
့ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ပြန်နားပြီး မနက်စောစောထလာမည်ဟု
ပြောကာ ပြန်သွားလေ၏။ အပင်ပန်းခံနိုင်သည့် ယောက်ျားဆရာဝန်
တွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

‘ဇော်ထက်’ က သူ့ကိုခွဲကာ ညဦးပိုင်းကောင်းကောင်းအိပ်
လေ၏။ ရုံးခန်းဘေးရှိ သီးသန့်ဆရာဝန်အိပ်ဆောင်ခန်းခုတင်မှာ
သိပ်ပြီး မအိပ်တတ်ပေမယ့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် မှေးခနဲ

အိပ်ပျော်သွားရလေသည်။ ဟခြားဆရာဝန်တွေက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လာလဲ့အိပ်လိုက်လုပ်ကြပေမယ့် အသံမကျယ်အောင် သတိထားမေး ကြပါ၏။ သို့သော် နားပါးသည်သူက ခြေသံတွေကိုဖြင့် တရှုပ်ရှုပ် ကြားနေတာအမှန်ပါ။

“မောင်”

ဘုရား! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နားထဲမှာ ဤသို့ခေါ်သံကို ကြားနေ ရပါသလဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့ကို ဤသို့ခေါ်တာက ‘မ’ တင်နဲ့ တည်းသာရှိတာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များ အိပ်မက်ထဲရောက်သွား သည့် ခေါ်သံကို နားထဲအထိ ကြားနေရပါသလဲ။

“မောင်”

“အင်း”

“နိုးပြီလား။ အိပ်ရေးဝရဲ့လား”

မျက်စိဖွင့်လိုက်စဉ် ခုတင်အနီးမှာရပ်နေတာက ‘ဇော်ထက်’ ဖြစ်နေလေ၏။ သူတော့ မှုန်ဝါးဝါးဖြင့် ဘာတွေများလျှောက်ကြားနေမိ လိမ့်။ သူ နိုးပြီမို့ မေးလိုက်သည့်အသံကြောင့် ထိုင်လိုက်စဉ် သူ့ လဲပြီး နားချင်သည့် ‘ဇော်ထက်’ က duty coat ချွတ်ပြီး ချိတ်မှာပင် ချိတ်နေလေပြီ။

“ဘယ်နှုနာရီထိုးပြီလဲ”

“Midnight ကျော်ပြီ”

“မင်း နားချင်နားတော့လေ။ ငါ တစ်လှည့် round လိုက် မယ်”

“Ok! (၁၀) နာရီမှာ တစ်ခေါက်လှည့်ထားတယ်။ ညနေ တုန်းက ခွဲစိတ်ထားတဲ့လူနာက စိတ်မချရတာ။ မကြာမကြာ ကြည့်ပေး ပြီးနော်”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဟို အသက် (၆၀) အနံကယ်ကြီးလား”

“အေး... သွေးတိုးတာ မကြာခဏမို့လို့ စိတ်မချတာ”

“အေးပါ”

သူ သန့်စင်ခန်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် cleaning လုပ်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ရုံးခန်းတွေမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါချေ။ မနေ့ကဖြင့် တစ်နေ့ကုန် အော်ဟစ်ဆူညံနေခဲ့ပါသည့် ဆေးရုံကြီး (သူတို့ဝါဒီ)က ခုတော့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ နားနေခန်းမှာ ဘယ် ဆရာဝန်မမှ မရှိတာတောင် ‘မောင်’ ဟူသည့် ခပ်တိုးတိုးကို ကြား ယောင်ရပါသလား။

သူနာပြုတွေရှိမည့်အခန်းကို ကြည့်ပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ တစ်ယောက်တည်းသွားရမှာလား။ Duty coat မှ phone အသံကိုတိုးထားပြီး message သာပို့လိုက်ပါ၏။ အရေးပေါ်အခန်းမှာ

တော့ နှာစ်တွေရှိနေမှာပါ။ ခဏအကြာမှာဖြင့် စာပို့သံမြည်လာပါ၏။ Lift ရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်ရင်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အရေးပေါ် လူနာတွေအခန်းမှာ နှာစ်ငါးယောက်စလုံး ရှိနေပါသည်တဲ့လေ။

Lift ဖြင့် နောက်တစ်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ခွဲစိတ်ပြီး နောက် သိပ်စိတ်မချရသည့် လူနာထားသည့်အခန်းရှိရာဆီသို့ corridor မှတစ်ဆင့် ဆက်လျှောက်လိုက်စဉ် အခန်းထဲမှ ဆေးတွန်း လှည်းဖြင့် ထွက်လာပါသည့် သူနာပြုနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ခုချိန်ထိ အနားမယူသေးပါသည့် နှာစ် 'ရှုတိုင်းယဉ်' ပါပဲလား။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆေးသွင်းဖို့ လူနာတွေရှိလို့ သွားထုတ်မလို့ပါ ... ဒေါက်တာ”

“တခြားတစ်ယောက်ခေါ်သွားပါလား အေးသန္တာ။ ကိုယ် ရှုတိုင်းယဉ်ကိုခေါ်မလို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ဒေါက်တာ။ နေခဲ့ပါ ယဉ်ယဉ်”

“လိုမယ့်စာရင်းကို ကိုယ် phone နဲ့လှမ်းပြောလိုက်မယ်။ Ok လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“Thanks!”

“လာ၊ ရှုတိုင်းယဉ်၊ မနက်ပြန်ရင် ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ရှင်!”

“ဘာလဲ ငြင်းဦးမလို့လား။ မင်းအစ်ကိုဆူတာကို ထပ်ကြားရင် အိမ်အထိ လိုက်တွေ့မယ်”

သူ့မမျက်နှာ ဇီးရွက်လောက်သာရှိတော့လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီဆရာဝန်ကတော့ ပြောတဲ့အတိုင်း ဇွတ်ကိုတိုးလာပါရောလား။ ခုချိန်ထိ အနားမယူရသေးသည့် ငါးဦးထဲမှာ သူ့မပင် ကျန်တော့တာပါ။ Night ဆင်းလာသည့် နှာစ်က (၆) ဦးဖို့ ခဏပြန်နားမည်ပြင်ကာမှ သူ့ဆွဲထားတာဖို့ ခက်ပါရောလား။ မျက်စိတွေ ကျိန်းစက်နေပြီမို့ တစ်နာရီခန့်တော့ နားချင်သေးတာ အမှန်ပါလေ။

“BP တိုင်းပေးဦးနော်”

“ယဉ်ယဉ် ခဏအိပ်မယ်ဆိုပြီး ပြန်ရောက်လာသလား”

“ဟောဗျာ၊ ခုထိ တစ်မေးမှ မအိပ်ရသေးဘူးလား”

“နော်မူလေးတို့လေးယောက်က သွားအိပ်နှင်ပြီ။ ယဉ်ယဉ်ပဲ ကျန်တော့တာပါ ဒေါက်တာ”

“အိပ်ချင်နေပြီလား”

“ဟင်အင်း”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်နဲ့ခဏ round ကြမယ်နော်။ (၄၅) ခံနိုင်လောက်ပါပဲ။ ပြီးရင်သွားနားပါတော့။ အင်း ကိုယ်နှိပ်စက်သလို ဖြစ်ပေါ်ပြီလား”

“မဖြစ်ပါဘူး ရပါတယ်”

သူက အရေးကြီးလူနာတွေကို အရင်ဆုံးလိုက်စစ်ပြီး လိုအပ်သည့် ဆေးသွင်းရမှာ ဆေးထိုးရမှာတို့ကို တခြားသူနာပြုတွေကိုလဲ ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ Accident ဖြစ်ပြီး နံရိုးကျိုးကာ အတွင်းကလေး ပြန်ထိုးမိသည့် အသက် (၆၀) ကျော် အနံ့ကယ်ကြီးက သွေးတိုးရောင် ရှိသဖြင့် မကြာခဏ စောင့်ကြည့်ပေးနေရတာပါ။ တခြားဆရာဝန်တွေ နားကုန်ပြီမို့ ဒီအဆောင်မှာ သူ duty ယူရတော့မှာပါပဲ။

“ဒီအနံ့ကယ်ကို အားဆေးနှစ်လုံးထိုးပေးလိုက်ပါ ညှာစောင့်ကြည့်ဖို့လိုမယ်။ ကိုယ် တခြား patient တွေစစ်ပြီးရင် ပြန်လဲမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“အေးသန္တာသယ်လာမယ့် ဆေး list ကို ကိုယ် phone နဲ့ပဲမှာလိုက်မယ်။ နောက်ကလိုက်မသွားနဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ခွဲစိတ်လူနာတွေကိုသာ ဦးစားပေး၍ စစ်ဆေးလိုက်ပါ။ ပြီးမှ ဒီတစ်ပတ်လာပြီး ခွဲစိတ်ထားပါသည့် လူနာတွေကို လိုက်စစ်ဆေးပါသည်။ ဆေး cost လျော့ရတာ၊ နောက်နေဆင်းချင်လျှင် ငြိန်လို့ရမည့်လူနာကိုပါ စာရင်းထဲမှာ မှတ်ချက်ရေးထားလိုက်ပါ၏။ အဲဒါမှ မနက်ဖြန် သူ မရှိလျှင်လည်း တာဝန်ကျဆရာဝန်က လက်မှတ်ထိုး၍ ဆေးရုံဆင်းခိုင်းမှာမို့ အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားတာပါ။

“ရှုတိုင်းယဉ်”

“ရှင် ဒေါက်တာ”

“ညနေက ထမင်းစားဖြစ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ (၆) နာရီမှာ စားဖြစ်ပါတယ်”

“အခု မဆာဘူးလား”

“ရှင်”

“တစ်ခုခုစားပြီးမှ အိပ်လေ နော်”

“ဟိုလေ”

“လာပါ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ အဖော်လိုက်ပေးပါ”

စားသောက်ဆောင်ဘက်သို့ ဆေးရုံဘေးတံခါးမှ ထွက်ခဲ့ပါ။ ညသန်းခေါင်ကျော်နေပြီမို့ ထမင်းမစားတော့ဘဲ ကြာဆံပြုတ်ပေး

ရန် ဝန်ထမ်းတွေကို မှာလိုက်ပါသည်။ အသီးအနှံနှင့် ကြက်ဥရောပြု
ပေးတာမို့ များမည်မှန်း သိသဖြင့် နှစ်ယောက်စာပန်းကန်နှစ်လုံး
ထည့်ပေးရန် မှာရင်း ခရုပူရေအေးစက်ထဲမှ ရေခွေးပူပူကို နှစ်ခွေး
ထည့်ကာ ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

- “အန်တီက အခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”
- “မေမေလား (၅၀) မပြည့်သေးပါဘူး ဒေါက်တာ”
- “အစ်ကိုကရော”
- “ကိုကိုက ယဉ်ယဉ်ထက် (၅) နှစ်ကြီးပါတယ်”
- “ဟုတ်လား၊ အတော်ငယ်ကြတာပဲ။ ညီမဖြစ်သူအ

အတော်ချစ်ရှာတယ်နော်”
သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်မိလေ၏။ ရေခွေးပူပူတစ်ခွက်ကို
အတွက် အရင်ယူလာပေးတာမို့ မှတ်သောက်နေမိသည်။ တအေး
အကြာမှာ ပန်းကန်ခပ်လတ်လတ်ကို ပန်းကန်ကြားခံ၍ ခေါက်ဆွဲပြု
ပြီးသားကို ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက လာပို့ပေးလေ၏။ ညဘ
အားနေ၍ ဝန်ဆောင်မှုပေးတာမှန်း သိပါသည်။

- “Thanks ဝါ”
- “လိုတာပြောပါ ဒေါက်တာ”
- “Ok”

ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပူပူကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှတ်ရင်းစားရလေ၏။
အရမ်းကိုပင်ပန်းနေပြီမို့ ဆာလည်းဆာနေတာအမှန်ပါ။ ဝါရင့်သူနာပြု
တွေက ဆာတာနှင့်လာစားကြပေမယ့် သူမနှင့် ‘ဖြူ’ က ခုချိန်ထိ
မပြောခဲ့ကြသေးပါ။ ဟိုအုပ်စုနှင့်ကပ်လိုက် ဒီအုပ်စုခေါ်လျှင်လိုက်သွား
ဖြင့်သာ စားဖြစ်ကြလေသည်။ အခုလည်း ဒီဒေါက်တာ၏ကျေးဇူးဖြင့်
နိုက်ပြည့်ပြီးမှ အိပ်ဖြစ်တော့မှာအမှန်ပါ။

- “ရှုတိုင်းယဉ်”
- “ရှင်”
- “ဆွေမျိုးထဲမှာ အစ်မဝမ်းကွဲတွေ ဘာတွေများရှိသလား”
- “ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး ဒေါက်တာ။ ယဉ်ယဉ်တို့က ဆွေမျိုး
ဇားပါတယ်”
- “ဪ”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
- “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ယဉ်ယဉ်နဲ့ ဆင်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ကိုယ်
တ ဆုံခဲ့ဖူးလို့ပါ”

အလို! သူမနှင့်ဆင်သည့် မိန်းကလေးတဲ့လား။ ဘယ်သူများ
ပါလိမ့်။ တမင်တကာ အကြောင်းပြုပြီး စကားရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။ ဒါကြောင့်မို့လို့လည်း သူမမျက်နှာကို မကြာခဏ ဖျတ်ခနဲ

ဤဒေါက်တာကြည့်လေ့ရှိတာကိုး။ 'ဖြူ' က ကွယ်ရာမှာ သတ်...
သလို ပြောခဲ့ပေမယ့် မဟုတ်ပါဟုသာ သူမ ငြင်းခဲ့တာပါ။ တကယ်...
အကြောင်းရင်းက ရှိနေတာကိုး။

“ကဲ!... ဒါဆို သွားနားလို့ရပြီ။ အင်္ကျီလက်ရှည်ပါရဲ့လား။
“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ့်ရုံးခန်းကခုံမှာ ဂျာကင်ချိတ်ထားတာ ယူဝတ်ပြီး...
နော်။ ညဘက်သိပ်အေးတယ်။ တော်ကြာ အနာရင်းပြီးဖျားဦး...
မဖြစ်သေးပါဘူး။ Para တစ်လုံးလောက် ကြိုသောက်ခိုင်းဦးမှ...”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ။ ယဉ်ယဉ် သောက်လိုက်ပါ။
“ဂျာကင်ယူဝတ်ဦးနော်၊ မမေ့နဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့”

အဆောင်ပြန်ကူးရင်း lift ဖြင့် တက်ခဲ့ကြပါ၏။ သူ...
ဒုတိယထပ်မှာ ဆင်းကျန်ခဲ့ရမှာမို့ lift ထဲမှထွက်ကာ သူမကို လ...
နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ အလို! အပိုတွေများ လုပ်မိနေပြီလား။ အ...
ပေါ် လူနာခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ဆေးသွင်းထားပါသည့်လူနာတွေ...
လိုက်စစ်ဆေးလိုက်ပါ၏။ အခြေအနေ စိတ်ချရမှသာ ရုံးခန်းရှိ...
ပြန်တက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့စားပွဲရှိ ထိုင်ခုံမှာ ဂျာကင်က ဒီတိုင်းရှိနေ...
ပါပဲ။

ပြောစကားနားမထောင်ပါလား။ သူ့စိမ်းမို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေဖို့ပဲ...
...မြတ်ထားတာ ထင်ပါရဲ့။ သက်ပြင်းကိုရှိုက်ရင်း မှန်ချပ်များမှ...
...ဆင့် မည်းမှောင်နေပါသည့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေမိ၏။
...ကြယ်ရောင်ပင်မရှိသည့် ညက သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသည့်နှယ်ပါ...
...တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေ လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်ရင်း မိုးစင်စင်...
...လင်းကို ညတာအရှည်ကြီး စောင့်စားရပါသည်။

ရင်မောခြင်းတွေက အဆုံးမသတ်နိုင်ပါလား။

မနက်မိုးလင်းခါနီး (၅) နာရီကျော်မှ စားပွဲခုံပေါ် လက်တင်...
...မှားခနဲ မှောက်ပြီးအိပ်ပျော်သွားပြီးမှ လန့်နိုးသွားပါသည်။
...မနက် (၆) နာရီထိုးသံ မြည်သွားလို့ပါပဲ။ ပြန်သင့်ပြီယူဆ၍...
...စရာတွေ သိမ်းကာ ဂျာကင်ကိုင်လျက် ထွက်ခဲ့စဉ် သူ့ရှေ့မှာ...
...သူ့ကန်နေပါသည့် သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ လှမ်းခေါ်ရန်...
...လိုက်ပြီးမှ lift စောင့်လျှင် မိနိုင်သဖြင့် မခေါ်တော့ပါလေ။

တကယ်ပင် အောက်ထပ်မှ ပြန်မတက်လာသေးသည့် lift...
...အခေါ်ခလုတ်နှိပ်ရင်း စောင့်လိုက်ရလေ၏။ သူမ နောက်နားလာရပ်...
...ကိုတောင် သတိမထားဘဲ ရပ်နေလေသည်။ စောစောစီးစီး လက်စ...
...အင်္ကျီလေးနှင့် အေးနေတော့မည်ဟု ပြောရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူမက...
...ခနဲ ပုံလဲကျသွားလေတော့၏။

၁၉၆ မမသဒ္ဒါမောင်

“ရှုတိုင်းယဉ်”

စွေခနဲ အမြန်ပွေ့ချိ၍ ထိန်းလိုက်စဉ် lift တံခါးပွင့်သွား
တက်လာပါသည်။ ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေက တအံ့တကြဲဖြစ်
လေ၏။ ဒီလောက်ကိုယ်ပူနေမှဖြင့် အနာရှိန်ဖြင့် ဖျားလေပြီပေ
တိုင်းယဉ်။

မိုးရွာချိန်ဆို မိုးစက်လေးအဖြစ်
လေပြည်သွေးချိန်ဆို လေညှင်းလေးအဖြစ်
နေပူချိန်ဆို နေနွေးလေးအဖြစ်
မင်းနဲ့အနီးဆုံးမှာ
ကိုယ်အမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ။

“ဟင်!... ဒေါက်တာ”

“ဆေးရုံမှာ မေ့လဲသွားလို့ ကိုယ့်ကားနဲ့ အိမ်ပြန်ခေါ်လာတာ ပင်ပန်းပြီးဖျားပြီလေ။ ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်စကားကိုမှ နားမထောင် ဘာကိုး”

နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ခေါင်းထဲက တစ်စစ်ကိုက်သလို ခေါင်း နှိုးနေတာတောင်မှ ဆူပြန်ပြီလား။ ဆေးရုံမှာ အပြောခံရတာက ပိုသနာမဟုတ်ပါ။ အခုတော့ အိမ်မှာ မေမေရိုနေပါလျက် ကလေးလို အဆူခံပြန်ပါရောလား။ ဒီအချိန် ကိုကိုအလုပ်သွားပြီမို့ တော်ပါသေး

(၁၉)

မျက်တောင်ကိုပုတ်ခတ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ နာထက် ရေပတ် towel အသေးတင်ထားသလို လက်ကောက်ထံ သွေးကြော အသာဖိထားမှန်း သိနေပါသည်။ ဘာလဲ အိမ်ပြန်ရောင် နေပြီလား။ ဧည့်ခန်းရှိ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သင်ဖြူးဖျားခင်းပြီး စောင်ခင် ထားပြီး အိပ်နေတာမို့ သိနေတာပါ။ အထူးသဖြင့် မေမေ ဘုရားစင် တိုင်း ထွန်းတတ်သည့် ‘ရွှေပြည့်ငွေလှုံ’ သီးစုံအမွှေးတိုင်ရနံ့ကို ရှုခိုက် လိုက်ရလို့ပါပဲ။

“အင်း... ဟင်း”

“သတိရပြီလား ရှုတိုင်းယဉ်”

“အစောကြီးပြန်လာတာမို့ ဘာမှမစားခဲ့ဘူးထင်တယ်။ အိမ် ကာ မုန့်တွေ ဘာတွေ သိပ်မစားဖြစ်ဘဲ ထမင်းပဲ အားထားစားရတာ ထမင်းပူပူလေး။ ပဲပြုတ်နဲ့ဆီရောထည့်နယ်ပေးမယ် ဒေါက်တာ။ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်နာမည် ထက်အာကာဟိန်းပါ။ ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ”

“အားနာလို့ပါကွယ်။ သမီးကို အိမ်အထိ ချီပွေ့လာရလို့လေ။ သာရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“အဖျားကျပါပြီ။ ကိုယ် ဆေးထိုးပေးထားတယ်။ ထနိုင်ခဲ့လား။ တစ်ခုခုစားပြီး ဆေးသောက်ပြီးမှ ပြန်အိပ်ပါ ရှုတိုင်းယဉ်”

“သမီးဖို့ မေမေ ဆန်ပြုတ်ကြိုထားတယ်။ သောက်လိုက်နော်”

“ယဉ်ယဉ် မဆာသေးပါဘူး မေမေ။ ဒေါက်တာ့ကိုပဲ ကျွေးလိုက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ လူနာက ဆေးသောက်ရမှာမဟုတ်လား။ အစာမရှိရင် ဆေးသောက်လို့ဘယ်ရမလဲ။ အစာအိမ်နာသွားမှာပေါ့ ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား”

မျက်ရည်ဝဲသွားတာမို့ သူ ဘာဆက်ပြောရမလဲ မသိတော့ပဲလေ။ အလုပ်မှာလည်း ဒီလိုပဲပြောတတ်တာမို့ နှုတ်က လွှတ်ခဲပြောထွက်ရုံသာ။ ရင်ထဲမှာ စိတ်က တကယ်ပဲ ပူနေတာကြောင့် ကြိုပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီချာတိတ်မက ခေါင်းခပ်မာမာဖြင့် သူ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ဖြင့် ဖျားလေပြီ။ နေမကောင်းဖြစ်လျှင် သေလောက်အောင် စိတ်ညစ်ရတာမို့ အမြဲတစေ သူ့ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“အိမ်ရောက်နေတာတောင် ပြောနေတုန်းပဲလား”

“အဲဒီလို အပြောမခံချင်ရင် ကိုယ့်စကားကိုနားထောင်ပေး

တော့ဖြစ်ပြီ။ အစောကြီးကတည်းက ဆေးသောက်အိပ်ပါ။ အေးလို့ ဣကင်ဝတ်ထားဆိုတာ နားထောင်သလား ပြောလေ”

“ယဉ်ယဉ်က ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာကိုငရဲက ကြီးမှာမို့လို့လဲ”

“ဒေါက်တာ့အင်္ကျီကို ယူဝတ်ရင် ဘုန်းတွေကံတွေ ဒေါက်တာ မိခင်သွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အရေးမပါတာတွေ ဂရုစိုက်စရာလား။ ကျန်းမာရေးထက် အရေးကြီးတာ ဘာများရှိသေးလဲ”

“ဖျားနေတာကိုမဆူပါနဲ့”

“အဆူမခံချင်ရင် အစာထစားပေါ့။ ထနိုင်ရဲ့လား။ ခွံ့ကျွေးရဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်းနော်”

မျက်စောင်းနက်နက်လေး ရောက်လာတာမို့ သူ ပြုံးမိလေ၏။ နေပါဦး။ အရယ်အပြုံးရှားပါးလွန်းပါသည့် သူ့ကို ဤသို့ ဤနှယ် ပြုံးစေလေသလား ‘ရှုတိုင်းယဉ်’။ သူ့မ၏အမေက ဆန်ပြုတ်ထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ယူလာပြီမို့ စကားပြောခြင်းကို ထိန်းလိုက်ရပါသည်။ နေမကောင်းဖြစ်နေပါသည့် သမီးဖြစ်သူကို ဆူနေလျှင်ဖြင့် ဘယ်မိခင် တာ ကြိုက်ပါ့မလဲ။

“ခုံမှာထိုင်သောကံမလား သမီး”

“နံရံထိုင်ချင်လည်း ထိုင်ပါစေ အန်တီ။ အတော် အားယူင် သွားလို့ပါ”

“အေးကွယ်... အစ်ကိုဖြစ်သူက အလုပ်ကြမ်းနဲ့ နေ့စဉ်လုပ် နိုင်သလောက် ဒီသမီးက အကြမ်းပတမ်းကို မခံနိုင်ဘူး။ ထမင်းပူတုန်း လေး သုံးဆောင်လိုက်ပါလား ဒေါက်တာရယ်”

“စားမှာပါ အန်တီ... စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် တကယ်လည်း ဗိုက်ဆာနေပါတယ်”

“သမီး ထထိုင်နိုင်ရဲ့လား”

သားအမိနှစ်ယောက် ထူပွေ့ထိုင်မတ်ပေးနေပြီမို့ သူ အလိုက် တသိ ဖယ်ပေးလိုက်ပါတာ။ ထိုင်ခုံရုံရာဆီသို့ လှမ်းလိုက်စဉ် နံရံထက်မှ ဓာတ်ပုံကြောင့် သူ အံ့သြသွားရလေသည်။ ဒီအိမ်မှာ ခပ်ကြီးကြီး ရိုက်ထားပါသည့် Black and White colour photo က ဒီတစ်ပုံသာ ရှိနေတာလေ။ အမှန်တကယ်ပင် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ က အဖေဖြစ်သူနှင့် တူလွန်းပြီး ချောမောသန့်စင်နေတာပါ။

“လိုတာရှိရင်ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ လို့ မခေါ်ပါနဲ့လား။ အန်တီသားထက် အသက်ကြီးတဲ့လူမို့”

“ဒါဆို မောင်ထက်လို့ခေါ်ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျေးဇူးပါကွယ်”

“မလိုပါဘူး အန်တီ။ အန်တီသမီးက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တစ်မိုး အောက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေမို့ပါ။ ရှုတိုင်းယဉ်က အတော်ကိုတော် ခါတယ်။ ခင်ဖြူစင်က ပျော်တတ်ပေမယ့် အလုပ်လုပ်တာ လျှပ်ပြာ ဆတ်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရင် စိတ်မချတာနဲ့ ရှုတိုင်းယဉ် တဲ့ပဲ အမြဲခေါ်ဖြစ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ပိုပင်ပန်းသွားရတာပါ”

“ဪ”

“ကျွန်တော်နဲ့ မြတ်သောကိုက ငယ်သူချင်းတွေပါ အန်တီ”

“အေးကွယ်၊ သမီးလည်း ပြောပါတယ်။ သားမောင်မြတ်ကို က အရင်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ရတာပါ။ အိမ်ကို နှစ်ခါလားတော့ ချောက်ဖူးပါတယ်”

ထမင်းကို ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၍ နယ်ပေးပေမယ့် မန်ကျည်းသီး နှစ်ခွက်၊ ငါးပိချက် ချဉ်စပ်လေးဖြင့် တွဲစားရတာမို့ အရသာက ပြည့်စုံနေ တယ်။ လက်ဖက်ခြောက်ခါးခါးလေး နှပ်ထားပါသည့် ရေခွေးပူက သူ့အတွက် ပြီးပြည့်စုံသည့် မနက်စာကို ဖြည့်တင်းပေးတာအမှန်ပါ။ အာမှမရှိပေမယ့် ဤသို့သော breakfast ကိုမှ သူ ဘာကြောင့်

စားပြန်နေရတာပါလိမ့်။

“စားလို့ပြန်လိုက်တာ”

“ဝရဲ့လား သားရယ်”

“တော်ပါပြီ အန်တီ။ သူ့နေရတာ သက်သာရင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မှာပါ။ ညနေ တစ်ခေါက်လာကြည့်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ ... နေပါစေ”

“အဖျားကိုမွေးထားလို့တော့မရဘူး ရှုတိုင်းယဉ်။ ဒီရက်ပိုင်း ဘယ်လောက်အလုပ်များသလဲဆိုတာ သိတာပဲဟာ။ ကိုယ်လည်း night duty ပြန်ဝင်ရဦးမယ်။ နေလို့မကောင်းရင် မနက်ဖြန်တစ်ရက် leave ယူလိုက်ပါ။ ကိုယ်ပဲပြောလိုက်မယ်လေ”

“ယဉ်ယဉ် သက်သာရင် ဆင်းပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ၊ အဖျားမပျောက်ဘဲ အလုပ်ဆင်းရင် ပိုပင်ပန်း ပြီး ဘယ်သက်သာပါ့မလဲ။ နားလိုက်ပါ ရှုတိုင်းယဉ်။ ဆူတာမကြိုက် ဘူးဆိုပြီး ခေါင်းမမာပြန်လေ”

မျက်နှာလေးငယ်သွားလေ၏။ ဆူတာတော့မကြိုက်မှန်း သိသားပါပဲ။ သိပ်အကြာကြီးမနေသင့်တာမို့ အန်တီတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ သူပြန်ခဲ့ပါ၏။ လမ်းကကျဉ်းပေမယ့် သူ့ကားက အသေးမို့ ခြံရှေ့အထိ မောင်းဝင်ခဲ့လို့ရတာပါ။ လမ်းမဘက်အထိ ကားကို back ဆုတ်၍

မောင်းထွက်ခဲ့ရလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မနက် (၉) နာရီကျော်နေလေပြီ။ ခေ့နွေးနွေးဖြင့် ရေချိုးကာ တစ်ရေးတမောအိပ်ရတော့မှာလေ။ ညနေ ဆေးရုံသွားရင်း သူမအိမ်တစ်ခေါက်ဝင်ကြည့်ရမှာမို့ အိမ်က စောထွက် ရမှာ မဟုတ်လား။ အပေါ်ထပ်သို့တက်စဉ် လှေကားမှ ဆင်းလာသည့် မာမီနှင့် ဆုံလေ၏။

“ဘယ်တွေဝင်နေလို့ ခုမှ ပြန်ရောက်တာလဲ။ Breakfast စားဦးလေ၊ ပြီးမှအိပ်”

“စားခဲ့ပြီးပြီ မာမီ”

“ဘာစားတာလဲ”

“ထမင်းဖြူနဲ့ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း”

“ဘယ်လို၊ အဲဒါ ဘယ်မှာစားခဲ့လို့လဲ”

“ရှုတိုင်းယဉ်တို့အိမ်မှာပါ”

“ဘယ်သူ”

“မာမီ မသိပါဘူး။ အသစ်ရောက်လာတဲ့ nurse တွေထဲက”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ၊ နာ့စ်မချောချောလေးဆိုတာ မဟုတ်

လား”

ဟိုက်! အိမ်ထဲနေသည့်မာမီက ဘယ်လိုများသိတာပါလိမ့်။

ပြဿနာပါပဲလား။ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ကြောင့် ဒီရင်ခုန်သံအသစ်က တစ်ယောက်တည်း သိတာတောင်မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မာမိက ဝိုင်းနေပြီလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ‘သော်’ နဲ့ ‘မြကြေးမုံ’ က သူတို့ တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားနေသည့်သတင်းက ဆေးရုံမှာ ပြန်နေတာ ဒီသူနာပြုနဲ့နှစ်မလေးအကြောင်းကို ဘယ်လိုသိပါ့မလဲ။

“မာမိ”

“ရွေးပါဆိုပြီး ခိုင်းထားတာတောင်မှ နံပါတ်စဉ်သုံးက ရှောင်ရောက်လာရောပါလေ”

“ဟာ!”

“မဟာပါနဲ့၊ ဒီအမေပွေးခွဲလို့ ဒီအရွယ်ရောက်လာတဲ့သားမရိပ်မိဘူး မထင်လေနဲ့ ကိုထက်ရယ်။ တာဝန်သိလို့ ခပ်စောစော ထွက်တာကထားပါ။ ခုတစ်လော အဝတ်အစား ရွေးဝတ်လာတာ colour ခပ်ဖျော့ဖျော့နဲ့ smart ကိုကျနေတာပဲ။ ဒါတောင်မှ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ငြင်းဖို့ မကြံလေနဲ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မာမိရယ်”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ဒီသတင်းက အကြောင်းမဲ့ ပျံ့မလာပါဘဲ သားရယ်”

“မာမိက ဘယ်လိုကြားရလို့လဲ”

“သားမြတ်ကိုနဲ့ စကား ကတောက်ကဆဖြစ်တာရော။ သော်နဲ့ သေချာဆွေးနွေးပါ့မယ်ဆိုပြီး ခုထိ မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ် ဖြစ်နေတာကပါ အသိသာကြီးပါကွယ်။ ဘေးနားမှာ လွယ်လင့်တကူ ဆွေးဖို့ ready ရှိပါလျက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဲဒီကလေးမကို နှစ်ယောက် ယှဉ်လှနေရတာလဲ”

ကြည့်စမ်း! နှစ်ယောက်ယှဉ်လှတာတဲ့လား။ သတင်းအတိအကျက မာမိနားထဲသို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာမှန်း သူသေချာမသိပါ။ ဒက်ဒီတော့ ပြောမှာမဟုတ်ပါလေ။ ရုံးခန်းထဲက သတင်းကို အပြင်သို့ပေါက်ကြားစေရန် မည်သူကများ ဖွဲ့လိုက်ပါသလဲ။

“အံ့ဩမနေနဲ့။ ရေချိုးမယ်ဆို ချိုးတော့လေ”

“မာမိ”

“ဘာလဲ”

“သော်များ”

“ဟုတ်ပါ”

“ဟာ!... အိမ်ကိုရောက်လာတာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့၊ တွေ့ကြမယ်ဆိုပြီး တစ်ခါမှ phone လည်းမဆက်ဘူးတဲ့။ အိမ်ကိုလာတွေ့လည်းမရှိတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“သော်က ဖိုးမြတ်နဲ့ကျွန်တော့်ကို ပြောတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်လို့လား”

“လူတယ်ဆိုတာက schedule ဆွဲတဲ့အချိန်ကိုပြောတာမဟုတ်ရယ်။ ဖိုမြတ်တို့ ward က ကျွန်တော်တို့လောက် သိပ်မှအထူးမများတာ။ ပြီးတော့လည်း ရှုတိုင်းယဉ်က သွက်လက်ထက်မြက်တော်တယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ အနားမှာ အမြဲရှိစေချင်တာပေါ့လေ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ မြတ်သောကို ဒေါပွပါ့မလား သားသမီးငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ ရည်းစားလုကြိုက်တာတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး”

“ဗျာ!”

“မဗျာနဲ့နဲ့။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ အားလုံး မျှတတယ်ဆိုတာမှန်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းကိုတော့ စိတ်မခုစေနဲ့ပေါ့။ မိဘချင်းလေးဒီလောက်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာကို။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ မခေါ်မငြော့ဖြစ်လာရင် ဘယ်ကောင်းပဲမလဲ။ ကြားထဲမှာ သမီးသော်ကို မျက်နှာစရာလည်း ကောင်းဦးမယ်”

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ မာမိရယ်။ သော်က တာနည်းနည်းနဲ့ အပိုချဲ့ပြီး ပြောသွားတာကို ပစ်ယုံလိုက်တာပဲလား”

“မဖြစ်ခင် ကြိုပြီးတားတဲ့သဘောပါ သား”

“ရှုတိုင်းယဉ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ မာမိ”

“အဲဒါ မာမိ မသိချင်ဘူး သား။ သားတို့သူငယ်ချင်း နှစ်သက်ကို မသင့်မြတ်စေတဲ့ မိန်းကလေးမို့ မာမိ သဘောမကျချင်တာပဲ ပြောချင်တယ်”

အပြီးအပိတ်ပါပဲလား။ ကောင်းသောအကြောင်းအရာကို တောင် ရွေးချယ်ပြီး ပြောခွင့်မရတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ရင်ဘတ်ချင်း နှိပ်နှိပ်အတွက်ကို မစဉ်းစားရသေးပါဘဲ သူနှင့် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ရဲ့ကြားမှာ အာရပ်နေတာက ‘မြတ်သောကို’ ပါမက ‘ငွေသော်တာကြည်’ ပါ နဲ့နေတာပါလား။ တုဆိုတ် ‘မြကြေးမုံ’ လောက် စိတ်ထားလေး မြေစင်နိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ ‘သော်’ ရယ်။

(၁၈)

ညနေစာ ထမင်းစိုင်းက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေလေ၏။ လေးနာရီကျော်ရုံသာရှိသေးသဖြင့် မာမိက မစားဖြစ်သေးဘဲ တစ်ယောက်တည်းသာ စားနေတာပါ။ ဒက်ဒီက ပုံမှန်အချိန်သာ အလုပ်ဆင်းရတာမို့ မကြာခင် ပြန်လာတော့မှာပါလေ။ မနက် ပြန်လာစဉ်က သတိပေးရုံပြောသွားပါသည့် မာမိက သူနှင့် စကားပင် ကောင်ကောင်းမပြောတော့ဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် နေနေလေ၏။

“ကျွန်တော် ဝပြီ ဒေါ်ကြီး”

“စားတာကလည်း နည်းလိုက်တာကွယ်”

“ညဘက်ဆာရင် ဆေးရုံမှာစားလို့ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးခွဲ”

“ဟုတ်ပြန်”

“မနက်ပြန်လာရင် ဘာလုပ်ပေးထားရမလဲကွယ်။ မောင်မောင် ဘာစကားချင်လဲ၊ ပြောထားလေ”

“နေပါစေ ဒေါ်ကြီး။ ရှိတာနဲ့ပဲစားပါ့မယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”
အလုပ်သွားဖို့ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာစဉ် မာမိက ခြံထဲမှာရှိနေလေ၏။ တမင်တကာများ သူ့ကိုရှောင်လေလေသာ။ မာမိတို့ထင်သလို ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ က သူနှင့် ‘ဖိုးမြတ်’ ကို ခွဲဆောင်ဖြားယောင်းနေတာမှ မဟုတ်တာလေ။ ခက်သည်က အရင်က အကြိုက်မတူခဲ့ပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမကိုမှ သူတို့နှစ်ဦး နှစ်သက်တာ တိုက်ဆိုင်နေရပါသလဲ။

“ကျွန်တော်သွားပြီ မာမိ”

လှည့်မကြည့်ပါချေ။ ကျောခိုင်းထားပြီး ပန်းပင်တွေကို ကြည့်ဆေးဖြန်းနေတာမို့ အတွေးချော်နေသလိုပါပဲလား။ မကြားချင်သော ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘာအပြစ်မှ မလုပ်သေးဘဲ သူ့အပေါ် ဤသို့ ဥပေက္ခာပြုနေတာကြောင့် ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘယ်ဘယ်လို့လဲ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’။ မင်းနဲ့ကိုယ် နီးကပ်ဖို့က အစီအစဉ်မရှိသေးပါဘဲ တားဆီးပိတ်ပင်တဲ့လူတွေက တဖြည်းဖြည်း များနေပါလျှော့လာ။

၂၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ကားစက်နှိုး၍ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မာမိမလုပ်ပေးပေးမည် ဂျာကင်နှင့် ဝတ်စုံတစ်စုံကိုတော့ သူထည့်လာခဲ့ပါသည်။ နေရာတကာ မိဘစီမံပေးသည့်အတိုင်း ငြိမ်နေလို့မှ မဖြစ်တာလေ။ အထူးသဖြင့် သူ၏နှလုံးသားရေးရာကိစ္စမှာ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ် သာ ချစေချင်ပါ၏။

ကားကို သူမတို့လမ်းကြားထိပ်မှာ ရပ်ခဲ့ပြီး လမ်းကြားထဲ အတိုင်း လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဟိုနေ့က သူ့ကားဝင်လာတာ လမ်းပိတ်သလိုဖြစ်ခဲ့လို့ပါပဲ။ လက်ထဲမှာက (လမ်းမှာ ဝင်ဝယ်ခဲ့ သည့်) အားရှိစရာ အစားအသောက်တွေနှင့် သစ်သီးထုပ်တွေ သယ်လာခဲ့တာပါ။ ငြင်းဆန်မည်ဟု ထင်ထားပေမယ့် စေတနာရှိစွာ အသိအမှတ်ပြုသင့်တာပါလေ။

“ဟော!... ရောက်လာပါပြီ”

သစ်သားလှေကားမှ အပြေးဆင်းလာ၍ ကြိုသည်က ‘ခင်စင်’ ဖြစ်နေလေ၏။ Off ရက်မို့ ရှိနေတာထင်ပါရဲ့။ သူ့လက်ထဲ သစ်သီးထုပ်ကို ကူသယ်ပေးရန် ပြင်နေသဖြင့် ပေးလိုက်ရလေသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ သူ ဘာကြောင့် မေ့နေရတာပါလိမ့်။ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ နေမကောင်းဖြစ်တာနှင့် ‘ခင်ဖြူ’ က အနားမှာရှိတော့မှာလေ။

“ဒေါက်တာ night ပြန်ဆင်းမှာလား”

“အင်း”

“ယဉ်ယဉ်အတွက် မပူပါနဲ့၊ အတော်သက်သာနေပါပြီ”

“မနက်ဖြန်တစ်ရက်လောက် ထပ်နားဖို့ ပြောထားတယ်။

တော်ကြာ weak ဖြစ်ပြီး ပြန်လဲနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒေါက်တာ့သူငယ်ချင်းလည်း အပြန်ဝင်လာမယ် ပြောပါ

တယ်”

“ဘယ်လို ဪ၊ မြတ်ကိုလား”

“ဟုတ်!”

အင်းပေါ့လေ။ အခုမှတွေ့တဲ့သူထက် နှစ်အတော်ကြာ ရင်းနှီး ခဲ့သူနှင့်သာ ကုစေချင်မှာပေါ့။ သူက ဘာမို့လို့လဲ။ ကြုံကြုံကပ်လို့ ကူညီပေးမိတာကို အခွင့်အရေးယူသည်ဟု မမြင်စေချင်ပါ။ မာမိပြော သလို ‘မြတ်ကို’ နှင့်စိတ်ခုနေသည်က မဖြစ်သင့်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဟောတော်!... တကယ်ရောက်လာတာပါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ရှုတိုင်းယဉ် နေလို့သက်သာချဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်။ ဆေးပေးတာကြောင့် တစ်နေ့ကုန်အိပ်နေ တော့တာပဲ။ ကိုယ်လက်တွေ့ကိုက်တယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

“အဖျားက ချက်ချင်းတော့ ဘယ်ကျွန်းပါ့မလဲ။ ညဘက် ခင်ဖြူ

စင်စောင့်ပေးရင် ပိုကောင်းမယ်။ လိုမယ့်ဆေးတွေ ကိုယ်ပေးထား
မယ်လေ။ အဖျားမကျဘဲ ညဦးပိုင်း ကိုယ်ထပ်ပူနေရင် ဒီဆေးနှစ်လ
ထိုးပေးလိုက်ပါ။ ဒါက သောက်ဆေးတွဲတွေနော်။ ကိုယ်မပူရင်တော့
ဆေးမထိုးနဲ့၊ ဒီဆေးပါ ဖယ်ပြီးတိုက်လိုက်”

“ဟင်!... ဒေါက်တာ မစမ်းသပ်ပေးတော့ဘူးလား”

“ဪ... BP တိုင်းတာ စမ်းသပ်တာကို မင်းလည်း
လုပ်တတ်တာပဲ။ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲနေတဲ့လူမမာမှ မဟုတ်တာ”

ခပ်တိုးတိုးပေမယ့် အခန်းထဲမှ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ကြား
နေရပါတာ။ မနက်ကဖြင့် သူပဲ ပျာယာခတ်နေခဲ့ပြီး ညနေမှာဖြင့်
သွေးအေးသွားလေပြီ။ နဖူးကိုတောင် မစမ်းသပ်တော့ဘူးလား။ လင်
ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ပြီး သွေးခုန်နှုန်းစမ်းဖို့တောင်မှ အချိန်မပေးနိုင်
တော့သလိုပါ။ ဒါဖြင့် တကူးတကကြီး ဘာလို့လာရပါသလဲ။

“ဒီမှာ သူ အစာမစားချင်ရင် သောက်လို့ရအောင် ဝယ်လာ
ပေးတာပါ အန်တီ။ ရင်ထဲအေးအောင် သစ်သီးပါ နည်းနည်းဝယ်လာ
ပါတယ်”

“အားနာစရာကွယ်”

“စေတနာနဲ့ပါ အန်တီ။ မယူဘူးလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး မငြင်းလိုက်
ပါနဲ့”

အပြီးအပြတ် ပြောတာပါလား။ မေမေ အားနာပြီး ငြင်းမရ
အောင် ပြောတတ်ပါပေရဲ့။ ‘ဖြူ’ နှင့်တော့ စကားခပ်များများပြောလေ့
ရှိပြီး သူမကိုဖြင့် ဆူသလို ဇောက်သလိုလေသံဖြင့်သာ ပြောတတ်တာ
ပဲ။ သိပ်အရေးမကြီးသည့် လူမမာတစ်ယောက်နယ် သဘောမျိုးဖြင့်
အပေါ်ယံ တော်ရီလျော်ရိပ်စံဖြင့် ဆေးကုပေးတာပေါ့လေ။ ‘ယဉ်ယဉ်’
က မျက်နှာမဲ့မို့ အလေးမပေးချင်တာများလားရှင်။

“ဆေးလည်း ကုပေးသေး။ ဒါတွေလည်း ဝယ်လာပေးတာ
ဆိုတော့ အားနာလို့ပါ သားရယ်”

“အန်တီသမီး မြန်မြန်ကျန်းမာစေချင်လို့ပါဗျာ”

“အေးပါကွယ်... အန်တီ နားလည်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် duty ဝင်ရမှာမို့ သွားပါဦးမယ် အန်တီ”

“အို!... တစ်ခုခုသောက်သွားပါဦးလား”

“နေပါစေ အန်တီ။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ ညနေစာစားပြီးမှ
ထွက်လာတာပါ။ ခင်ဖြူစင်လည်း ဒီမှာရှိတာမို့ စိတ်ချရပါတယ်။
ကိုယ်သွားမယ် ခင်ဖြူစင်”

“ဟုတ်!... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ။ ဟယ်! ဒေါက်တာ
ပြတ်သော်ကိုပါ ရောက်လာပြီ”

ကြည့်စမ်း! ဒီလောက်မြန်မြန်ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်နေတာတောင်မှ

အချိန်ကိုက် ရောက်လာပါရောလား။ ‘မြတ်ကို’ ကလက်ထဲမှ ငါ့
ဘူးနှင့် cookie ပုံထည့်လာပါသည့် အိတ်ကို ‘ခင်ဖြူစင်’
ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ ထရန်ပြင်လိုက်ပေမည်
သူ မထပြန်တော့ပါလေ။ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ဒီတိုင်းထရှောင်လို့ ဘယ်
သင့်လျော်ပါ့မလဲ။

“Duty ဆင်းပြီလား”

“အေး”

“ငါ အခုပဲ သွားမလို့ပါ”

“သော်နဲ့တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... အားမှမအားကြတာ”

“ငါ့ကိုတော့ ပြောထားတယ်”

“ဘာလဲ”

“နောက်မှ အေးဆေးပြောမယ် အာကာ”

“အေးပါ... ဒါဖြင့် ငါသွားမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“အေးပါကွယ်”

“သွားပြီ ခင်ဖြူစင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ခြံထဲသို့ စက်ဘီးဖြင့် ဝင်လာ

ထဲသည့် လူငယ်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒီသာကြီးက အမေတူသား
ဖြစ်နေပါ၏။ ချာတိတ်က မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် သူ့ကိုကြည့်လိုက်
လေသည်။ ညီမဖြစ်သူနေမကောင်းမှန်းသိ၍ အလုပ်စောဆင်းလာတာ
ဆင်ပါရဲ့။ ‘ဖိုးမြတ်’ နှင့်တော့ ရင်းနှီးပြီးသားမို့ ကိစ္စမရှိပါ။ သူကတော့
ဒိတ်ဆက်ဖို့ရှိရတော့မှာပါလေ။

“အလုပ်စောဆင်းတာထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညီမလေး နေမကောင်းတာမို့ပါ ဒေါက်တာ”

“ကိုယ် ထက်အာကာဟိန်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ကျော်မိုးသက်ပါ”

ဒါပဲလား။ နှုတ်ဆက်ပြီးပြီမို့ ပြန်ရုံသာရှိတော့လေ၏။

ခပ်ယဲ့ယဲ့မျှသာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ခြံလေးထဲမှ ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်
အနောက်မှလိုက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရလေသည်။ ခြံရှေ့မှာ
ဘာကားမှ မရှိသဖြင့် ‘ဖိုးမြတ်’ လည်း သူလိုပင် လမ်းထိပ်မှာ ကား
ရပ်ခဲပုံပါ။ ဘယ် ချက်ချင်း ပြန်ဦးမှာလဲ။ စကားပြောရင်း အချိန်ကြာ
ကြာ ရှိနေဦးမည်ထင်ပါ၏။

“ဒေါက်တာ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ လူငယ်က သူနှင့်
မှက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်နေတာမို့ အံ့ဩသွားရလေသည်။ ကြည့်

ပါဦး! ဒီလူငယ်လေး၏မျက်လုံးတို့က အားမာန်အပြည့်နှင့်ပါပဲလား။ ဘာမဆို မကြောက်ရွံ့ဘဲ ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ပြောရဲဆိုရဲသည် စိတ်ဓာတ်က သူ့လိုပင် ဒီလူငယ်လေးထံမှာရှိနေတာလေ။

“ညီမလေးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

“ရပါတယ်”

“ကျွန်တော် ပြောစရာကျန်ပါသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

လူငယ်က ပြောသင့်မသင့် ချင့်ချိန်လိုက်ပုံဖြင့် ခဏမျှ ငြိမ်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့ကို နောက်တစ်ခါ မလာပါနှင့်ဟု မပြောချင်တာလား။ ‘မြတ်သောကို’ ကိုတော့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး သူ့ကိုတော့ မခေါ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘယ်နေရာမှာမဆို တရားမျှတမှု ဆိုတာက ရှိသင့်တာအမှန်ပါ။ အခုလည်း အားမနာစတမ်း ပြောချင်သည် ချာတိတ်က သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။

“မေမေက ဒေါက်တာတို့ကို တစ်ရက်လောက် ညစာဖိတ် ကျွေးချင်တယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ။ ညစာမဟုတ်လည်း နေ့လယ်စာပေါ့။ အားတဲ့ရက်ဖြစ်ဖြစ်”

“နေပါစေ ကျော်မိုးသက်။ ရှုတိုင်းယဉ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့နဲ့

သုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်နာစိမ့် အကူအညီပေးရုံပါ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး။ စေတနာနဲ့ကူညီတာကို ပြန်လိုချင်တဲ့ဆန္ဒမျိုး ကိုယ့်မှာမရှိလို့ပါ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို တကူးတကကြီး ဖိတ်ဖို့ မလိုတာမို့ပါပဲ”

“အင်းလေ ... အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်သွားဦးမယ်”

အခုမှပင် လမ်းကြားထဲသို့ သူ ဆက်၍လျှောက်ဖြစ်တော့သည်။ သိနေလို့ပါပဲ။ စေတနာတစ်စိုးတစ်စေ့မျှမပါဘဲ မကောင်းတတ်၍ ဖိတ်ခေါ်မှန်း မျက်လုံးကိုကြည့်ရုံဖြင့် သိနေရတာလေ။ စိတ်ထဲ ခြေပြင်းမှုကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ‘တက်’ ခေါက်လိုက်မိပါ၏။ သူ့ကိုမှ သူတစ်ယောက်တည်းကိုမှ ဦးတည်ပြီး မျက်နှာသာမပေးချင်ကြတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

မိဘတွေကလည်း မကြည်လင်။ ‘သော်’ ကလည်း ငြိုငြင်၊ ‘ဖိုးမြတ်’ ကလည်း စိတ်ခု၊ ‘ကျော်မိုးသက်’ ဆိုလည်း သူ့ကို မလိုလားတာလေ။ သူ အတော်အသုံးမကျတာပါလား။ ဒါဖြင့် သူမကရော အိမ်ကို တကူးတကလာသည် ယူဆပြီး ထွက်ပင်မတွေ့တာ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာ နာတယ် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’။

သူ့အပြစ်ပါ။ ‘ဖိုးမြတ်’ နှင့်ပြိုင်ပြီး ဒီမိန်းကလေးကို သူ time table ထဲထည့်ရေးခဲ့မိတာ အမှားပါပဲ။ ဂရုစိုက်မိတာက မဖြစ်သင့်ပါ။

လေ။ လူတွေမရိပ်မိခင်မှာပဲ ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်လိုက်သင့်ပါပြီ။
သိက္ခာကျတယ် 'ထက်အာကာ'။ လူကို မတူမတန်သလို သဘောထား
မှန်းသိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ရှေ့တိုးဖို့ကြံမိတာ ဦးနှောက်နည်းတာ၊ ညံ့
ဖျင်းတာ၊ အသုံးမကျတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ကောင်းပြီ 'ရှုတိုင်းယဉ်'။

မသိသလိုပဲ နေလိုက်ကြရအောင်။

ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ မဖြစ်ခင်မှာတင် ကိုယ့်
ခံစားချက်ကို မျိုသိပ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

အချစ်လား။

သူ့အတွက် ဆေးခါးတစ်ခွက်ပါ။

ရင်တွင်း တစ်ဆုံးတိုင် စူးဝင်စေတဲ့ ဓားတစ်လက်ပါ။

အတွင်းကလီစာတွေကို ပျက်စီးလောင်မြိုက်စေတဲ့
အက်စက်တစ်စက်ပါပဲ။

မင်းကို မချစ်မိအောင် ငါ အများကြီး ကျိတ်မှိတ်ကြိုးစား
မယ့် 'ရှုတိုင်းယဉ်'။

အဲဒါ အသေအချာပါပဲ။

(၁၉)

“ညီ ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ပေါ်သို့တက်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ လူစုံ
တက်စုံ ရှိနေတာပါ။ နေမကောင်းပါဆိုသည့် ညီမဖြစ်သူက မျက်နှာ
နှမ်းလျှော့ဖြင့် ဧည့်ခံနေပါရောလား။ ဒါဖြင့် စောစောကဒေါက်တာနှင့်
လည်း စကားစမြည်ပြောဖြစ်တယ်ပေါ့လေ။ မေမေပြောခိုင်း၍ ဖိတ်ခေါ်
တာကို အားမနာတမ်း ချက်ချင်းငြင်းဆန်လိုက်တာမို့ အဘယ်မျှ မာန
ထားတတ်မှန်း သိသာစေလေသည်။

“ဒေါက်တာနဲ့တွေ့လိုက်လား သား”

“တွေ့ပါတယ် မေမေ။ ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြောပေမယ့်
ငြင်းလိုက်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ဘာကိုငြင်းလိုက်တာလဲ ညီ”

“အစ်ကိုတို့ကို ပိတ်ရက်တစ်ရက်လောက် ထမင်းဖိတ်တွေ
မယ်ဆိုတာပါ”

“အာကာက မလာနိုင်ဘူးတဲ့လား”

“မလိုအပ်ဘူးလို့ ပြောသွားတာ”

“ကျစ်! ဒီကောင်က မလိုရင် အဲဒီလိုပဲ ရိုင်းတတ်တယ်”

“ကိုကိုမြတ်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ် ယဉ်ယဉ်ရဲ့။ အာကာနဲ့ကိုယ်က ငယ်သူငယ်
ချင်းမို့ အတွင်းသိ အစင်းသိပါ။ ဒီကောင်က ကြည့်လိုက်ရင် မြင်ရင်
ပြောရင်လည်း ရှေ့နောက်မကြည့်ဘဲ ပြောချတတ်တာ အမှန်ပဲ”

“စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပါတယ် ကိုကိုရယ်”

“ဒါတော့ နင်တို့ဆရာဝန်မို့ ရှေ့နေလိုက်ပေါ့ ဖြူဖြူ။ ဝမ်း
တော့ လူဆို လူလိုပဲမြင်လေ့ရှိတယ်။ နောက်က ဂုဏ်ပုဒ်တွေ
မကြည့်တတ်ဘူး”

“ဟင်းဟင်း အဲဒါတွေကြောင့် ညွှန်ကို ကိုယ်သဘောကျတာ”

“မေမေတော့ သားနဲ့စိတ်တူတယ်လို့ပဲ မြင်တယ်”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စကားကို ဘွင်းဘွင်းပြောကျင့်က အတူ
တူပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါတော့ ဖြူလည်း ထောက်ခံပါတယ် အန်တီ”

“ကြည့်စမ်း! ‘အာကာ’ ဘက်မှာ တစ်ဖက်သတ်ရှိနေကြပါ
တာ။ သူမကိုလည်း အလုပ်ထဲမှာ အနီးကပ်ခေါ်ထားပြီး အခုတော့ဖြင့်
အိမ်ကိုပါ ဝင်ထွက်နေလေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘အာကာ’ ကိုမှ အန်တီ
ကလည်း ဖိတ်ခေါ်ချင်ရတာပါလိမ့်။ ‘အာကာ’ ကဘာလို့များ ဖိုးကျော်
နဲ့ ငြင်းခဲ့တာပါလဲ။ သူ့ကိုတွေ့လို့ မလာဘူးလို့ ပြောခဲ့တာထင်ပါရဲ့။

“သားကလည်းကွယ် မျက်နှာမာမာနဲ့ပြောလိုက်လို့

အိတ်တာက ငြင်းလိုက်တာထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ။ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး စိတ်က
တူတူတာ။ မာနကြီးပြီး လေသံမာမာနဲ့ ငြင်းလိုက်တာပါ”

“ခက်လိုက်တာ”

“နေပါစေ မေမေ။ သမီး အလုပ်ပြန်ဆင်းမှ သေချာပြောပါ

ဟော! ညီမလေးကပါ အဲဒီဒေါက်တာကို ဘာလို့များ

'ဒေါက်တာမြတ်သောကို' ထက် ပိုရင်းနှီးနေရတာပါလိမ့်။ နေ့စဉ် အတူတူ တာဝန်ယူပြီး အလုပ်အတူလုပ်နေတာမို့လို့များလား။ မကြိုက်ပါဟု ကြိုပြောတားမြစ်ထားတာတောင်မှ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်လာရတယ်လို့။ 'ဒေါက်တာမြတ်သောကို' နှင့်က ခင်မင်ခဲ့တာ ကြာပြီမို့ အားနာသမှုဖြင့် အခုချိန်ထိ ခေါ်ပြောနေဖြစ်တာပါလေ။

“ကျွန်တော်တို့က သူနဲ့အဆင့်အတန်းမတူဘူးဆိုတာ သိလို့ပေါ့ မေမေ”

“ကိုကိုကလည်းလေ ... ဒေါက်တာက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“ဒေါက်တာထက်အာကာက ယောက်ျားမိန်းမ မရွေး အဲဒီပဲ ပြောတတ်တာပါ ကိုကို။ ဘယ်တော့မဆို မဖော်ရွေဘဲ လေသံအပြောကျင့်ရှိပေမယ့် စိတ်ရင်းက ဖြောင့်မှန်ပါတယ်”

“အံမာ ... အလုပ်ဝင်တာမှ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး အကတည်းက ဘက်လိုက်ပြောတတ်နေပါပြီ။ အတော်လိုက်ဖက်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပါပဲလား”

“သက်သာရဲ့လားယဉ်ယဉ် ညဘက်ကိုယ်ပူပြီး အဖျားတာမှာစိုးလို့ ငါ့ကိုစောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်။ ဆေးတွေပါ လိုလိုမယ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ယဉ်ယဉ် သိပါတယ်”

ဒါတော့ စိုးရိမ်သားပဲလား။ ပြောဆိုပုံအရ ညီမလေးနှင့် ဆင်မတွေ့သွားတာမို့ ရင်ထဲ အနည်းငယ်မျှအေးသွားရလေ၏။ ဆော်ရွှေပွဲတဲ့ ညီမလေးနှင့် 'ဒေါက်တာမြတ်သောကို' က ရင်းနှီးဖော်ရွေသည့်အပြုံးနှင့် လေသံချိုတို့ရှိနေတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူက ဖြင့် 'ဒေါက်တာထက်အာကာ' နှင့်များ အကျင့်တူနေရပါသလဲ။

“မစောင့်ပါနဲ့ ဖြူရယ်။ သက်သာနေပြီပဲဟာ။ မနက် အလုပ်သွားလို့ရမှာပါ”

“အမလေးလေး ... နင့်ကို အလုပ်မလာခိုင်းဖို့ ခွင့်တင်ထားပေးမယ်ပြောပြီးသားလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ယဉ်ယဉ်၊ ခွန်အားပြည့်အောင်နားရမှာပေါ့”

“ဆေးရုံမှာ ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်အရမ်းများနေရလို့ပါ ကိုကို မြတ်ရယ်”

“နင်တစ်ယောက် လျော့နေရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်သွားပါဘူးဟယ်”

“ဟုတ်တယ် ယဉ်ယဉ်၊ နားလိုက်ပါ”

တကယ်ပဲ စိုးရိမ်သတဲ့လား 'အာကာ'။ ဘေးနားမှာ 'မြ' ရော 'သော်' ပါ ရှိပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့်များ 'ယဉ်ယဉ်' ကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်နေရတာပါလိမ့်။ မင်းအတွက် 'ရှုတိုင်းယဉ်' က စိတ်ဝင်စား

စရာလား 'အာကာ'။ ငါက 'ယဉ်ယဉ်' ကို ရင်ခုန်ပြီးချစ်နေတာနဲ့ နှလုံးသားက သိနေတာလေ။ ဖွင့်ပြောဖို့ထက် 'ယဉ်ယဉ်' စိတ်ဆိုးမှားစိုးရိမ်တာမို့ ခုချိန်အထိ စောင့်ကြည့်နေရတာမဟုတ်လား။

တစ်သက်လုံး ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ခဲ့ပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့ များ ရန်ဘက်ရို ဖြစ်လာရတာပါလိမ့်။ မပြိုင်ချင်ဘူး 'အာကာ' ဘယ်တော့မဆို မင်းက ငါ့ထက်နေရာတကာတော်ပြီး မိန်းကလေးတွေပါ မင်းကိုသာ ပိုသဘောကျကြတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဒီလောက် မျက်နှာမာပြီး မာနကြီးတဲ့လူက ဘာဆွဲဆောင်စရာများရှိလို့ပါလိမ့်။ စဉ်းစားရခက်လိုက်တာအမှန်ပါ။

"ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာမှ လူမဟာတွေက ဂရုစိုက်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်လား။ ခေါင်းမမာချင်ပါနဲ့။ သမီးအတွက်နဲ့ ရှိသမျှလူတွေ အချိန်ကုန်နေရပြီ"

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ ကျွန်တော်က မသိတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ"

"သားတို့နှစ်ယောက်ကိုရော သမီးဖြူကိုပါ အားနာမိလို့ပါ။ ယဉ်ယဉ်က ဒီလောက်မပျော့ပါဘူး။ ဒီနှစ်မှာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချူချူနေမှန်းမသိတာ"

"အလုပ်ထဲ အရမ်းပင်ပန်းတာကြောင့်ပါအန်တီ။ ပြီးတော့

က ယဉ်ယဉ်လို ခွဲစိတ်ခန်း သိပ်ဝင်ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ယဉ်ယဉ်က ပိုပင်ပန်းရတာပါ"

"ကိုယ် အာကာကိုပြောလိုက်ပါ့မယ် ယဉ်ယဉ်။ နောက်ကို ပင်ပန်းမယ့်နေရာမှာ ဆက်တိုက်ကြီး တာဝန်မယူရအောင်လို့"

"အို အဲဒီလိုကြီးတောင်းဆိုလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ယဉ်ယဉ်နဲ့တွဲဖက်အတူဝင်တဲ့နာစ်တွေတောင် အပင်ပန်းခံနိုင်ပြီး ဘာမှ မပြောကြတာ ကိုယ်က အသစ်ဖြစ်ပြီး သီးသန့် request လုပ်တာ မခြားလူတွေသိရင် မကောင်းဘူးလေ"

သူ အံ့သြသွားရလေ၏။ ညီမလေးက ဒီလောက်ကိ တာဝန် ခံတတ်တာများလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုဆရာဝန်နှင့် အလုပ်တွဲမလုပ်ရ တာများ စိုးရိမ်နေလို့များလား။ 'ဒေါက်တာမြတ်သောကို' ပါ အံ့သြ ခြင်းကြည့်လိုက်ပေမယ့် ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်လွှာချလိုက်တာက ဘာ သဘောပါလိမ့် ညီမလေးရယ်။

"ကဲပါလေ ... အဲဒါက နောက်မှဆွေးနွေးလို့ရနိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ယဉ်ယဉ်သက်သာတယ်ဆို စိတ်အေးရပါပြီ၊ ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် ဒေါ်လေး"

"အေးပါကွယ် ... ပစ္စည်းတွေဝယ်လာပေးတဲ့အတွက်လည်း

၂၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ကျေးဇူးပါသားရယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်။ ပြန်ပြီ ခင်ဖြူစင်၊ ဖိုးကျော်ဇော်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

စားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် စားစရာတွေကိုကြည့်ရင် သက်ပြင်းရှိုက်မိပါ၏။ ပြန်ရန်သင့်သည့်အချိန်မို့ ထရပ်လိုက်ရတာ။ အပြင်မှာ မှောင်စပျိုးနေပြီမဟုတ်လား။ စားစရာတွေပါမက သောက်ရန်နှင့်ထိုးရန် ဆေးတွေပါ အလိုက်သိစွာ ပေးခဲ့သတဲ့လေ။ ဒီလောက်ထိ ကရုဏာသဒ္ဓါတွေ ပိုပြနေတာက သူ့ထက်သာလွန်နေသည့်နှယ်။ နောက်မှပေါက်သည် အပင်က ရွှေကြာပင်တော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး

“ညနေစာစားပြီးမှ ပြန်တာမဟုတ်ဘူး”

“ယဉ်ယဉ်မှ နေမကောင်းတာ။ အကြာကြီးမနေသင့်ဘူးလေ မိုးလည်းချုပ်တော့မှာမို့ပါ”

“အင်းလေ ... ကိုကိုမြတ်လည်း နားရဦးမှာပဲ”

“နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်အိပ်ဦးနော်”

“ဟုတ်!”

မျက်ရည်လေးဝဲလျက် အိမ်ပေါက်ဝထိ လိုက်မိုကာ နှုတ်ဆက်ဟန်က နွမ်းလျလျပုံစံလေးပါ။ အမြဲတစေ လန်းဆန်းတက်ပြ

ပေးပါသည် ဟန်လေးက ခုတော့ဖြင့် ရေခွေးဖျောဟင်းရွက်နှယ် ပျော့ပျော့လေးသာရှိတော့တာလေ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်လေးကို အားမနာတမ်း ပွေ့ချီခေါ်ခြင်းအခွင့်က ဘာကြောင့်များ ‘အာကု’ ကိုမှ ပေးရပါသလဲ။

ခြံပြင်ထွက်သွားပါသည့် ‘ကိုကိုမြတ်’ ကိုမမြင်ရတော့မှ အိမ်ထဲက တံခါးကို စေ့ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုကရေချိုးနေပြီမို့ ထမင်းပွဲပြင်တာကို ‘ဖြူ’က မေမေနှင့် အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဝိုင်းကျပြင်ပေးနေလေသည်။ အိပ်ရာထဲ လှဲမနေချင်တာမို့ နောက်ဖေးဘက်သို့ လိုက်ဝင်ခဲ့မိ၏။ မေမေနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောနေပါသည့် ‘ဖြူ’ အသံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်မိလေသည်။

“ဖြူလည်း ရိပ်မိပါတယ် အန်တီ။ အန်တီသဘောက ချောဟင်”

“ဒါတော့ အန်တီမသိဘူးလေ။ ဆုံးဖြတ်ရမှာက သမီး သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား”

“ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ”

“အဲ! ... လန့်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“မိဖြူနော် ... ငါ အစောကြီးကတည်းက ကြံပြောထားပြီး သား။ ငါ့ညီမကို ကြားထဲကနေ ပွဲစားလိုက်လုပ်မပေးချင်နဲ့”

“ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး”

“နင့်ဘာသာနင် ကြိုက်ရင်ယူပါလား”

“ကိုကိုကလည်းနော်၊ မယူပါဘူး။ သူတို့မှ ဖြူကိုမကြိုတာ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ကြိုက်တယ်ပြောရင် ယူမယ့်သဘောလေ။ အမြင့်သိပ်မမှန်းနဲ့၊ အောက်ကချေးပုံကို နင်းမိမယ်”

“ဟယ်... သားကတော့လုပ်ပြီ။ ထမင်းစားခါနီးကို ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပြောရလား”

“ဒင်းပြောပုံကိုက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ မေမေရဲ့။ ပွင့်လင်းတက်ကို ငါ မတားဘူး။ ရွှိးတော့ထမယ်မကြီးနဲ့၊ ငါ နင့်အမေကို လာတိုမှာ”

“ကိုကိုနော်”

“မ ကိုကိုနေနဲ့၊ တကယ်ပြောတာ”

ခြေလှမ်းကိုပြန်လှည့်၍ အိပ်ခန်းဆီ အမြန်လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။ ဆုံးဖြတ်ရမှာတဲ့လား။ ဘာကိုလဲ၊ သူတို့က ‘ယဉ်ယဉ်’ ကြိုက်နေတာတဲ့လား။ အလို! ဘယ်သူတွေကို ရည်ညွှန်းတာပါလဲ။ အိမ်ကိုဝင်ထွက်နေပါသည်။ ဒေါက်တာတွေကိုများ ပြောတာပါလား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ သူမအပေါ် တကယ့်ကိုဖြူစင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ကူညီဂရုစိုက်ပေးကြတာကို အထင်မှားစရာလား။

ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာတောင် အတွေ့မခံဘဲ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားတာ ဘာသဘောလဲဟင်။ တကယ်ဆို သူမထွက်ပြီး ညဉ့်ခံတာ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောဆို နှုတ်ဆက်တာလေးလောက်ပဲတော့ စောင့်သင့်တာပါလေ။ Duty ပြန်ဝင်ရမယ်မှန်းသိပေမယ့် ဓာရီဝက်၊ မိနစ် (၂၀) လောက်လေး ကုန်မှာကိုနှုတ်ပြောလေသလား။

အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ကျောပြင်လေးတောင် မတွေ့လိုက်ရပါဘဲ ပစ္စည်းထုပ်တွေကသာ စားပွဲထက် အထီးကျန်စွာ ရှိနေတာလေ။ ‘ကိုကိုမြတ်’ ရောက်နေသည့်အသံကြောင့်သာ ထွက်တွေ့လိုက်ရတာပါ။ လူမမာ သတင်းမေးလာကြည့်တဲ့သူထက် ဘယ်သူ့ကိုများ သူမ မျှော်မိတာပါလဲ။

“နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်အိပ်ဦးနော်” ဆိုသည့် လေသံထဲမှာ ကြင်နာခြင်းတွေ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေမှန်း သူမ သိနေပါ၏။ သို့သော် “အပြောမခံချင်ရင် ကိုယ့်စကားနားထောင်ပေါ့” ဟူသည့် လေသံမာမာက ပိုနားဝင်ချိုနေတော့ ခက်သားလား။ ‘ယဉ်ယဉ်’ ဟု ခပ်တိုးတိုးဖျော့ဖျော့ ခေါ်သံထက် ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်မာမာခေါ်သံကိုသာ ဂရုစိုက်မိနေသည့် အာရုံကို မည်သို့ထင်ရပါ။

အမြင့်မမှန်းနဲ့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမြင့်နေရာကနေ ကြိုးတစ်ချောင်းချလာပေးရင်တော့ ဆုပ်ကိုင်ကြည့်သင့်တာပေါ့နော်။ ကံကြမ္မာ

စေရာကိုသာ သူမတို့လူသားတွေ လိုက်နာရမှာ မှန်ပေမယ့် 'က' ဆိုတာ လူကသာလုပ်ရတာဆိုသည့်ဆိုရိုးကြောင့် မှန်ပါလျှင် သူ- ရွေးချယ်သည့်ကံတံရားကို ကောင်းမွန်ခြင်းတို့နှင့်သာ ပြည့်စေချင်- သည်။

ကိုကို -

ညီမလေးရဲ့နှလုံးသားကို အကျဉ်းချုပ်ကိုင်ထားချင်ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့ ရင်ခုန်သံကိုဖြင့် မထိန်းချုပ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ရင်ထဲ က တစ်နေရာမှာ 'အချစ်' ဆိုသည့် လျှို့ဝှက်ချက်လေးကို သူစိမ်း တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် အချိန်တန်လျှင် ကမ်းလက်ထဲ ပေးအပ်- မှာ သဘာဝပါလေ။

(၂၀)

“ကိုထက်”

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Night duty ဝင်ရတာက 'သော်' နှင့်အတူ ဖြစ်နေရပါသလဲ။ ဒီရက်က 'မြကြေးမုံ' ၏ off ရက်မို့ အဖော်မရှိသလို တစ်ယောက်တည်း ဟာတာတာဖြစ်နေရတာပါ။ Lift ထဲအတူဝင်ပြီး အပေါ်သို့တက်ခဲ့ရင်း နှစ်ယောက်သား စကားပြောစရာ မရှိသည့်နယ် တိတ်ဆိတ်နေမိလေ၏။ သုံးလွှာမှာရပ်သွားပါသည် lift ထဲမှ ထွက်လိုက်ကြပါသည်။

“ဟန့်ကို”

“ကိုထက်အိမ်”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြောမိသည်က ဒီအကြောင်းအလေ့
တုံ့လာ။ သူ မျက်ခုံးပင့်သွားသလို 'သော်' လည်း ပြုံးမြဲပြော
ဖြစ်သွားပါသည်။ နှစ်ဦးသား ပြောစရာမရှိတာတော့ မဟုတ်ပါလေ။
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ရင်ထဲအထိ မြင်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။

“Sorry! ... သော်အရင်ပြောလေ”
“ကိုထက်အိမ် သော်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”
“အင်း ... မာမိ ပြောပါတယ်”

မျက်နှာသိပ်မလန်းသည့် သူ့ကို မည်သို့သောစကားလုံးတို့ဖြင့်
နှစ်သိမ့်ပေးရပါမည်နည်း။ 'သော်' က စကားပြောကောင်းသည့်
မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် 'မြတ်ကို' နှင့်တော့ သာ
ဖြစ်သလို ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါဘဲ 'ကိုထက်' နှင့်ပြောလျှင်
ငါးခွန်းမှာ နှစ်ခွန်းလောက်က ရန်စကားဖြစ်လေ့ရှိတာ ဘာကြောင့်
လဲ။ တကယ်ဆို အစင်းသီအတွင်းသိမ့် နှလုံးသားက နွေးနွေး
အဆင့်နှင့်သာ ရှိသင့်တာပါလေ။

“ဘာဖြစ်နေလဲဟင်”
“ဘာကိုလဲ”
“ကိုထက်မျက်နှာမကြည်လို့ မေးတာ”
သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ 'မင်းကြောင့် မာမိနဲ့ကံ'

ကောင်းမပြောကြဘူး' ဟု ပြောလိုက်ရမှာလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။
သားအိမ်နှစ်ယောက် မကြာခဏစကားများလေ့ရှိပေမယ့် ဤကဲ့သို့
မာမိစကားမပြောဘဲ စိတ်ကောက်ပြနေတာမျိုး တစ်ကြိမ်မှ မရှိခဲ့ပါ။
အခုတစ်ခါက တကယ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန္ဒပြနေပုံမျိုး မဟုတ်
လား။

“ဒီရက်ပိုင်း အရမ်းပင်ပန်းကြတာ သော်လည်း သိတာပဲ”
“အင်းလေ ... ဟုတ်ပါတယ်။ သော်တို့လည်း အလှည့်ကျ
ဝင်ပေးနေရတာပဲဟာ”

ဒါပဲလား။ အိမ်ကို ဘာလာလုပ်သလဲဆိုပြီး အပြစ်မတင်ပါ
လား။ အကယ်၍ သူရန်ရှာလျှင်ဖြင့် 'သော်' လည်း သူ့ကို တစ်ဖက်
သတ် ချစ်နေတာကို ပြန်ပြောဖို့အတွက် သတ္တိမွှေးထားခဲ့ရတာ ဘယ်
နဲ့နှစ်ကျော်နေပြီလဲဆိုတာ သူသိအောင် ပြောတော့မှာပါ။ မျှိုသိပ်ထား
သမျှ အကုန်ပြောဖြစ်ရမှာပေါ့ 'ကိုထက်' ရယ်။

“မြတ်ကိုနဲ့ တွေ့သေးလား”
“အင်း ... တွေ့ပါတယ်”

(၇) နာရီထိုးမှ duty စဝင်ဖြစ်မှာမို့ ရုံးခန်းရှိရာကိုသာ
ဆက်လျှောက်လိုက်ကြလေ၏။ စကားအစဖော်တာကို 'သော်' ကသာ
လုပ်နေရပြီး သူကဖြင့် ဘာမှမထူးခြားသည့်နယ်ပါ။ တကယ်ဆို

ပြဿနာတစ်ခုခုအဖြစ်ရှာပြီး 'သော်' ကိုပြောပါတော့လား။ ဤသော သွေးအေးတိုက်ပွဲအနေအထားကိုဖြင့် မနှစ်သက်ချင်ပါလေ။

"သော်နဲ့က duty ချိန်လွဲနေတာနဲ့ပဲ မတွေ့ဖြစ်တာကြောင့်"

မုသားပြောတတ်နေပါရောလား 'သော်'။ တကယ်ဆို သူ့နဲ့

သာ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် 'ဖိုးမြတ်' နှင့်တော့ အမြဲလိုလဲ phone ဆက်လေ့ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း 'ရှုတိုင်းယဉ်'

နှင့် သူ၏သတင်းကို ပျံ့အောင်လုပ်နိုင်ကြတာလေ။ ကိုယ်က မျှိသိ တတ်တာမှန်ပေမယ့် ပြောချင်လျှင်တော့ မခြွင်းမချန် ပြောလေ့ရှိပါ။

မင်းသိမှာပါ 'သော်'။

"ကိုထက်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ခုနေကြတုန်းပဲလား"

"ဖိုးမြတ်နဲ့လား"

"အင်း"

"ကိုယ့်တက်က အေးဆေးပါ။ သူ့ဘာသာကျိတ်ပြီးကော နေရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး"

"ကိုထက်ကလည်းလေ။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကို"

"အဲဒီအခြေအနေအတိုင်း ထိန်းသင့်တာပေါ့သော်။ ကိုယ်က လူငယ်ချင်း ညှိနှိုင်းပြောဆိုလို့ ရနိုင်ရဲ့သားနဲ့ လူကြီးတွေအထိသိအောင် အသိပေးတာကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး"

သူမမျက်နှာ ပန်းပေါင်သန်းသွားရပါ၏။ မပြောဘူးထင်လိုက် ခါမှ ရုတ်တရက် ပြောတာမို့ အံ့ဩသွားရလေသည်။ လေပြည်နှင့် ပြောသဖြင့် ဒေါသသံမပါတာကိုက ထူးဆန်းနေတာပါ။ ဘယ်လိုထဲ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်တာကမှ ခံသာဦးမှာလေ။ အခုတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသဖြင့် ဤသို့သောလေသံကိုမှ သုံးရ ဘယ်လို့။ အံ့ဩရပါ 'ကိုထက်' ရယ်။

"သော်က သော်က အန်တီဆွေကို တိုင်ပြောတာမျိုး မဟုတ် ဒါဘူး။ အန်တီဆွေမေးလို့ ပြောလိုက်ရတာပါ"

"ကွယ်ရာမှာ ကာယကံရှင်မသိအောင်တော့ မပြောသင့်ဘူး သော်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ မဟုတ်မမှန် သတင်းမျိုး ဖြန့်တာကို မကြိုက်တာပါ"

"မဟုတ်မမှန်"

"ဟုတ်တယ်"

ဘုရားရေ! ဒါဖြင့် 'ရှုတိုင်းယဉ်' ကို သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်လှ တယ်ဆိုတာ မမှန်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ဤသို့ ဆင်မြင်စေအောင် ဘာကြောင့်များလုပ်ရပါသလဲ။ 'မြတ်ကို' ၏ အကြည့်ထဲမှာကိုက 'ကိုထက်' အပေါ် မကြည်လင်သည့် မှန်မှိုင်းမှိုင်း အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်တာကရော ဘာသဘောလဲကွယ်။

“ဒါဖြင့် ဒါဖြင့် ရှုတိုင်းယဉ်နဲ့ကိစ္စက တကယ်ပဲမဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ နားလည်ရခက်သည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ‘သော်’ ကိုကြည့်နေလေ၏။ ဆေးရုံဆင်းချိန် duty နားချိန်မို့ ရုံးခန်းထဲ မှာ ဆရာဝန်တွေ မရှိကြပါ။ Night ဝင်မည့်သူတွေသာ အနည်းငယ် ဖြည်းဖြည်းချင်းလာနေကြလေသည်။ သူနှင့် ‘သော်’ ကဖြင့် အလုပ်နှင့် မသက်ဆိုင်သည့် meeting ဖြင့် နှစ်ဦးသားပြောနေကြတာပါလေ။

“တစ်ဖက်သားသိက္ခာကျစေမယ့်သတင်းမျိုးကို ယုံရသလား သော်။ အထူးသဖြင့် နှစ်နာရတာက မိန်းကလေးပါ”

“ဟင်!”

မဟုတ်ဘူးဟု ထင်လိုက်သော်ငြား ပြောလာသည်က သူ့ဘက်မှာပဲလား။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ‘သော်’ ကိုတော့ ငွေကြည်ဆိုင် ပါလား ‘ကိုထက်’ ရယ်။ မာနကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ပြန်ပြောရမှာထင် သူလေသံကိုက ပြေရာပြေကြောင်းအနေအထားမို့ ကိုယ့်ဘက်ကလွှဲ မှာကိုပင် စိုးရိမ်ရလေ၏။

“သော်၊ တမင်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မြတ်ကိုနဲ့သော်တို့ ဘာပြောကြမသလဲဆိုတာတော့ ကိုယ့် မသိဘူးသော်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“သော်တို့က ဘာများပြောမိလို့လဲ”

“ဒါတော့ သော်တို့ပဲသိနိုင်မှာလေ။ ဒီလိုပြောလို့ အပြစ်မို့ ထယ်လို့ မထင်စေချင်ပါဘူးသော်။ ကိုယ်က စကားကို လှအောင်ပြော တတ်တဲ့သူမှမဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ကိုယ့်စကားသံက တခြားလူတွေရဲ့ ဘာမှာ ခါးကောင်းခါးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဖြောင့်အတိုင်း အတတ်တာက ကိုယ့်အားနည်းချက်ပဲ ထင်ပါရဲ့”

ပြောတတ်လိုက်တာ၊ စကားလုံးချိုချိုမသုံးတတ်ပေမယ့် ထိုထဲ ထိခိုက်အောင် သူပြောတတ်ပါ၏။ အပြစ်မဖို့ပါဟုဆိုသော်ငြား ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်ပြန်မြင်နေရတာပါလေ။ ပထမ ‘မြကြေးမုံ’ အလားဟု ထင်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်းပျိုင်ဘက်က နောက်ထပ် အလားပြီး အင်အားတောင့်တင်းလာတာကရော ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲ။

“ကိုထက်က သော်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူး သော်။ လူမှန်ရင် ဘာမဆို ပြောနိုင် တဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရှိနေတာပဲ။ သော်မှာပြောပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အဲဒါပဲ အဲဒီ change က ကိုယ့်ရဲ့ personal ကိုတော့ လာထိခိုက် တာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ကိုယ်ယူဆထားပါတယ် သော်”

“သော်က ... သော်က”

“ကိုယ်တို့တွေ လူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ဒီထက်ပိုပွင့်လင်းသင့်ဖို့”

၂၄၀ မမသဒ္ဓါမောင်

လိုအပ်လာပြီလား။ ကိုယ်တွေ့မိတယ်”

“ကိုထက်”

“အချစ်ဆိုတာကို သော်မခံစားတတ်ခင်မှာ ကိုယ်က ခံစား
တတ်ခဲ့ပြီးပြီ သော်”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားက တစ်ကြိမ်မှာ ထူးဆန်းစွာ
ခုန်ခဲ့ပြီး တစ်ခါတော့ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ် သော်”

“ကို... ကိုထက်”

“အဲဒီတစ်ခါလေးနဲ့ပဲ ဒီခံစားချက်ကို ထိန်းသိမ်းမျှီသိပ်ထား
ရတာပါ။ ဒီလို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တဲ့ အချစ်မျိုး သော် ခံစားမိလို့လား
တကယ်ရော ချစ်တတ်လို့လား သော်”

အလို! ချစ်တတ်လို့လားတဲ့။ မည်သို့ဖြေရပါ့မည်နည်း
ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲမှာ ဝန်တိုမစ္ဆရီယတို့ဖြင့်သာ
'သော်' လောင်မြိုက်နေခဲ့ရတာလေ။ တန်းတူဖြစ်သည့် 'မြကြေး
ကိုလည်း မရယ်မပြုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသလို 'ရှုတိုင်းယဉ်' အသံ
လည်း မတူမတန် ပုံစံမျိုးဖြင့်သာ ကြည့်ပြီးပြောခဲ့မိတာ မဟုတ်လား
'သော်' ဘက်က ချစ်ခြင်းက မှားနေလို့များလားကွယ်။

“ကိုထက်က... ကိုထက်က သော့ရဲ့အချစ်ဦးပါ”

တိုးသဲ့သဲ့မျှ ထွက်သွားပါသည်စကားသံကို ပြန်သိမ်း၍ မရခဲ့
။ စိုးထိတ်မှုတို့ဖြင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိပေမယ့် သူက
အကြည့်ကိုမလွှဲဖယ်ပါချေ။ အံ့သြမှုမပြပါလား။ ဒါဖြင့် သိနေတယ်ပေါ့။
'သော်' ရင်ထဲမှာ သူ့ရှိနေမှန်း ဘယ်အချိန်ကတည်းက သိနေခဲ့ပါ
သလဲ။ ပြောပြပါလား 'ကို'။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အချစ်ဦးက သော် မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ”

ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ သိက္ခာကျလိုက်တာနော်။
အနီးဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုယ့်လိပ်ပြာ
ကိုယ်ရှက်ရင်း စိတ်မသန်သလို ဖြစ်လာသည်က 'ငွေသော်တာကြည်'
တဲ့လေ။ သူက အားမနာရပါပဲ 'သော်' ဘာသာ အားနာသလို ဖြစ်
လာရသည့် ခံစားချက်က ဆိုးရွားလွန်းလေ၏။

“ခုထိ မမေ့နိုင်သေးတာလားဟင်”

“သော်ရော မေ့နိုင်လို့လား”

“အဲဒါက”

“မေ့ဖို့ကြိုးစားနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့သော်။ ကိုယ်
တို့ကြားမှာ မျက်နှာပူ အားနာရတာတွေ သက်သာသွားမှာပေါ့”

“ဒီလောက်နှစ်တွေကြာခဲ့တာတောင်မှ သူ့ကိုခုထိ မမေ့နိုင်
တာလား”

သူ ပြန်မဖြေပါ။ မလိုအပ်သောကြောင့်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှ အခဲ
တောင်းပန်နေမိသည်က 'မ' ကိုပါလေ။ အကြောင်းပြစရာအချက်က
ဒီတစ်ခုပဲရှိတာမို့ ထုတ်သုံးလိုက်ခြင်းပါ။ အနီးနားရှိနေပါသည့် ငါ
ကလေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်သည့်အနေဖြင့် 'မ' အမည်ကို ခင်
ငှားသုံးပါရစေခန့်။

“ကိုထက်ရင်ထဲကဝေဒနာကို သက်သာအောင် သော်လည်း
ပေးချင်တယ်။ သော် ဘယ်လိုမျိုးကုစားပေးမှ အဲဒီဝေဒနာ ပျောက်နိုင်
မှာလဲ ဟင်”

“တော်ပါပြီ သော်၊ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်ဆက်ပြီးမပြောချင်ဘူး
အိမ်မှာလည်း ပြဿနာတွေ ရှုပ်နေလို့ ကိုယ်စိတ်ညစ်နေတယ်”

“ရှင်”

“အလုပ်မှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေ
နဲ့ ကတောက်ကဆ ဖြစ်နေရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ အားလုံးကိုကြီး
ပြီးမြင်ကြရင် ထက်အာကာဟိန်းပဲ လူကြမ်းကြီးဖြစ်နေမှာပါ သော်”

“ကိုထက်ရယ်... မဟုတ်တာ”

“ခုဆို မေမေက ကိုယ့်ကို စကားကောင်းကောင်းမပြောချင်
တော့ဘူး သော်”

“ဟင်!”

“ကိုယ်က ဒီလောက်ထိ ဆိုးနေပြီလား။ သော်တို့ ဖွဲ့မြတ်တို့
အခြင်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်ဆိုးသွမ်းနေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်
ခန်းကမှ မထင်ခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ”

“အို!”

“ကိုယ် Round လှည့်တော့မယ် သော်”

ရုံးခန်းထဲမှ သူထွက်လိုက်ပါ၏။ သူ့နာပြုတွေရှိနေမည့်အခန်း
ထဲ ခြေဦးလှည့်လိုက်ပေမယ့် ခြေလှမ်းက သိပ်အားမရှိလှပါ။ ရင်ထဲမှာ
အတော့်ကိုမကောင်းတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ မျှီသိပ်ခြင်းတဲ့။ တစ်
ဆက်တာအတွက် မပြောဖြစ်ဘဲ မျှီသိပ်ထားလိုက်တာက ကိုယ်တို့
အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်နေမှာပါနော်။

(၂၁)

မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသဖြင့် နားနေခနဲနဲ့ ခုတင်လွတ်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ဖြစ်ပါသည်။ အရေးကြီးလူနာတွေ မရောက်တာမို့ သက်သာလေ၏။ အတူ duty ကျသည့်ဆရာဝန်တွေက အလှည့်ကျ စောင့်ပေးနေသဖြင့် တစ်နာရီခန့် အိပ်မည့်သူကို အနှောင့်အယှက်မပေးကြပါချေ။

စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းမိ၍ထင် နိုးတစ်ဝက်အိပ်မက်တွေက မလှပပြန်ပါ။ လွင်ပြင်ကျယ်ထက် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ။ ချောက်ကမ်းပါးက လှစ်ခနဲ ချော်ကျတာ။

ပင်လယ်ပြင်ထဲ ပလုံခနဲ ပြုတ်ကျသည့် အိပ်မက်တို့

ဟုတ်မဟတ် ကယောင်ချောက်ချားတွေချည်းပါပဲ။

အဆုတ်ထဲ ရှူသွင်းလိုက်ပါသည့် လေထဲမှာ မွှေးရနံ့တို့ ရလိုက်သဖြင့် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားရပါသည်။ ဘေးမှာ နှင်းဆီရောင်စုံ နန်းစည်းကြီးပိုက်၍ ရောက်နေသည်က လန်းဆန်းသည့် အပြုံးတို့ဖြင့် 'မြကြေးမုံ' ဖြစ်နေလေ၏။ အိပ်ချင်ပူးတူးဖြင့် သူ အမြန်ထထိုင်လိုက်မိလေသည်။

“နိုးသွားပြီလား၊ Morning ကိုထက်”

“Morning ပါ မြကြေးမုံ၊ အစောကြီးရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာပွဲရှိနေလို့လဲ”

“ဟယ်!... မသိဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီမနက် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ပြန်ရောက်ပြီလေ”

“ဘာ!”

“ဒီနေ့ အလုပ်စဆင်းတော့မှား၊ သူ့အနီးလည်း အတူတူပါလာတာတဲ့”

ဗုဒ္ဓေါ့! ဒီလောက်အရေးကြီးသည့် သတင်းကိုဖြင့် ဘယ်သူမှ မပြောကြပါလား။ ဒက်ဒီနှင့်လည်း ခုတလော ထမင်းအတူမစားဖြစ်၍

စကားသိပ်မပြောဖြစ်ပါ။ သို့သော် အခုလို သတင်းထူးကိုဖြင့် သူ့
သင့်တာလေ။ နေပါဦး တမင်တကာများ သူ မသိအောင် ပြော
သလား။ ခုတင်မှဆင်း၍ အမြန်ရပ်လိုက်သဖြင့် 'မြကြေးမုံ' ဖင် ဆင်
လေတော့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ကိုထက်ရယ်။ အခုမှ (၇) နာရီနီး
ရှိပါသေးတယ်။ အစောကြီးပါ”

“ဟာ! ... အဲဒီလောက်တောင် ကိုယ်အိပ်ပျော်သွား
လား”

“တမင်မနိုးကြတာ နေမှာပါ”

“ဒေါက်တာသွန်းဆက်အောင်က ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်
နေတာလဲ”

“မနေ့ကတဲ့ရှင်”

“ဟောဗျာ”

“အခမ်းအနားတွေလုပ်မှာစိုးလို့ တမင်မပြောတာတဲ့။
တောင် ဟာမိတို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောလို့ သတင်းရသွားတာ”

“ကိုယ်ရေချိုးတော့မယ်”

“Ok!”

'မြကြေးမုံ' က ပန်းစည်းကြီးမနွမ်းစေရန် ဂရုစိုက်ပြီး Aircraft

အောက်မှာ သွားထားနေစဉ် သူကဖြင့် သန့်စင်ခန်းရှိရာဆီ အမြန်
ပြေးရတော့သည်။ ယောက်ျားလေးမို့ သိပ်ကြီး အထူးတလည် မပြင်ရ
မသယံ သေသေသပ်သပ်လေးတော့ ရှိရမှာလေ။ ဒုက္ခပဲ! Duty
coat ကြေနေလျှင်ဖြင့် အမှတ်လျော့တော့မှာပါ။

“ဟာ!... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ အာကာရယ်”

“Sorry ကွာ၊ ငါ အမြန်လိုနေလို့”

“ဘာရှာနေတာလဲ”

“ငါ့ duty coat ”

“ညက အကုန်လုံး Laundry ဌာနက ယူသွားတယ်လေ”

“ဟာ! သေစမ်း!”

“ရော်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒေါက်တာသွန်းဆက်အောင်တို့ ဒီမနက်လာမှာတဲ့”

“အေးလေ... အဲဒါအဆန်းလား”

“ဟင်!... ငါပဲ မသိတာလား”

“သွားပြီ... သွားပြီ၊ ငါတို့ဘော်ဒါတော့ ငုပ်တွေ loose
ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေရ
တာလဲ”

“ကျွန်!... ခက်လိုက်တာ”

“ရပြီ ကိုထက်ရေ”

“ဘာလဲ-မြကြေးမုံ”

“Duty coat လေ။ ညက uniform တွေလျှော်ပေးဦးလာဖို့တာ”

“Thanks! ပါ မြကြေးမုံ။ တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ကျေးဇူးက ဝါးစားလို့မှမရတာ”

“အေးလေ”

“မြစားချင်တာ ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်ကွာ”

“အံ့မယ် ... မဆိုးဘူး။ ဒီကောင် တိုးတက်လာပြီ”

ရှုပ်ကြယ်သီးတပ်၍ဝတ်နေစဉ် ‘မြကြေးမုံ’ က Hung... ဖြင့် ချိတ်ထားပါသည့် coat တွေထဲမှ သူ့ coat အဖြူကို ယူလာသဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ဆရာဝန်တွေရော နှာစ်တူလီ အကုန်လုံး နေကြပြီမို့ ဒီနေ့မှ လူစုံတက်စုံရှိတော့မှာပါ။ ဒါဆို သူမကရော ဒီနေ့ အလုပ်ဆင်းနိုင်ပါ့မလား။ ဒီတစ်ရက် ထပ်နားဖို့ကို သူပဲပြောခဲ့မိလေ။ အလို! ဒုက္ခတော့ဖြစ်တော့မှာပါပဲ။

“ဟာ! ကျစ်!”

အံ့ဆွဲထဲမှ phone ကို ထုတ်ယူမိစဉ် လက်မှချော်၍ သံတလင်းထက် ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ခွပ်ခနဲမြည်သံကြောင့် ကူ

ဟူသည့် အသံကို သိရလေတော့သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကံဆိုးရတာ ပါလိမ့်။ Night ဆင်းထားပါသည့် ဆရာဝန်တွေ အကုန်ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး breakfast စားရန်ပင် သွားကုန်ကြလေပြီ။

“ကိုထက် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့် phone တော့ သွားပြီ”

“ဟယ်! ကွဲသွားပြီလား”

“အင်း”

“ဘယ်ကိုဆက်မလို့လဲ။ မြ phone ယူဆက်လိုက်လေ”

“ဟိုလေ ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်လာရမှာဆိုတော့”

“ဪ ... အဲဒါများ စိုးရိမ်နေပြန်ပါပြီ။ ဆေးရုံသတင်းဌာနက အားလုံးကို မနေ့ကတည်းက အသိပေးအကြောင်းကြားထားပြီးသားပါ။ လာနိုင်တဲ့သူမှန်သမျှ လာကြမှာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ကြယ်သီးလွဲနေပြီ”

မြန်မြန်သွက်သွက် လုပ်နေသဖြင့် အလွဲလွဲ အချော်ချော်ပါပဲလား။ ရှုပ်ကြယ်သီး တလွဲတပ်မိတာမို့ ‘မြကြေးမုံ’ က ကူညီတပ်ပေးနေစဉ် ရုံးခန်းဝမှာ လူရိပ်ထင်လာလေ၏။ သူတို့ကို လာခေါ်မှန်း သိသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိစဉ် အံ့ဩသွားရပါသည်။ နီးနီးကပ်ကပ်

နီးပါးရပ်နေပါသည်။ သူနှင့် 'မြကြေးမုံ' ကို ငေးငေးလေးကြည့်နေသည်။
က 'ရှုတိုင်းယဉ်' ရယ်ပါလေ။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ မရည်ရွယ်ပါဘဲ
အမှန်တကယ်ကို ဖြစ်လေ့ရှိပါသလား။

“ရှုတိုင်းယဉ်”

“ဟို! ... Sorry ပါ ဒေါက်တာ။ ယဉ်ယဉ်ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်
တာနဲ့ လာခေါ်မိတာပါ”

“ဟယ်!... ဘာကို sorry ပြောတာလဲ ယဉ်ယဉ်ရဲ့”

“မမတို့က”

“မဟုတ်ဘူး ရှုတိုင်းယဉ်။ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

သူ အမြန်ပြောလိုက်မိသဖြင့် 'မြကြေးမုံ' ပင် အံ့သြသွား
လေသည်။ မဖြစ်ဘူးနော်၊ အထင်မှားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီသတင်းသာ
ပိုခိုင်မာသွားလျှင်ဖြင့် သူ့အတွက် ဖြေရှင်းမရသည့် အခြေအနေကို
ရောက်သွားမှာလေ။ အခုမှ အဖျားပျောက်ပြီး နာလန်ထလာသည်
လူမမာ (သူနာပြုမ) လေးက သူ့ကြောင့် အထိတ်တလန့် ဘယ်ဖြစ်သင့်
ပါ့မလဲ။

“အဆာပြေစားပြီးရင် အောက်ထပ်မှာပဲ အကုန်စုကြဖို့ ပြော
လို့ပါ”

“Thanks ပါ ယဉ်ယဉ်၊ မြလည်း အခုပဲ ဆင်းတော့မလို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို ခွင့်ပြုပါဦး”

“နေဦး ရှုတိုင်းယဉ်”

တခြားဆရာဝန်အုပ်စုတွေပါ စုပြီးလာနေပြီမို့ ထိုအုပ်စုထဲသို့
'မြကြေးမုံ' က ရောလိုက်သွားလေ၏။ သူတို့နဲ့ခန်းရှေ့မှ ပြန်လှည့်သွား
ပါသည်။ သူမနောက်သို့ သူ အမြန်လျှောက်၍ လိုက်ခဲ့မိပါသည်။
ခြေလှမ်းကလည်း ဒီမနက်မှ ဘာကြောင့်မြန်နေရပါသလဲ 'ရှုတိုင်းယဉ်' ။

“နေဦးလို့ ကိုယ်ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထားလိုက်မိ၏။ ဘေးဘီကို
မကြည့်ပါ။ ဂရုစိုက်ဖို့လည်း အာရုံထဲ မရှိလို့ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်
မိသည်က သူမအမြင်မှား အထွင်လွဲသွားမှာ တစ်ခုတည်းကိုပါလေ။
သူမကြည့်တို့က ရီဝေဝေလေးပါပဲ။ အားသိပ်မပြည့်သေးသည့်မျက်နှာ
လေးက ဖြူဖျော့နေတုန်းပါလား။

“ရှုတိုင်းယဉ်”

“ယဉ်ယဉ် ဘာမှမပြောပါဘူး”

“ကျစ်!... မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ယဉ်ယဉ် ... နှုတ်မဖွာတတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ စိတ်ချ

ပါ”

“ကိုယ်နဲ့မြကြေးမုံကို တစ်မျိုးထင်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“-----”

“ပြောလေ”

“မသိဘူး”

“ဘာမသိရမှာလဲ။ တစ်မျိုးမထင်ဘဲနဲ့ ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပျက်စရာမှ မလိုတာ”

“ယဉ်ယဉ် တကယ်မမြင်တာပါ”

“မညာတတ်ဘဲ မညာပါနဲ့ ရှုတိုင်းယဉ်”

ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ လက်မောင်းကို ကိုင်မိသည်က ဒဏ်ခံဖြစ်ဖူးသည့် နေရာဖြစ်နေသဖြင့် သတိရပြီး အမြန်လွှတ်လိုက်ရလေသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ‘ထက်အာကာ’။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကို သတိလက်လွှတ်နဲ့ အကြောင်းမဲ့လိုက်ဖြေရှင်းနေမိတာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ ဘာလုပ်မိမှန်းပင် မသိတော့တာပါ။

“ဟင့်အင်း... ယဉ်ယဉ် ဘယ်တုန်းကမှ မညာတတ်ဘဲဘူး”

“ကိုယ်တို့ ရိုးသားပါတယ် ရှုတိုင်းယဉ်”

“ရှင်!”

“ကိုယ်နဲ့မြကြေးမုံ ရိုးသားတယ်လို့ ပြောတာလေ”

“အဲဒါ ယဉ်ယဉ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

သေစမ်း! သေလိုက်တော့ ‘ထက်အာကာ’။ မပြောပါဟု ဆုံးဖြတ်ထားတာက ဘာမှမကြာသေးပါဘဲ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါက်ကြားသလို ဖြစ်ကုန်တော့မှာလေ။ ဘယ်တော့မဆို ဟန်တစ်ခွဲသားဖြင့် နေတတ်ပါသည့် သိက္ခာတွေတော့ ဒီကောင်မလေးရှေ့မှာ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျကုန်တော့မှာပါပဲလား။

“Sorry!... ကိုယ်က”

“ယဉ်ယဉ်သွားလို့ရပါပြီလား”

“အင်း နေလို့ကောင်းရဲ့လား ရှုတိုင်းယဉ်။ ညက အဖျားဘက် ကိုယ်ပူသေးလား။ ခင်ဖြူစင် ညစောင့်ပြီး ဆေးထိုးဖို့”

“နေကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ။ ဘာအဖျားမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ်လည်းမပူဘဲ အေးနေပါပြီ။ ဒီမနက် ဖြူနဲ့အတူတူ အလုပ်ပြန်ဆင်းတာပါ”

“ဪ”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒါပဲလား။ ဒီထက်ပိုပြောစရာစကားလုံးတို့ကို ရှာမရတော့ပါလေ။ အကုန်မြေညီထပ်မှာသာ စောင့်နေကြမည်မို့ အပေါ်ထပ်မှာ မည်သည့် Doctor နှင့် Nurse တွေမှ မရှိတော့ပါလေ။ ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်လာမှုကြောင့် လမ်းဆက်မလျှောက်ဖြစ်ဘဲ ရပ်လိုက်ရပါ၏။

သူမက သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ lift ရှိရာဆီသို့ သွားလေပြီ။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်” တဲ့လား ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ ရင်ထဲကို ခပ်လေးလေးအရာနှင့် ထုလိုက်သလိုပါပဲ။ ခံရခက်စေသည့် ဝေဒနာက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တနင့်တပိုး ပိစေသည့်နှယ်ပါ။ မပေါ့မဲဘူး ‘ရှုတိုင်းယဉ်’။ “ကျေးဇူးက ဝါးစားလို့မရဘူး” ဟု ‘မြကြေးမုံ’ ပြောစဉ်ကသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြုံးနိုင်ခဲ့တာလေ။ အခုတော့ မည်သို့ ဖြစ်ကုန်ပြီနည်း။

အသက်ကို ဝဝရှူလိုက်ပြီးမှ lift ဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ မြေညီထပ်သို့သူရောက်စဉ်မှာ ဆေးရုံအဆောက်အဦ ရှေ့သို့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားမြင့်မြင့်က ရပ်သွားသည်နှင့် ပြိုင်တူနှယ်လေ။

ရယ်မောနှုတ်ဆက်သံများနောက်မှ သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့မိ၏။ ကားပေါ်မှ ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆင်းလာပြီး ဒီဘက် တံခါးမှ ဆင်းလိုက်ပါသည့် အမျိုးသမီး၏ အရိပ်ကို မှန်ချပ်များ တစ်ဆင့် ခပ်ဝါးဝါး တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဆံနွယ်ခွေခွေလေးတွေကို မြင့်မြင့်လေး ချည်ထားပါသည့် ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ဇနီးထံမှ ရယ်သံ တိုးတိုးထွက်လာစဉ် သူ့ရင်တွင်းမှ ဒီနီးခနဲ ဆောင့်မြည်သွားရပါ၏။

“ဟင်!”

တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း လက်ထဲမှာ ဖန်း ညည်းကြီးပိုက်ထားပါသည့် အမျိုးသမီးက ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိသည့် အလှတို့ဖြင့် ပြည့်စုံနေလေသည်။ ဒီနဖူး၊ ဒီမျက်ခုံး၊ ဒီမျက်လုံး၊ ဒီနှာတံ၊ ဒီနှုတ်ခမ်းနှင့် ဒီလည်တိုင်၊ ဒီလက်တံသွယ်သွယ်အားလုံးတို့က သူဟူသည့် ‘ထက်အာကာဟိန်း’ နှင့် မစိမ်းသက်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

အခမ်းအနားဖြင့် မဟုတ်သော်ငြား ပန်းစည်းနှစ်စည်းကမ်း
၌တော့ ကြိုဆိုကြတာပါ။ အတော်အသင့်လေးလွန်းပါသည့် ပန်းစည်း
တို့ကို ကြာကြာမကိုင်နိုင်၍ ဘေးမှာရပ်နေပါသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးက
ဆေးရုံအုပ်ကြီးထံမှ ယူကိုင်ပေးလေ၏။ 'ဒေါက်တာရှင်းရှုပါ' ၏
သက်ထဲမှ ပန်းစည်းကဖြင့် 'ရှုတိုင်းယဉ်' ထံ ရောက်သွားလေသည်။
အခုမှပင် နှစ်ယောက်သား ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည့် အမျိုးသမီးနှင့်
ကောင်မလေးကို သတိထားမိသွားကြပုံပါ။

(၂၂)

“ဒါ ကိုယ့်ဇနီး ဒေါက်တာရှင်းရှုပါလေ ဟုတ်တယ်။ သားက
သုံးနှစ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်။ ငယ်လို့ အိမ်မှာပဲ နေခိုင်းခဲ့တာ။ ခေါ်မလာ
ဘူး”

ဆံပင်အချို့ ဖြူနေပေမယ့် ခန့်ထည်သန့်ပြန့်လွန်းပါသည့်
ဆေးရုံအုပ်ကြီး 'ဒေါက်တာသွန်းဆက်အောင်' ၏ အပြုံးကပင် ကြည့်
ကောင်းနေတာပါ။ ဇနီးငယ်ငယ်ချောချောလေးနှင့်အပြိုင် အပြုံးပန်း
တွေ ဝေလွန်းနေတာပါလေ။ ပါရဂူတွေနှင့်သာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး
ကျန်သည့်ဆရာဝန်တွေ နှစ်တွေကိုတော့ အပြုံးဖြင့်သာ နှုတ်ဆက်ကြ
လေ၏။

“ယဉ်ယဉ် ကိုင်ပေးပါမယ်”
“ကျေးဇူးပါကွယ်၊ ချစ်စရာလေး၊ နာမည်ဘယ်သူလဲ သမီး
ရယ်”

“ရှုတိုင်းယဉ်ပါ”
“ရှုတိုင်းယဉ်”
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”
“ရှုတိုင်းယဉ်ဆိုတော့ သမီးဖေဖေက ကိုသက်ဝေလား”
“ဟင်!”

ပါရဂူတွေနှင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးပါသွားသလို သူတို့ဆရာဝန်
အချို့ကြားထဲမှာ ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်က 'ဒေါက်တာရှင်းရှုပါ' ပါပဲ။
ဘေးမှာလျှောက်ရင်းပါလာသည့် သူမကြောင့် ခြေလှမ်းတို့က အလိုလို

ရပ်သွားကြလေ၏။ သူ့ရပ်နေသည့်နေရာမရောက်ခင်မှာပင် သူမ၏ စကားရပ်ပြောနေတာပါ။

“ဖေဖေ့ကို သိလို့လားဟင်”

“အမလေး သမီးရယ် ... အန်တီလေးပါ။ သင်က အဒေါ်ရင်းပါကွယ်”

“ရှင်!”

“ကိုကိုဆုံးပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်ကုန်တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာနေပြီလဲ။ မမမေရော ကျန်းမာရဲ့လား”

“ဟုတ်!”

“ကျော်ကျော်ရော ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဆောက်လုပ်ရေးမှာပါ ဒေါက်တာ၊ အဲ!”

“အန်တီလေးပါ။ အန်တီလေးလို့ပဲ ခေါ်ပါသမီးရယ်”

“ဟုတ်!... ဟုတ်ကဲ့”

“ချောလာလှလာလိုက်တာကွယ်။ တကယ့်ကို နတ်သမီးလေး အတိုင်းပဲ။ အခု ဘယ်မှာနေကြတာတုံး။ တစ်ရက်လောက် လိုက်လည်ရတော့မှာပဲ။ သမီးမှာမောင်လေးရှိနေပြီ သိလား။ သားသား နာမည်က သွန်းရှင်းဆက်တဲ့။ အမလေး! ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဒီတစ်ခါ အပြီးပြန်လာတာ ကံကောင်းတာပဲ”

သူမကို အတင်းပင်ဖက်လိုက်သလို နဖူးကိုပါ ငုံ့မွှေးလိုက်လေ၏။ ကုန်ပါပြီ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’။ မထိမတို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နဲ့နေပါသည့် ကောင်မလေးကို အဒေါ်ဖြစ်သူက အတင်းဖျစ်ညှစ်ချစ်ပြုခဲ့တယ်လို့။ မနာလိုချင်စရာပါပဲလား။

“မမကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးက လိုက်လာပါတဲ့”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ။ ဆွေမျိုးတွေ့နေတာနဲ့ ယောက်ျားကိုမေ့ ဟယ်!... မောင်!”

ဟိုက်! ရယ်မောပြောရင်းနှင့်မှ သူ့ကိုမြင်လိုက်ပြီး ခေါ်ပုံက သင်းပါပေ့။ ‘မောင်’ တဲ့။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း အခေါ်အဝေါ်က မပြောင်းလဲသေးပါလား ‘မ’ ရယ်။ ဒီရင်ထဲ မှန်တိုင်းမွှေးနေတာကိုဖြင့် မမြင်ဘတ်ပါလား။ ခေါ်လည်းခေါ်ရင်း သူ့လက်ကိုပါ ကိုင်ထားလိုက်သဖြင့် အားလုံးက အထူးအဆန်း ဖြစ်ကုန်တော့တာလေ။

“ကြည့်စမ်း!... ပိုခန့်လာလိုက်တာ။ အခု ဒီမှာဆင်းနေတာ ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

“အာ... မကျသေးပါဘူး”

“ဘာလဲ ‘မ’ ကိုစောင့်နေတုန်းပဲလား”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး”

ခပ်တိုးတိုးပြောပေမယ့် အနီးဆုံးဖြစ်နေပါသည့် ရှုတိုင်းသည် တော့ ကြားလိုက်မှာပါ။ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားချပြီး အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်မိပါ၏။ ‘မ’ က ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သလို သူလက်မောင်းကိုပါ ဖြန့်ခွဲရိုက်လိုက်လေသည်။ သူ့ကို ခုထိ စာပြပေးသည့် တပည့်ဟုပင် မြင်နေတုန်းပဲလား။ ခက်လိုက်တာနော်။

“ဟယ်! ...ခုထိ အစကိုမခံနိုင်ဘူး။ ဒါလေးပြောနဲ့ ဒီလောက်ထိ ရှက်စရာလား။ အိမ်ထောင်မကျသေးပေမယ့် ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ တော့ရှိနေမှာပေါ့။ ကဲပြော ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင်ရဲ့ Fiancee လေ”

“မကလည်းဗျာ... မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်လို့လား မောင်ရယ်။ မောင်က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲဟာ။ ‘မ’ ယုံအောင်လည်းပြောပါဦး”

“တကယ့်ကိုမရှိတာပါဗျာ”

“မကို ခုထိစောင့်နေတာလို့တော့ မပြောနဲ့နော်။ ‘မ’ က လေးတစ်ယောက်အပေ ဖြစ်နေပြီ။ ပိုင်ရှင်ရှိနေပြီရှင်”

“မနောက်နဲ့ဗျာ”

“အေးပါ ... အေးပါ။ မနောက်တော့ပါဘူး။ မျက်နှာက ချနေပြီ။ တကယ်ပါပဲ”

“ဒေါက်တာ ထက်အာကာဟိန်းကို မှာလိုက်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမိုးဟိန်းက မပြန်ခဲ့ဦးတဲ့”

“ဟောတော်!... မောင် Night ဆင်းထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြစ်ရမယ်။ ဪ! ... မေ့တော့မလို့။ သမီးယဉ်ယဉ် ဆည်း duty ဝင်ရမှာမဟုတ်လား။ အန်တီကို ပန်းစည်းပြန်ပေး ည့်က်နော်။ ညနေ မပြန်ခင် ဆုံကြမယ်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး”

“အေးအေး... တူမချောချောလေးရှိတာ ဂုဏ်ယူလိုက်တာ နော်။ လာမောင် သွားကြစို့”

သူလက်မောင်းကို ကိုင်၍ lift ထဲဝင်လိုက်သဖြင့် အလိုက် တသိဖြင့် ပန်းစည်းကို ယူကိုင်ပေးလိုက်ရလေသည်။ ဒါ ‘မြကြေးမုံ’ သူလာသည့်ပန်းတွေမို့ လက်ပြောင်းပေးတာ ဘယ်နှယောက်များရှိနေ ညီလဲ။ သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်နေသည့် ‘မ’ ကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ် ထားလိုက်မိ၏။ အချစ်ဦး၏ ပြုံးစစကျီစယ်မှုက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်နေ သလိုပါလေ။

“အံမယ်... အကြည့်တောင်မခံနိုင်ဘူးပေါ့လေ”
“ဆေးရုံအုပ်ကြီး သိမယ်နော်။ ‘မ’က ကူခြေရှိရှိနေမှပေါ့”
“သိပါရှင် သိပါ။ ကိုကြီးမသိအောင် မောင့်ရဲ့ ‘မ’က ဘာလုပ်ထားတာမှ မရှိဘူး။ ဆေးကျောင်းသားနောက်ပိုးလေးအကြောင်း ပြောတိုင်း ရယ်နေခဲ့တာ။ မယုံရင်မေးကြည့်”

“အဲဒါ လှောင်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

သူ့လေသံမာကြောင့် ‘မ’က အသံမထွက်တော့သော်ငြား ပြုံးတော့ပြုံးနေတာပါ။ နောက်ပိုးလေးတဲ့။ သူ့အကြောင်းကို အကုန်နိမိတ်နဲ့ ဖိနေခဲ့တာပေါ့။ အဘယ်မျှ ရှက်ဖွယ်ပါလိမ့်။ နေဦး တူမတော်သည် ဆိုပြီး သူမရှေ့မှ လက်ပွန်းတတီးလုပ်ပြခဲ့တာမို့ ရှုပ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ ‘ထက်အာကာ’။ စောစောက အရှုပ်ပင် ရှင်းမရသေးပါဘဲ နောက်ထပ် ရှုပ်ထွေးမှုက ထပ်ဖြစ်လာတာပါလား။ သူတော့ ကူတို့ယလှောင်ချိန် ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကိုစယ်တာလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့ မောင်မသိခဲ့တဲ့ သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ထိလွယ်ရှလွယ်တဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

ဟုတ်မှာပါ။ ‘မ’ အတွက်တော့ အရွယ်ငယ်ငယ်ကောင်လေး၏ တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားမှုက ရယ်စရာအဖြစ်သာရှိနေမှာလေ

သူမှာသာ တနင်္ဂနွေခံစားချက်တွေနဲ့ အဘယ်မျှလောင်မြိုက်ခဲ့ရပါသလဲ။ အထီးကျန်စွာနဲ့ ချန်ရစ်ခဲ့ပြီးမှ နှစ်သိမ့်ပြီးလေးနဲ့ ချွေးသိပ်သက်ဆောင်ပေးတာများလား။

“မအတွက်တော့ ရယ်စရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

Lift ရပ်သွားပြီမို့ သူက အရင်ထွက်လိုက်ပါ၏။ စောင့်၍ ခေါ်ရမည့်တာဝန်ရှိသော်ငြား စိတ်ဆိုးပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ရှေ့မှ လျှောက်နေပုံက လူမြင်လျှင် ပြုံးချင်စရာပါ။ တကယ်ပဲ သူက ‘မ’ရှေ့မှာ တစ်သက်လုံး ဆေးကျောင်းသားလေးအဖြစ်နဲ့သာ ငှိဝွားမှာ တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာလေ။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟယ်။ နောက်ကလိုက်ရတာ အမောဆိုးတော့မယ်”

ခြေလှမ်းကို ရပ်၍ စောင့်လိုက်စဉ် မျက်စောင်းခဲခြင်းခံရလေ၏။ လှတုန်းပါ။ ဟိုတုန်းက ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည့် မျက်စောင်းလှလှလေးက အသက်ဝင်နေတုန်းပါ။ သူ့မှာသာ အသက်ရှူမှားပြီး ဗျာများနေရတာလေ။ စိတ်ကြိုက်သာ နှိပ်စက်လိုက်ပါ ‘မ’ ရယ်။

“ခုထိ နှုတ်ကမရဲသေးဘူး”

“ဘာလဲ”

“အချစ်ဆိုတာကိုထုတ်ပြောရဲဖို့ သတ္တိမရှိတာကိုပြောတာ”

“ဟာဗျာ”

“ဟာဗျာမနေနဲ့ မောင်ရဲ့။ ရှင် ဒီတိုင်းနှုတ်ကနေ့နေ့ဆိုင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်လိုပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရပါတော့မလဲ။ အဲဒီလောက် ခက်ခဲနေလား”

“ဘာကိုလဲ”

“I love you ပြောမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် ကိုလေ”

“တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့”

“ခုထိ ကလေးဆိုးကြီးလို စိတ်ကောက်ပြမနေနဲ့ မောင် ‘မ’က အကြီးမို့ နားလည်ပေးနိုင်တာ။ သည်းခံပေးနိုင်တာရှင်။ မှင့် ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးက ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး စပြောမှာမဟုတ်ဘူး ရှင်က အရင်ဖွင့်ပြောရမှာမောင်ရဲ့”

ကောင်းရော! ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ။ I love you ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးတဲ့လေ။ တကယ်တမ်းပြောဖို့က ရဲမှမရဲတာပဲ စပြောဖို့ အရင်ပြောဖို့ အခွင့် ဘာမှမရှိဘူး။ ပြောခွင့်မရအောင် အားလုံးက သူ့ကို ပိတ်ပင်တားဆီးနေတာလေ။ မပြောဘူး။ မပြောနဲ့။ ဒီဘဝမှာ

ချစ်ဖို့ဇာတာမပါဘဲ ချစ်ကံခေတဲ့ကောင်မို့ပါပဲ။

“ပြောခွင့်မှမရှိတာ”

“ဘယ်လို”

“တော်ပြီဗျာ၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့ ရောက်နေပြီ”

“ဒေါက်! ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံပေး၍ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ သူနှင့် ‘မ’ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ဒက်ဒီရော ‘ဖိုးမြတ်’ အဖေပါမက ‘မြ’၏ မာမိရော ‘သော်’ ဒက်ဒီပါ လူစုံတစ်စုံရှိနေတာပါ။ တခြားဆရာဝန်တွေက duty ဝင်နေပြီး သူ့ကိုမှ ခေါ်ထားရပါသလား။ နေရခက်မှုတို့က အတိတ်မှာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သင့်တာလေ။

“ဟော!... လာပါပြီ သားတော်မောင်”

“ကိုမိုးဟိန်းတို့သားတောင် အတော်အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုသွန်းဆင့်ရေ ကျွန်တော့်သားရော ကိုကြည် သာသမီးနဲ့ နီလာသမီးပါ တစ်ရွယ်တည်းတွေ”

“အကုန် လူလွတ်တွေကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာပါ၏။ လွတ်နေသည့်ခုံက ဘေးချင်း ကပ်နှစ်ခုံမို့ သူနှင့် ‘မ’ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် သူက ပန်းစည်းကြီးကို နံရံ

ကပ်စီရိုပူလေးထက် လှမ်းတင်လိုက်ပါသည်။ အားလုံးကရယ်ရယ်မော
မောဖြင့် ဟန်မပျက်ပေမယ့် ဒက်ဒီအကြည့်က သူ့ထံသို့ ရောက်စဉ်
တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။ ဘုရားရေ! 'မ' ကိုများ ဖေဖေရိပ်မိသွား
လေပြီလား။

“အင်းလေ ... ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေ အနားယူသွားတဲ့
အခါ ကလေးတွေကို လွှဲပေးခဲ့လို့ရတာပေါ့။ စိတ်ချရမယ် မဟုတ်လား”

“ကိုမိုးရဲ့သားက ကျွန်မတို့ကလေးတွေအုပ်စုထဲမှာ အထက်
ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဪ... ဒါနဲ့ ရှုပါပြောတဲ့ချာတိတ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီး၊ မောင်ပါ”

“ရေစက်များ ကြံဖန်ဆိုတယ်နော်”

နားထင်တွေ့ရော ခေါင်းထဲကပါ တစ်စစ်စစ် ထိုး၍ကိုက်လာ
လေတော့၏။ အားလုံးရှေ့မှာပင် 'မောင်' ဟုပြောချလိုက်တာလေ
အလို! တခြားသူတွေ သူ့ကိုတစ်မျိုးမြင်တာထက် ဒက်ဒီနှင့် ဆေးရုံအုပ်
ကြီး၏ အထင်တသေးအကြည့်ကို သူရင်မဆိုင်ဝံ့တာ အမှန်ပါပဲ။
မင်းတော့သေပြီ 'ထက်အာကာဟိန်း'။

(၂၃)

နေ့လယ်ဖက် ပြန်နားရမှာဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မပြန်ဖြစ်ပါ။
ဝိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာမို့ ကားမောင်း၍ လျှောက်သွားမိလေ၏။ လူများ
သည့်နေရာကို တမင်ရှောင်ပြီး လူရှင်းသည့်နေရာတွေကိုသာ ရွေး၍
သွားပါသည်။ Phone ကိုလည်း ဆက်လာမှာစိုးသဖြင့် တမင်တကာ
ပင် power ပိတ်ထားလိုက်၏။ ဒီတစ်ပတ် Night ပဲဆက်ဆင်းရမှာမို့
မတွေ့ချင်မမြင်ချင်သည့် လူတွေကို ရှောင်လို့ရသဖြင့် တော်ပါသေး
သည်။

ညနေအလုပ်ပြန်သွားချိန်နီးမှသာ ရေချိုး အဝတ်အစားယူရန်
အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါ၏။ ဒက်ဒီကားပြန်ရောက်နေပြီမို့ အိမ်မှာရှိနေမှန်း

သိလိုက်ပါသည်။ Duty ပြန်ဝင်ရမှာမို့ သိပ်အကြာကြီးတော့ စကား ပြောမည်မထင်ပါ။ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း ကားပေါ်မှ သူဆင်းလိုက် ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိမနေသဖြင့် အိပ်ပေါ်တက်ရန် ပြင်လိုက်မိစဉ် အတွင်းခန်းမှ ထွက်လာပါသည်။ ဒက်ဒီနှင့် ဆုံလေတော့သည်။

“ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ သား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ထက်အာကာ”

“ဒက်ဒီ ကျွန်တော် ဒီနှစ် bond ပြည့်ရင် အလုပ်ထွက်တော့ မယ်”

“ဘာ!”

မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေပါသည့် ဒက်ဒီကို ဆက်မပြောတော့ ပါပဲ အပေါ်ထပ်အခန်းဆီ ဆက်တက်ခဲ့ပါသည်။ မိဘကို ကလန် ကဆန် လုပ်သည်ဟုတော့ မမြင်စေချင်ပါ။ သူ့ကို အထင်မကြီးသလို အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ ဒက်ဒီနှင့် ‘မ’၏ခင်ပွန်းကို ရှေ့ဆက် မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရပါမည်နည်း။ ပြောတော့ဖြင့် သူတို့လူငယ်တွေကို အားကိုးနိုင်ပြီဟုသာ ဆိုပေမယ့် လက်တွေ့မှာဖြင့် ‘မ’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ် မယုံသလိုသဘောမျိုး ဖြစ်နေတာလေ။

ဒီတော့ အဝေးကိုလွင့်သွားတာပဲ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မှာပါ။

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ အသိတွေ မရှိတဲ့နေရာမှာ သူစိမ်းတွေနဲ့ သူစိမ်းဆန်ဆန် နေလိုက်တာပဲ ကောင်းမှာပါလေ။ ကျောခိုင်းလိုက်ပါ မယ် ‘မ’။ မလွမ်းသင့်တော့ပြီမို့ မေ့ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်ကြိုးစားပြီး မေ့ရတော့မှာပါ။ မဆုံချင်တော့တူး ‘သော်’။ အချစ်ဦးဆိုတဲ့ ဝိသေသက ကိုယ်တို့ကြားမှာ ထားသင့်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ရန်သူတွေလို မကြွေးကြော် ခိခင် ကိုယ်နေနက်ဆုတ်လိုက်ပြီ ‘ဖိုးမြတ်’။ အမှန်းနဲ့ လမ်းခွဲရတာထက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တာကအကောင်းဆုံး ဖြစ်နေမှာပါ။

ဝမ်းနည်းပါတယ် ‘မြကြေးမုံ’။ ကိုယ့်လို အတ္တသမားထက် စိတ်ထားဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ သူနဲ့သာ ရေစက်ဆုံစေချင်ပါတယ်။ ‘မြ’ ခဲ့စိတ်အဖြူလေးကို ကိုယ့်ကြောင့် မညစ်သွားစေချင်တဲ့စေတနာကို နားလည်မှာပါ။ Good bye! ‘ရှုတိုင်းယဉ်’။ ကောင်းသောခွဲခွာခြင်း နောက်က လျှို့ဝှက်ချက်ကို မင်းမမြင်သေးရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ရင်ထဲမကောင်းတာတော့ အမှန်တကယ်ပါပဲ။

လူက အားမရှိသည့်နှယ် ခုတင်ထက် ထိုင်လိုက်မိစဉ် အခန်း တံခါးခေါက်သံ မပေးပါဘဲ မာမိဝင်လာလေတော့၏။ မှန်တိုင်းစပြီ ‘ထက်အာကာ’။

“ဟင်! ... မပြောမဆိုနဲ့ အလုပ်ထွက်မယ်ဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကဲ!”

လက်ပြင်ကို ဖျတ်ခနဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်ခိုက်ချလိုက်လေ။ နာကျင်သွားပေမယ့် မျက်နှာမပျက်အောင် နေလိုက်ရပါသည်။ တစ်သက်လုံး စကားနဲ့သာ နာအောင်ပြောတတ်ပါသည့် သူ့မာမိက ခုတော့ဖြင့် အသားကိုနာကျင်စေလေပြီလား။ အင်္ကျီရွတ်လျက်သားမို့ ရေမချွဲ ဖြစ်သေးဘဲ ဒီလိုထိုင်နေမိတာမို့ မာမိရိုက်ချင်စရာ ဖြစ်နေတာပါ။

“ဒီလိုပဲ မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ မာမိ”

“အင်္ကျီက ချွတ်ထားပြန်ပြီ”

“ရေချိုးမလို့”

“အဲဒီမိန်းကလေး ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဒီလို ကူခြေမဆည်နိုင် ဖြစ်တာတော့ မသင့်ပါဘူး”

“မနဲ့မဆိုင်ပါဘူး မာမိ”

“မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရတာကရော။ မလုပ်ချင်တော့ ဆိုတဲ့ဆင်ခြေက မခိုင်လုံဘူး ထက်အာကာ။ ယုတ္တိရှိအောင်ပြော သေတော့မှာပဲ။ စိတ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုမှ ခေါင်းကို တင်းပုတ် ခေါင်းကိုထပ်ပြီးထုနေသလိုပါပဲလား။ ဆက်တိုက်ကြီး အရွဲတိုက် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ ရှေ့ဆက်ရုံပါ။ မာမိမချစ်တဲ့သားအတွက် ရင်းသလောက် ထပ်တူ ကျွန်တော်လည်းနာကျင်ရပါတယ်။

“ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ဒီလိုနေလို့မရဘူးလား မာမိ။ ကေ့”

ပြု၍ လွှတ်ထားပေးပါ”

“လွှတ်ထားရအောင် မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းမတ်နိုင်သလား ပြော။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်အပြည့်နဲ့ ထက်အာကာဟိန်းက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ အမိပွယ်မရှိတာမပြောနဲ့”

“ခက်လိုက်တာ စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

“ကြည့်စမ်း! အမေက စကားမပြောရင် သားဖြစ်တဲ့သူက အလိုက်တသိနဲ့ ချောမော့ပြောမယ် မတွေးဘူး။ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကို ဒီလောက်မဖတ်နိုင်မှတော့ အသည်းကွဲတာ နည်းသေးတယ်”

“မာမိ”

“ဘာလဲ”

ကဲ! သူ့မာမိကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခုပြဿနာဖြစ်ရင် ပတ်ရမ်းလေပြီ။ ဒါကိုသိသည့်ဒက်ဒီက မာမိပွစ်ပွစ်လုပ်လျှင် ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်လိုက်သည်သာ။ ပြော၍မောသွားလျှင် အသံတိတ်သွား မှာကို အလိုလိုသိနေလို့ပါပဲ။ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကို မဖတ်တတ်အောင် ညှဉ်းပျင်းသည်တဲ့လား။ ဒီထက်နာအောင် ပြောပါဦးလားမာမိ။

“အသည်းကွဲရအောင် ‘မ’နဲ့ကျွန်တော်က ချစ်သူဖြစ်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ‘မ’ သိက္ခာကျအောင် မပြောပါနဲ့”

“ကြည့်စမ်း! ... ခုထိ သူ့ဘက်က နာချင်ဦး။ အမေကို

ခံပြောနေပြန်ပြီ၊ ကဲ!”

“မှန်တာပြောတာလေ မာမိရာ”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဆက်မပြောနဲ့ပေါ့”

“ရမလား။ မင်းအလုပ်ထွက်မယ့်ကိစ္စကို မာမိရာ ဒက်ဒီ
လုံးဝကန့်ကွက်တယ်”

“ဟာဗျာ”

“ကိုယ့်ကိုအထင်မကြီးတာနဲ့ တပ်ဆုတ်ချင်တာ သူ့ရဲကောင်
မဟုတ်ဘူး ထက်အာကာ။ ယောက်ျားလေးဟဲ့! ခံနိုင်ရည်အပြည့်နဲ့
ရဲရဲရင်ဆိုင် အနိုင်ယူပြမှ ယောက်ျားပီသမှာပေါ့။ မင်းကို ပျော့ညံ့ညံ့လေး
ဖြစ်ဖို့ ငါမွေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကြောက်လို့ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး မာမိ။ ရှေ့ဆက်ရှုပ်ထွေး
ပြဿနာဖြစ်လာမှာကို မမြင်ချင်လို့ ကြိုရှောင်မှာပါ”

“ပြေးတော့ ... နေပါဦး ဘယ်ကိုပြေးမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် နယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“မရဘူး!”

“မာမိ”

“မိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတာတောင် ခွဲနေချင်

ဘာလား ထက်အာကာ။ မင်း အိမ်ထောင်ပြုရင်တောင် အိမ်ခွဲနေဖို့
ခွင့်မပြုတဲ့ အမေပါ။ ငါ့ရင်ကို ဘယ်ထိခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ ပြော
ခမ်းပါ!”

“ဆွေ တိုးတိုး! စိတ်ကိုလျှော့လေ”

“ကိုသားပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကိုယ်ကြည့်ပြောပါ့မယ်ကွာ”

“အဲဒီမိန်းမကြောင့် အလုပ်ထွက်ပြီး နယ်ဘက်သွားမလို့တဲ့
လေ။ မုန်းလိုက်တာ ဒင်းဟာလေးကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

နောက်ထပ်ဝင်လာပါသည့် ဒက်ဒီကို လှည့်ပြောလိုက်သလို
နီချလိုက်ပါသည့် မာမိကြောင့် သူ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့ပါ။
ဒက်ဒီက မာမိကျော့ကိုပိတ်သပ်ချော့မော့ရင်း စိတ်ဖြေစေလေ၏။
ဇုကွပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘မ’ ကို မာမိက မုန်းရတာပါလိမ့်။ အပြစ်မရှိ
သည့် ‘မ’ ကိုမှ အပြစ်မြင်ရပါသလား။ တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိနေတာ
က သူပါပဲ။

“သားက ရှင်းရှူပါကိုမေ့နိုင်မှာပါ ဆွေရယ်။ ဟိုက ဆေးရုံ
အုပ်ကြီးရဲ့ကတော် ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ အလုပ်ထွက်ချင်လာရရောလား”

“ဒေါက်တာ သွန်းဆက်အောင်က ဒီလောက် သဘောထား

မသေးပါဘူးကွာ။ သူ့ဇနီးကသာ သားကို ကလေးလိုသဘောထားပြီး စနောက်နေတာ သူ့ရှေ့တင်ပဲ။ ကြည့်ရတာ ပွင့်လင်းပုံရတဲ့ မိသားစုပဲ

“ပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ မာမီ”

“မေ့လိုက်မယ်လို့လေ”

“မေ့မှာပါ။ မေ့နိုင်ပါတယ်။ ကြားပဲကြာနေပြီကို”

“ဒါဆို အဝေးထွက်မသွားဘူးလို့ ကတိပေးဦး”

သူ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်မိ၏။ ရှောင်ပုန်းချင်ပါလျက် အခေ-
တွေ့အောင် လုပ်ပြန်ပါရောလား။ တစ်လဖြစ်ဖြစ် တစ်နှစ်ဖြစ်ဖြစ်
သူ့ကို စိတ်ဖြေရာ ခဏမျှ လွှတ်ပေးစေချင်တာပါလေ။ ပြောသား
သူက မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်လာရင် အားနည်းချက်ဖြစ်ပြီး အ-
အရှုံးပေးရတာ အမှန်တရားပါလေ။

“သား”

“အဲဒါဆိုရင် မာမီလည်း ကျွန်တော့်ကို ကတိပြန်ပေးပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ချစ်ချင်တဲ့မိန်းကလေးက
ချစ်ခွင့်ပေးပါ မာမီ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ အလုပ်ထွက်ချင်တဲ့စိတ်-
ပြေအောင် ကျွန်တော်ဖြေပျံ့မယ်”

“ကြည့်စမ်း! အမေနဲ့များ အပေးအယူက လုပ်ရတယ်လို့။
ကိုသားကိုကြည့်ပြောဦး”

“ဆွေမွေးထားတဲ့သားပဲလေ”

“သော်နဲ့မြကြေးမုံ”

“သူတို့မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဟိုကောင်မလေးပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလောက်ပြောထားပါလျက်နဲ့ ခေါင်းက သိပ်မာတာပဲ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကသာ သေချာနေတာပါ မာမီ။ သူကဖြင့်
ခွဲထိ ကျွန်တော့်အပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်းပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ရှိမလဲ ဟိုခပ်ချောချော nurse လေးကို ပြောတာ
လေ”

“ရော်! ဒီရေစက်က မပြတ်နိုင်ပါလား သားရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“ရှုတိုင်းယဉ်ဆိုတာ ဒေါက်တာရှင်းဂူပါရဲ့ တူမအရင်းတဲ့
လေ”

“ဘယ်လို”

“သူတို့အမျိုးတော်ကြီးမှန်း အစကတည်းက သိတာမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ။ ဒီမနက်မှ မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရတာပါ”

“ငါတော့ မျက်နှာပူပြန်ပြီ”

“ဘာကိုလဲ ဆွေရယ်”

“သားမြတ်ကိုလည်း အဲဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းတွေကြား ရန်များစေတဲ့မိန်းကလေး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဆွေရယ်။ ကောင်မလေးရွေးတဲ့သူကံစမ်းမဲပေါက်မှာပါ။ ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲတော်ကြတော့။ ခေါင်းတောင်ကိုက်လာပြီ။ ပြောကြတာဖြင့် သမီးတစ်ကောင်နွားတစ်ထောင်တဲ့။ ငါ့မှာဖြင့် မျောက်တစ်ကောင်နဲ့တင် သေချင်စော်နံ့နေပြီ”

“ဒက်ဒီကလည်း ကျွန်တော်က မျောက်မှမဟုတ်တာ”

“မျောက်စိတ်ဖြစ်နေလို့ ဟိုဒီပြေးချင်နေတာပေါ့။ ပြောရခက်တဲ့ကောင်။ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ မိဘကို ပြန်ခံမပက်တတ်တဲ့သူကများ ရည်းစားထားဖို့အဖြစ်မရှိဘဲနဲ့ ပြောတတ်နေပြီ။ မင်းကောင်ကောင်း ဝဋ်လည်လိမ့်မယ် သိရဲ့လား”

“ကိုကလည်းလေ ... သားကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့”

“ကိုယ့်သားဆို”

“ဆွေက မွေးထားပေးရတာရှင့်”

အဲဒါပါပဲ။ ပူညံ့ပူညံ့အချိန်က သိပ်မကြာဘဲ ပြီးပြတ်သွားတာပါ။ ဒက်ဒီက သူ့ခေါင်းကို ခပ်နာနာထုလိုက်ပြီးမှ မာမိနှင့်အတူ သူ့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ အခုမှ ရေချိုးဖို့သတိရပြီး ရေချိုးခန်းထဲ အပြေးဝင်လိုက်မိ၏။ ရေပူရေအေး နှစ်ခုဖွင့်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေသဖြင့် ရေအေးအေးလေးဖြင့်သာ ခွဲစိအောင် ချိုးလိုက်မိတာပါ။

ခန္ဓာကိုယ်က အေးသွားတာမှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှ အပူက မကျသေးပါချေ။ တူအရိုးတဲ့။ ‘မ’ နဲ့သူမ သွေးသားတော်စပ်နေတာကို ‘မြတ်သောကို’ သိပြီမို့ ဘာပြောမှာပါလိမ့်။ အဒေါ်နှင့်မဆုံခဲ့လို့ ဘုမကို အရယူသည်ဟုပြောကြလေမလား။ ‘မ’ ကရော တူမဖြစ်သူနှင့် သူ့ကို ကြည်ဖြူမှာတဲ့လား။ စိတ်တွေ ရှုပ်လိုက်တာနော်။

တာဝန်က တာဝန်ပဲမို့ Night duty ဝင်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့၏။ အဝတ်အစား အပိုထည့်လိုက်ပြီး ယူသွားရမှာတွေ စစ်ဆေးထည့်ကာ ဂျာကင်ကိုထပ်ဝတ်လိုက်စဉ် နှာချေလေတော့သည်။ သေတော့မှာပဲ။ လူမမာတွေ စောင့်ကြည့်ပေးကုသပေးမည့် ဆရာဝန်က အခုလို နာမွန် အအေးမိနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“ဟယ်! ... သွားတော့မှာလား။ ထမင်းစားသွားဦးလေ”

“မစားတော့ဘူး မာမိ။ နောက်ကျနေပြီမို့ပါ”

“ဟိုကောင်မလေးရော night ဆင်းရတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ စိတ်လောနေသေးတယ်”

ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ တကယ့်ကို ချမ်းစိန်စိန်ဖြစ်လာ
တာပါ။ အပြင်မှာ တစ်နေ့ကုန် လျှောက်သွားနေတာရော ညနေဘက်
အင်္ကျီချွတ်၍ ထိုင်နေချိန် ပိုကြာသွားတာမို့ သူတော့ ဖျားချေပြီး
အားပျော့တဲ့သူမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်လည်း သာမန်လူပါပဲ ‘ရှုတိုင်
ယဉ်’။

(၂၅)

အိမ်လေးပေါ်သို့ (၃) နှစ်ကျော်အရွယ် ကလေးလေးက
ဘက်လာလေ၏။ လျှော်လှန်းထားတာတွေ ခြောက်ကုန်ပြီမို့ ရုတ်ရင်း
မီးပူတိုက်ရန် တောင်းထဲထည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ သူမ ထွက်လိုက်ပါ
သည်။ မေမေက စက်ချုပ်နေသည်မို့ အိမ်ပေါ်သို့ ကလေးလေး
ဘက်လာတာကို မမြင်ပါလေ။

“မမ”

“ဟယ်! သားသားပါလား”

“ဘယ်သူ”

“မေမေ့တူလေးလေ၊ လာပါဦးမောင်လေးရယ်။ ချောလိုက်
တာနော်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီ၊ မာမိရော”

“နောက်မှာ”

“အငယ်မ၊ ငါ့အင်္ကျီပြီတာ ချုပ်ပေးထားတယ်ဆို။ ဟင် ဘယ်က ကလေးလဲ”

“ကိုကိုညီလေးလေ”

“ညီလေးဆိုတော့”

“ကျော်ကျော်ရေ... လာကူသယ်ပေးဦးဟေ့၊ ငါ မနိုင်တော့ဘူး”

“လာပြီ အန်တီလေး၊ လာပါပြီ”

ကိုကိုက ခပ်မြန်မြန်ပင် ခြံဝသို့ အပြေးဆင်းသွားလေတော့၏။ အဝတ်တောင်းကို ဖျာထက်ချလိုက်ပြီး ဝဝကပ်ကပ်ကလေးလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်ရလေသည်။ အသံမြည်၍ မီးလင်းသည့် shoe လေးစီးလာတာကို ချွတ်ပေးလိုက်ပြီး ဖိနပ်စင်မှာတင်တားလိုက်ပါ၏။ မေမေက ခုထိ မယုံနိုင်သည့်အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်နေတုန်းပါလေ။

“မမမေ”

“ရူပါ”

“မမှတ်မိဘူးလား”

“အေးကွယ်၊ ငါ့ညီမက ဟိုးတုန်းကအတိုင်းပဲ၊ လှတုန်းပါလား”

“သိတယ်မဟုတ်လား၊ ရူပါတို့က ဒေါင်းမျိုးလေး။ အဲဒီမှာ ဟားစရာတွေနဲ့ အားဆေးတွေ၊ သောက်ဖို့ ဖျော်ရည်တွေ ခွဲပြီး သိမ်းလိုက်ပါ ယဉ်ယဉ်။ သားက မမပေါ်က ဆင်းတော့လေ”

“ဆင်းဘူး”

“သားသားနော်... ပြောစကားနားမထောင်ရင် ဘာရမလဲ”

“တုတ်တုတ်!”

“အင်း... ဒါတော့သိတယ်။ မောလိုက်တာနော်။ အန်တီလေးကို ရေတိုက်ပါဦး”

“ကျွန်တော် ယူလာပါ့မယ်”

ညော်ခန်းဆက်တီမှာထိုင်လိုက်ပြီမို့ ကိုကိုက ပစ္စည်းတွေ သိမ်းရန် ဝင်သွားလေ၏။ အန်တီလေးက မေမေနှင့်အတူ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာ ထိုင်လိုက်တာပါ။ မေမေလက်ကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မျက်ရည်လည်းဝဲနေလေသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ ဖေဖေညီမနှင့် သူမ၏မေမေက အရွယ်ရောက်အလှပါ ကွာခြားလွန်းနေတာလေ။

“ဒီပြန်ရောက်မှ ဆေးရုံမှာ ယဉ်ယဉ်နဲ့ဆိုပြီး မမမေတို့နေရာကို သိရတာ။ လိပ်စာမသိ ရှာမရနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“ဒါကတော့ကွယ်၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲကိုး ရူးပါရဲ့”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မမမေ။ ရူပါတို့ မိဘတွေက မမမေနဲ့ ကိုကိုကို သဘောမတူလို့ အမွေဖြတ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... သွေးက သွေးပဲမဟုတ်လား”

“အစ်ကိုက မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ပါကွယ်”

“ဟင်း... ကိုကိုမာနကြီးတာကို ရူပါလည်း သိပါတယ်။ ကလေးတွေရှေ့ရေးက ရှိသေးတယ်လေ မမမေ။ ကိုကိုဆုံးတုန်းက ကျော် ကျော် ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“(၁၄) နှစ်ကျော်ပြီပေါ့”

“အင်း... သမီးက (၄) တန်းပဲရှိဦးမှာ။ ကလေးတွေ ပညာရော စုံကြရဲ့လား”

“သမီးလေးကတော့ ဘွဲ့ရပါတယ် ညီမရယ်။ သူ့အစ်ကိုက အငတ်ခံပြီးတော့ကို သူ့ညီမလေးကို ပညာဆက်သင်ပေးတာပါ”

“သားကရော”

“(၉) တန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်ထွက်လုပ်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပါ”

“ဖြစ်ရလေ၊ နှမြောလိုက်တာဟယ်။ ရူပါ့ကို ဆက်သွယ်ပဲ တော့လား”

“သားက သူ့အဖေနဲ့ စိတ်တူမှန်း ရူပါသိသားနဲ့”

“ဟင်းနော်... ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး”

ကိုကိုက အန်တီလေးအတွက် သံပုရာရည် ဖျော်လာပေး သလို တူလေးအတွက် ပဲနို့ရည်ဘူးအေးအေးလေး ယူလာပေးလေ၏။ ကလေးက လူသိပ်မကြောက်ဘဲ ကိုကိုပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်လေ သည်။ အမျိုးတော့သိသားပါပဲလား။ ညီဖြစ်သူက ဖြူဖြူလေးနှင့် ကိုကိုက အသားခပ်ညိုညိုမို့ မလိုက်ဖက်ကြဘဲ ပြုံးချင်စရာပါ။

“ဒီအလုပ်ကို ဘယ်အရွယ်ထိ ဆက်လုပ်ဖို့စဉ်းစားထားလဲ ကျော်ကျော်”

“အခု သိပ်မပင်ပန်းတော့ပါဘူး အန်တီလေးရဲ့”

“အလုပ်ကြမ်းက အလုပ်ကြမ်းပဲလေကွယ်။ ပင်ပန်းတာချည်း ပါပဲ”

“ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့ ရှာဖွေစားသောက်တာပါဗျာ”

“အေးပါ၊ ရိုးရိုးသားသား ရှာတတ်တာကို အန်တီလေးလည်း ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်ကိုကြည့်ရမယ်လေ။ အရွယ်ငယ်တုန်း တော့ ခွန်အားစိုက်ထုတ်ပြီး ရှာနိုင်မှာပေါ့။ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ အားတွေကလျော့လာတော့မှာ”

“ကျွန်တော်က ဒါပဲတတ်တာဗျ”

“တွေ့လား... ပြောရင် အဲဒီလိုပဲ”

အန်တီလေးက မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ဖျော်ရည်ကို ကောက်
မော့လိုက်လေသည်။ ဒီအိမ်ရောက်လာမှ အိမ်အပူတွေ ကူးစက်ကုန်
ထင်ပါရဲ့။ ‘သွန်းရှင်းဆက်’ က ပဲခွီးလှမ်းတောင်းနေသဖြင့် ဖောက်
ပေး၍ ပိုက်တပ်ပေးလိုက်ရပါသည်။ ကလေးက အသွက်လေးဖြစ်ပေ
မယ့် လူကြီးတွေရှေ့မှာ နေတတ်သားပါပဲ။

“ဒါပဲတတ်တာဆိုပြီး ဘဝကို ရေစုန်မျောမယ်မကြံလေနဲ့
ကျော်ဦးသက်။ မင်းမှာ အမေနဲ့ညီမ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်က မိသားစု
ခေါင်တိုင်လို မြဲပြီးမတ်နေမှ ဖြစ်မှာ။ မင်းသာလဲရင် ကျန်တဲ့မိန်း
သားတွေ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှာလဲ”

“အန်တီလေးက ညီမလေးကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်ပြီလား”

“အလိုတော် ကြံကြီးစည်ရာ။ သူကြိုက်တာ သူယူပါစေပေါ့”

“မယူရပါဘူး”

“ဟဲ့! မင်းက ယောက်ျားလေးလေ။ တစ်ခေါင်းလုံးဖြူနေ
လည်း ရှာကျွေးနိုင်ရင် ယူမယ့်မိန်းမတွေမှ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး
ငါတို့ မိန်းမတွေက အရွယ်လွန်ရင် လမ်းဘေးမြက်ပင်လို ဝှံ့ကြည့်မယ့်
လူတောင် မရှိတော့ဘူး။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့တဲ့။ မသိဘူး
လား”

“ဒီနေ့ရောက်လာတာ အဲဒါပြောဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်က အတော်အိုနေပြီမို့ ပြင်ဆောက်ရ
မယ်”

“ဟယ်!”

“မဟယ်ပါနဲ့ မမမေ။ အမွေဆိုပြီး သီးသန့်မထားပေးခဲ့ပေ
မယ့် ဒီကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အဒေါ်တာဝန်ကိုတော့ ရှုပါ ကျေပါ
ခုစေ။ သွားလေသူ ကိုကိုကိုယ်စား မမမေတို့မိသားစုကို စောင့်ရှောက်
ခုမယ့်တာဝန်ရှိလို့ပါ”

“မလိုပါဘူးဗျာ”

“လိုတာပေါ့ကျော်ကျော်”

“ကိုယ့်လုပ်အားခမပါဘဲနဲ့ လာပုံပေးတာကို ကျွန်တော်တို့
သက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားလို့လား”

“အမလေးနော်၊ ဘယ်သူက အလကားပုံပေးမယ် ပြောနေ
လို့လဲ။ အိမ်ပြင်ပေးမှာတော့ လုပ်ခွင့်ပေးပါ။ လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီး
ရှိရင် ဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောင်းဝယ်တာကို လုပ်တတ်
မယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ တတ်ပါတယ်”

“အေး... အဲဒီလိုပြောင်းလုပ်ပေါ့။ ကိုယ့်အတွက် သက်သာပြီး

ငွေဝင်နိုင်မယ့် နီးလမ်းကို ရှာရတယ်။ လူသိုတာ အမြင်ကိုပဲ မှန်းနိုင်ရတယ်ကွယ်။ ဒါမှ ရင်လောက်မှန်းပြီး ဒူးလောက်ရမှာ”

ကိုကိုမျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါသည်။ သူ အမြဲတစေ ဆုံးမပေးတာနှင့် ဆန့်ကျင်နေတာ မဟုတ်လား။ မပြုံးမိအောင်နေပေမယ့် လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိတာကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လေ၏။ ‘သွန်းရှင်းဆက်က အမေဖြစ်သူထံ သွားပေမယ့် ပေါင်ပေါ် ခေါ်မတင်သဖြင့် သူမထံ ရောက်လာပြန်လေသည်။

“မမ”

“ရှင့်!”

“ရှူးပေါက်ချင်တယ်”

“ဟုတ်လား။ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့။ လာ သားသား”

သူမက မောင်လေးကိုချီ၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ခေါ်ခဲ့ပဲသည်။ အိမ်သာက ကြော့ခွက်သုံးပေမယ့် အိမ်နှင့်လှမ်းတာမို့ ကလေးတစ်ယောက်တည်း သွားတတ်မှာ မဟုတ်လို့ပါ။ အိမ်မှာ မေမေက ဆိုဆုံးမရသည်မရှိဘဲ ကိုကိုချည်း ဆူခဲသမျှ အန်တီလေးရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတာလေ။ ခုမှပဲ ကလေးပြန်ဖြစ်တော့သလိုပါ။

“ပြီးပြီလား”

“ရက်စ်”

“ဒါဖြင့် လက်ဆေးကြမယ်”

“မမ”

“ရှင့်!”

“ကိုကိုက အသားမည်းတယ်နော်”

“ဟင်းဟင်း။ နေပူထဲ လုပ်ရလို့ပါ သားသားရဲ့။ ဘာလဲ မချောဘူးလား”

“ချောပါတယ်။ မမက ပိုချောတယ်”

“လူလည်လေး။ ကဲ! လက်သုတ်ကြမယ်”

“အဲဒါဘာလဲဟင်”

“ပဲပြားကြော်ထားတာလေ။ ညနေကျ သုပ်စားဖို့”

“တစ်ခုစားချင်တယ်”

“လက်ပေလိမ်မယ်လေ။ မမ ခက်ရင်းလေးနဲ့ထိုးပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်!”

သားသားက ခက်ရင်းလေးထိုးထားပါသည်။ ပဲပြား (သုံးမြှောင့်ကြော်ပါးပါးလေး) ကိုကိုင်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လျှောက်သွားလေ၏။

ညှော်ခန်းဆီမှာ အန်တီလေးက ရယ်နေပေမယ့် ကိုကိုကဖြင့်

မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေလေသည်။ ဘာတွေ အပြောခံရလို့များ စိတ်
ကောက်နေပြန်ပါသလဲ မသိပါ။

“ဟယ်!... ဘာတွေစားလာပြန်ပြီလဲ”

“ဟီးဟီး... မမကျွေးတာ”

“သူစိမ်းအိမ်ဆို ခုံပေါ်က မဆင်းတဲ့ကလေးက ဆွေမျိုးအိမ်
တော့ သိသားပါပဲလား။ တစ်အိမ်လုံးအနွဲ့ သွားနေလိုက်တာ။ ဖျော်
လားသား”

“ရက်စ”

“ဘာအရသာရှိလို့ ကြိုက်တာလဲ။ အိမ်မှာ ကောင်မလေး
တွေ ချက်ပေးတော့ မစားဘဲနဲ့”

“ညီမက ချက်မကျွေးဘူးလား”

“မချက်ပါဘူး။ ရူပါမှ မကျွမ်းကျင်တဲ့ဟာ”

“ဟင်”

“သမီးကသာ မမမေနှုတ်လို့ အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါ
တာ။ ကဲပြော! မောင့်ကိုရွေးမှာလား။ မြတ်သောကို့ကို ရွေးချင်တာ
လား”

“အန်တီလေး!”

“ရှင်!”

“မမမေပြောလို့ သိတာလေ။ အန်တီလေးလည်း ရိပ်မိပါ
ဘယ်”

“မဟုတ်တာ”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ”

“ဒေါက်တာတို့က ယဉ်ယဉ်အပေါ်မှာ ရိုးသားပါတယ်”

“ဘယ်ဒေါက်တာကလဲ”

“ဒေါက်တာထက်အာကာ ပြောတာ”

“မောင်ကလား ရိုးတာ။ အဲဒီမျက်လုံးထဲ ကြည့်ရုံနဲ့ အသိ
သာကြီးကိုများ”

“မောင်ဆိုတာ မောင်ထက်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် မမ။ မောင်က ရူပါစာပြခဲ့တဲ့ ကောင်လေးပါ။
ဇာလည်းအရမ်းတော်တယ်၊ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်။ ထက်ထက်
မြက်မြက်လည်း ရှိတယ်။ နောက်ဆို ဆေးရုံအုပ်နေရာကို သူပဲ
ဦးဆောင်မှာ”

“မာနကြီးတာတော့ ထည့်မပြောဘူး”

“မင်းကရော မာနမကြီးလို့လား။ မင်းနဲ့မှ မောင်ကတူတာ။
ခေါင်းမာတာရော မထုံတတ်သေးနေတတ်တာရော။ ရင်ထဲမျိုသိပ်ပြီး
ဘာကိုမှ ထုတ်မပြောတာကအစ တူတာ။ အန်တီလေးကတော့ မောင်

နဲ့သမီးကို သဘောတူတယ်။ ဒီတော့ သမီးဘက်က စဉ်းစားပေး

“ရှင်!”

“သူက ညီမလေးကို ခင်ရုံခင်တာပါလို့ ပြောသွားတာ”

“မင်းကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့။ ဘယ်သူက ယောက်ဖရှေ့မှာ ညီမဖြစ်သူကို ချစ်နေပါပြီလို့ ပြောရဲပါ့မလဲ။ အတော့်ကို ခွတိုက်ကောင်လေး။ ဒီပုံစံနဲ့ မင်းကို ဘယ်သူကြိုက်မှာလဲ”

“ယောင်းမရေ!”

“ဟော!”

ကိုကို တရူးရှူးနှင့် ဒေါသထွက်လေတော့၏။ စက်ဘီးနဲ့ ခြံထဲအထိ မောင်းဝင်ကာ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်က ‘ဖြူ’ ရယ်လေး နှုတ်က ခေါ်ကျင့်ဖြစ်နေတာမို့ ကိုကို ရှိ မရှိပင် မစူးစမ်းဘဲ တကြော်ကြော်ခေါ်ကာ အိမ်လေးပေါ်သို့တက်လာလေတော့၏။ အန်တီလေးအကြည့်စူးစူးကြောင့် ဝေဝေဝါဖြင့် တောင့်တောင့်လေးဖြစ်သွားသည်က ‘ခင်ဖြူစင်’ ပါပဲ။

(၂၅)

Meeting Room (Hall) ထဲမှာ လူအများကြီးမို့ စိတ်ရော လူပါ ပူအိုက်နေပါ၏။ လူငွေတွေကြောင့် Aircon ဖွင့်ထားပေးပေမယ့် ပူနေတုန်းပါပဲ။ နေပဲသိပ်မကောင်းလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာလည်း ထင်ပါ၏။ ဒီရက်ပိုင်း စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို မရွှင်မပျ ဖြစ်နေတာလေ။

“ဟင်! ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“အခု လူနာကို ခွဲဖို့ ဖြစ်မဖြစ်မေးတာလေ။ ဆုံးဖြတ်ရမှာက မင်းပဲဟာ”

ဘေးမှာထိုင်နေသည့် ‘ဇော်ထက်’ က လေသံတိုး၍ပြောလိုက်သဖြင့် ဟိုတစ်ဖက်ခုံနေရာမှာရှိနေသည့် ‘မြတ်သောကို’ က

သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အစည်းအဝေးကို ဦးဆောင်၍ ရှင်းပြပြောဆိုနေပါသည် 'ဒေါက်တာရှင်းရှုပ်' က ခါတိုင်းလို မျက်နှာ မချိုဘဲ တည်နေလေသလို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာဖြင့် ပြောနေသဖြင့် ကျက်သရေဖြင့် ပြည့်စုံနေလေသည်။

“အရေးအကြီးဆုံးက patient ရဲ့အသက်အရွယ်ပါ။ Operation လုပ်မယ့်ဇာတ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိမှသာ ကျွန်မတို့ ရှေ့ဆက်လုပ်လို့ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီရောဂါက တစ်ကြိမ်နဲ့ ပြီးသွားမှာမျိုး မဟုတ်တာနဲ့”

“အတော့်ကို ကျက်သရေရှိတဲ့ အမျိုးသမီးနော်”

“တိုးတိုးပြော”

“မှန်တာပြောတာပဲဟာ”

“ပါရဂူတွေ တာဝန်ယူရင်ပြီးတာပဲ။ ငါတို့က ကူပေးရုံပဲ မဟုတ်လား”

“ငါတို့ကမသေချာဘူး၊ မင်းက အဓိကပဲ အာကာရဲ့”

ခေါင်းထဲမှာတစ်ခိုက်တစ်ခိုက်လားလာပါ၏။ ညကတည်းက Night duty ဝင်ခဲ့ရပြီး မနက် (၁၀) နာရီ meeting ကို ဆက်တက်ရတာပါ။ ဗိုက်ထဲမှာ လေခံနေ၍ ဘာမှမစားဖြစ်သေးဘဲ air-X ဆေးတစ်ပြားသာ ဝါးစားခဲ့တာလေ။ အခုတော့ ဟာနေပါသည် ဗိုက်က ဆန္ဒပြလေပြီ။ အစည်းအဝေးမပြီးသေး၍ ထထွက်သွားလို့မရပါ။ ဝတ်စုံပြည့် duty

coat ပါ ဝတ်ထားရသဖြင့် အထဲမှာ လှောင်အိုက်ပြီး ချွေးစေးတို့ ထွက်လာလေတော့၏။ သူတော့ မကြာခင် မူးလဲတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။

“ဘာများ အကြံပြုစရာရှိပါသေးသလဲ”

“မရှိတော့ဘူးဆိုရင် meeting ကို ဒီမှာပဲရပ်နားပါ့မယ်။ တာဝန်ရှိတာ ဆက်လုပ်ကြပါ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးအသံ ကြားတော့မှပင် စိတ်သက်သာရာ ရတော့၏။ အားလုံး အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြပေမယ့် သူ ခဏမျှ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ သက်သာလို သက်သာငြား နာရီပိုင်းမျှသာ နားနေတာပါ။ အနီးနားမှာ ဘာသံမှမကြားဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည် အထိ ငြိမ်နေမိလေ၏။ အိမ်ပြန်နားသင့်ပြီးတွေးမှသာ ထရပ်လိုက်ပါ သည်။

“ဟာ! ကျစ်!”

ခေါင်းထဲမှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် သူ လန့်သွားရပါ၏။ ယိုင်လဲ အကျမှာ နုံလက်တန်းကို မိလိုမိငြား လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ ဒီလောက် သတိထားပါလျက်နှင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ရတယ်လို့။ ခြေမခိုင်ဘဲ ပုံအကျမှာ နောက်ကျောဘက်မှ ဖျတ်ခနဲ တွဲတူလိုက်သည် လက် တစ်စုံကို သိလိုက်ပါ၏။

ဘယ်သူပါလဲ။

“ဒေါက်တာ”

“ရှုတိုင်းယဉ်”

“ဒေါက်တာ သတိထားလေ။ ဒေါက်တာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးလား။ လာကြပါဦး!”

အသံစူးစူးလေးနှင့်အော်သံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပါ၏။ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာဆိုတာမှ မမြင်ရတော့သလို မှောင်မှိုက်သွားတာပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျော့ခွေးသွားစဉ် ခေါင်းကို မထိခိုက်စေရန် ကိုင်ထိန်းပေးရင်း သူမကိုယ်ခန္ဓာထက် လဲကျသွားတာကိုသာ သတိထားမိသည့် အသိက နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

“ဟာ!... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒေါက်တာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ယဉ်ယဉ်”

“ကိုကိုမြတ်... ကိုကိုမြတ်သူငယ်ချင်း”

“အင်းပါ။ ကိုယ်တို့ ခေါ်သွားပါ့မယ်။ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ယဉ်ယဉ်၊ ဖယ်ပေး”

စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့လား။ အားလုံးက အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပေမယ့် ဒေါက်တာအုပ်စုတွေထဲမှာ သူ ပါမလာတာကို သတိထားမိတာပါ။ ညဘက် duty ဆင်းထားပြီး တစ်ညလုံး ဆေးရုံ

ဘဲရှိနေတာ မဟုတ်လား။ မနက်မှသာ သူမနှင့် ‘ဖြူ’တို့ ဆေးရုံကို သာခွဲကြပေမယ့် သူ့ကားက သစ်ပင်အောက်ရှိ ကားရပ်ထားရာနေရာမှာ ရပ်ထားတုန်းပါပဲ။

ပါရဂူတွေနှင့် ဆရာဝန်တွေသာ အရေးကြီးသည့် သီးသန့်အစည်းအဝေးရှိကြောင်း သိမှသာ ကိစ္စရှိ၍ သူ မပြန်ဖြစ်မှန်းသိရတာပါ။ ကိုယ့်တာဝန်ကျရာဆီ အသီးသီးသွားကြပြီး လူနာတွေအတွက် ဆိုးဆေးလိုအပ်သဖြင့် ဆေးစတိုမှာသွားထုတ်ရန် lift ရှိရာဆီလာစဉ် meeting room မှလူတွေ ထွက်လာတာနှင့် ဆုံသွားတာလေ။

ခပ်ဟဟဖြစ်နေပါသည့် တံခါးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်မိစဉ် duty coat ဖြူဖြူကို နှိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတာပါ။ အပြင်ထွက်လာပြီး အထင်ဖြင့် အရှေ့ကို မြန်မြန်လျှောက်လိုက်တာ အမှန်ပါပဲ။ နောက်မှလိုက်လာသည့်ခြေသံ မကြားရမှ စိတ်ထဲထင်သွားပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်လျှောက်ရင်း ကြည့်လိုက်မိရုံပါ။

တကယ်ပဲ သူဖြစ်နေသလို နဖူးကို လက်ဖြင့်ဖိနေပြီး လဲကျသွားသဖြင့် အမြန်ပြေး၍ တွဲကူလိုက်ရတာပါပဲ။ ဘုရားရေ!... ဒီလို အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားရင့်မကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အားနည်းပျော့ဖတ်ပြီး မေ့လဲကျရပါသလဲ။ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် နာမည်ခေါ်စဉ်မှာ သူမကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိလိုက်သဖြင့်

တော်သေးတာလေ။

“ဟဲ့!... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အာကာ မူးလဲသွားလို့ပါ ဒေါက်တာ”

“မောင်! ဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း! မျက်နှာက ဖြူဖျော့နေတာပဲ။ ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်။ ဖယ်စမ်း! ငါစမ်းကြည့်ဦးမယ်”
ခုတင်ထက် အမြန်တင်ကာ သတိရအောင်လုပ်နေစဉ် အန်တီလေးက မြင်သွားပါ၏။ ဆရာဝန်တွေ စမ်းသပ်ပေးနေတာနဲ့ ဝင်မပါရဲဘဲ နောက်နားမှာ ခပ်ရိုရိုလေးရပ်နေမိသည်။ ဒါ ဆရာဝန်တွေ နားနေခန်းပေါ့နော်။ ခုတင်သုံးလေးလုံးခန့်သာ ရှိနေပြီး အခန်းက အလင်းရောင်လုံလုံလောက်လောက် ဝင်လေ၏။

“မဖြစ်ဘူး။ CT ရိုက်ကြည့်ရအောင်”

“ဗျာ!”

“ကျွန်! ECG အရင်ရိုက်မယ်။ စက်ယူလာခိုင်းလိုက်။ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ယဉ်ယဉ်ရှိပါတယ်”

“သမီးသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ တစ်ယောက်ယောက် လာခိုခိုင်းမှပေါ့”

“ကျွန်တော် phone ဆက်ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အင်း... နှလုံးခုန်တာလည်း အားမရလိုက်တာ”

“မနက်က ဘာမှမစားဖြစ်ဘဲ လေခံနေတယ်လို့တော့ သူပြောတာပဲ”

“ဖြစ်ရမယ်။ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တာတောင် တေပေချင်နေတုန်းပဲ။ Fever တိုင်းရအောင်၊ ယဉ်ယဉ်”

“ဟုတ်!... ဟုတ်ကဲ့”

“တော်သေးတယ်။ ရှုတိုင်းယဉ်မြင်တာမြန်ပေလို့”

“ဘာလဲ meeting room ထဲမှာ လဲကျတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်!... ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်လေ။ အဖျားရှိလား”

“(104) ပါ”

“အဲဒီလောက်ရှိမှတော့ လဲပြီပေါ့။ စိတ်မာတဲ့ပုံစံနဲ့ လူရှေ့နေပြနေပြီး လူကငပျော့ပဲ”

ခွေးစေးတွေ ပျံနေတာမို့ coat ကို ချွတ်ပေးလိုက်ရပြီး ရှုပ်ကြယ်သီးဖြုတ်ကာ ECG ရိုက်ပေးတာကို ကူလုပ်ပေးရလေ၏။ ‘မနော်’ ရော စစ္စတာကြီးပါ ရောက်လာတာမို့ ဘေးမှကူပေးရုံသာ ကူရတာပါ။ ဖယားကွက်ထွက်လာတာကိုကြည့်ပြီး အန်တီလေး

မျက်နှာက မကောင်းတော့ပါလေ။

“Heart beat အတော်နည်းနေတာပဲ။ ဒီကလေးတော့ ဒီ အရွယ်နဲ့ နှလုံးရောဂါသည် ဖြစ်တော့မယ်”

“ဗျာ!”

“ရှင်!”

“ရပါပြီ စစ္စတာတို့၊ Thanks ပါ။ ကျွန်မ ဆက်ကြည့်ပေး လိုက်ပါ့မယ်”

“Drip ချိတ်ပေးဖို့”

“ရပါတယ်၊ ဒီမှာ ယဉ်ယဉ်လည်းရှိနေတာပဲ။ ကူလုပ်ပေး လိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ထားခဲ့ပါ့မယ် ဒေါက်တာ”

“Ok! မြတ်ကိုနဲ့ ဇော်ထက်လည်း သွားလိုက်နော်။ Duty ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ဖြစ်ပါတယ် ... အေးဆေးပါ။ သွား ... သွား”

ခုတင်ဘေးမှာ တိုင်ထောင်ထားပြီး အားဆေးရော၍ Drip ချိတ်ပေးရပါ၏။ Gel လူထားပါသည့်ရင်ဘတ်ကို ဝှမ်းဖြင့် သုတ်ပေး ရမှာမို့ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားရလေသည်။ လူနာတွေကိုတော့ စေတနာအပြည့်

ဖြင့် လုပ်ပေးလေ့ရှိပြီး သူ့ကိုမှ ဘာကြောင့် မထိရဲမကိုင်ရဲ ဖြစ်နေရ တာပါလိမ့်နော်။

“လုပ်ပေးလေ ယဉ်ယဉ်”

“ဟုတ်!”

“အတော်စိုးရိမ်သွားလား၊ မျက်နှာကိုပျက်နေတာပဲ”

“ယဉ်ယဉ်တကယ်လန့်သွားတာပါ”

“ဘာလဲ ... ထက်အာကာတိန်းဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အန်တီလေးက သဘောကျရင်း တီးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ရင်ဘတ်ကို သန့်စင်ပြီးပြီမို့ ကြယ်သီးတွေ ပြန်တပ်ပေးနေစဉ် သူ တစ်ချက်လှုပ်သွားလေသည်။ ဘာလဲ နိုးနေပြီလား။ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား ပြီး ကြည့်လိုက်ပေမယ့် မျက်စိဖွင့်မလာတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“သမီးယဉ်ယဉ်”

“ရှင်”

“အစက မောင်နဲ့အတူတူပဲ duty ဝင်ရတာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုရော”

“မတူတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ”

ချည်စောင်လေးကို လွှမ်းလျက် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရင်ဘတ် အထိ လုံစေရန် ဆွဲတင်ပေးလိုက်စဉ် သူမလက်ကို လာဆုပ်ကိုင်လိုက် တာက ဖျတ်ခနဲပါ။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားရပေမယ့် မရုန်းဖယ်မိပါ လေ။ နှုတ်မှလည်း တီးတိုးရေရွတ်နေပုံက ကယောင်ကတမ်းနှင့်ပါပဲ။

“ရေပတ်တင်ပေးရမယ်ထင်တယ်”

“မလိုဘူးထင်ပါရဲ့ သမီးရယ်”

“အရမ်းပူနေတုန်းပဲ အန်တီလေးရဲ့”

“သူ့ဘေးမှာ သမီးရှိနေရင် နေမကောင်းတာ ပျောက်သွားမှာ

ပါ”

“အာ ... အန်တီလေးကလည်း”

“ဘာတွေပြောသံကြားလဲ”

“မသိဘူး”

“သေချာနားထောင်လေ”

သူမ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အသာလေးကိုက်ထားမိလေသည်။ မကြားဘဲနေမလား။ နာမည်ကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ ရေရွတ်နေမှတော့ ဘေးကနေ ကြားနေရတာလေ။ အန်တီလေးက သူမကို တမင်တကာ

ဝနေတော့တာပါ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကိုယ်အပူက ဘယ်တော့မှ ကျပါမလဲ။

“မောင်”

“အင်း”

“သတိရပြီလား”

“မ”

“ရမှပါပဲ။ ဒီမှာ ရှင်ကောင်မလေးက ရှင်သတိမရမချင်း ပျာယာခတ်ပြီးလဲတော့မယ်”

“အန်တီလေးနော်”

“Special nurse ငှားဖို့ လိုသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ငါဆက်နေပေးရဦးမှာလား။ ရှောင်ပေးရမလား မောင်”

“အဟင်း ... ‘မ’ သွားလို့ရပြီ”

“ငါ့တူမ အသားမပဲ့စေခွဲနော် ကောင်လေး”

အန်တီလေးက တီးတိုးရယ်လိုက်ပြီး အနားမှထွက်သွားလေ တော့၏။ သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့်လက်ကို သတိရတော့မှ ရုန်းလိုက် မိပါသည်။ သို့သော် သူက လွတ်မပေးပါချေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ပူကျ အောင် သူမလုပ်ပေးရဦးမှာမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ မလွှတ်ပေးတာ ပါလိမ့်။

“ဒေါက်တာ”

“လောလောဆယ် ကိုယ်က patient ပါ ရှုတိုင်းယဉ်”

“ကိုယ်ပူကျအောင် ရေပတ်တင်ပေးရမှာမို့ လွှတ်ပါ”

“လိုမှမလိုတာ”

“ဒေါက်တာနော်၊ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာလို့ မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“ကောင်းပါတယ်”

“မကောင်းပါဘူးဆိုမှ၊ ဘာကောင်းတယ်လဲ”

“တကယ်ပြောတာပါ ရှုတိုင်းယဉ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီလိုပဲ ဒီလက်ကလေးကို တစ်သက်လုံးမလွှတ်တမ်း ဆိုင်ကိုင်ထားချင်လို့ပါ”

“အို!”

လက်ဖမိုးကို ရွတ်ခနဲ သူနမ်းလိုက်မိစဉ် သူမမျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားလေတော့၏။ တကယ်ပါ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’။ ကိုယ့်ကမ္ဘာကြီး လှပလင်းလက်နေဖို့အတွက် မင်းကူညီမှုဖြစ်မှာပါ။ မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းကို အပိုင်ရမှသာ ကိုယ့်အတွက် အပျော်ဆိုတာတွေနဲ့ပြည့်စုံတော့မှာပဲ လေ။

ညဉ့်နက်နက် လရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ
အချစ်နဲ့အတူ
ကိုယ်တို့နှစ်ဦး
ကြယ်တွေရေတွက်ကြရအောင်နော်။

လေးစားလျက် ...

မယသဒ္ဒါမောင်
20th July 2017
AM (00:10)